

Kiều Thượng Đích Ước Kiều Hạ Ái

Contents

Kiều Thượng Đích Ước Kiều Hạ Ái	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	28
10. Chương 10	31
11. Chương 11	35
12. Chương 13	38
13. Chương 14	41
14. Chương 15	45
15. Chương 16	48
16. Chương 17	52
17. Chương 18	55
18. Chương 19	58
19. Chương 20	61
20. Chương 21	65
21. Chương 22	69
22. Chương 23	72
23. Chương 24	76
24. Chương 25	79
25. Chương 26	83
26. Chương 27	87
27. Chương 28	90
28. Chương 29	93
29. Chương 30	98

Kiều Thượng Đích Ước Kiều Hạ Ái

Giới thiệu

Hắn không đụng chạm đến ai. Bởi vì xung quanh hắn toàn những người coi trọng công danh tiền bạc Trong tâm trí hắn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kieu-thuong-dich-uoc-kieu-ha-ai>

1. Chương 1

Trò chơi “Tiên tích” (dấu tích thần tiên) được phát hành trên Internet khoảng 9 tháng trước. Trên bản đồ trò chơi xuất hiện một điểm màu lam đứng đơn độc. Nữ tử mặc sa y màu thủy lam đứng quanh hươu trên cầu Hỉ Thước mà nhìn về phương xa.

Nữ tử đứng yên lặng, khí chất toát ra càng tôn thêm cho cái tên nàng: Văn Vụ (Sương đêm).

Hầu như toàn bộ Thất Vũ Phục đều biết đến vị y sư lương thiện này. Mặc dù thao tác thủ pháp rất giống, trang bị cũng không phải tốt nhất, có không ít người thích như vậy.

Nhưng mà lúc này, trong thế giới game mọi người lại thi nhau chửi rửa nàng. Còn nàng thì từ đầu đến cuối trầm mặc...

[thế giới game][Thấu Trân]: Văn Vụ người thực sự là không biết xấu hổ, gạt lão đại Thần Sương của chúng ta bao lâu nay!

[thế giới game][Nhất Chích Đà]: Nguyên lai Thần Sương bấy lâu nay bị lừa tình.

[thế giới game][Bối Bát Giới]: quả nhiên thực không may, cặp này thực không may ==

[thế giới game][Hắc Đậu]: mẹ nó Văn Vụ người cư nhiên lừa lão đại chúng ta lấy trang bị.

[thế giới game][Thấu Trân]: Tên lừa đảo dê tiện! Tên lừa đảo dê tiện! Tên lừa đảo dê tiện! Tên lừa đảo dê tiện!

[thế giới game][Cửu Vĩ Thảo]: 9494~ một tên dê tiện __

[thế giới game][Trạ Linh]: cấp ~ muốn ta nói là Văn Vụ người thực thông minh, Thần Sương không muốn vậy gả cho ta đi! @@

[thế giới game][Kim Tôn Không Nguyệt]: ai ~ Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a? Thần Sương cùng Văn Vụ hai người nói rõ một chút coi? Văn Vụ người ăn trộm trang bị của lão công người? Hai người không phải một đôi sao?

[thế giới game][Hòa]: Rác rưởi tiểu thâu (tên trộm) tha hóa thối nát kia không biết xấu hổ! Người không xứng cùng lão đại Thần Sương của chúng ta ở chung một chỗ.

...

...

Diệp Văn Vụ nhìn màn hình, ngôn từ nhục mạ không ngừng xuất hiện, hơn nửa ngày không có động tĩnh. Bất quá vừa mới nằm ngủ một lát, vừa mới tỉnh đã biến thành tên trộm dê tiện, mà lúc này bên trong Thần Sương chưa có xuất hiện.

Điều này làm cho hấn vô lực cãi lại.

Hạ Thần Sương cũng nhìn màn hình mà sững sờ. Trang bị trên người đều mất sạch. Ngoại trừ lớp áo lót bên trong, phục sức, thủ sức, vũ khí, tiền... Cái gì cũng biến mất.

Nói vậy đến tên khất cái cũng không có nghèo như hấn.

Liếc mắt nhìn điện thoại trên bàn, cuối cùng lại quyết định không động vào. Mặc dù biết nếu gọi điện có lẽ sẽ biết được kết quả, nhưng hấn quyết định tin tưởng Văn Vụ.

Nhưng mà hấn chỉ tới kịp đánh hai chữ “Văn Vụ”, thấy trong thế giới game đang trang bị lại khiến hấn dừng lại.

[thế giới game][Kỳ Miêu]: lẽ nào các người cũng không biết tí gì về Văn Vụ?

[thế giới game][Thấu Trân]: a? Cái tên không biết xấu hổ kia là nam?

[thế giới game][Cô Lê]: Không thể nào!!!!

[thế giới game][Bát Tiểu Nhĩ]: ta đã từng xem qua Văn Vụ tại Hi Lan Đóa một mình đấu với BOSS Thanh Xà a , thao tác thủ pháp rất tuyệt.

[thế giới game][Ngã Nhĩ Phạ]: Oa! Hảo đáng sợ

~[thế giới game][Ô Phi]: con mẹ nó, lẽ nào cứ thao tác tốt nhất định phải là nam nhân? Ta tin Văn Vụ!

Ô Phi nhiều lần được Văn Vụ tương trợ, nàng nghe mà tức không chịu được. Văn vụ trong lòng nàng là một tỷ tỷ lương thiện, thế nào lại trở thành như họ nói.....

Sau một hồi tám chuyện, Hạ Thần Sương đều đã xem qua, liền tiến vào.

“Văn Vụ, lời bọn họ nói là đúng ư?” Hắc dùng mặt ngữ hỏi.

“Người rốt cục cũng chịu lên tiếng.”

“ ... ”

“Ý người là gì, ăn cắp trang bị? Gay?”

“Toàn bộ ”

“Ta có thể cho người đáp án, nhưng có thể ngay tại đây nói rõ cho ta biết, người cũng cho rằng trang bị của người là bị ta lấy trộm?”

“... Không ”

Văn Vụ lặng im một hồi: “Cảm tạ ”

Bất quá người vì sao lại do dự...”Trang bị đích thật là ở chỗ ta, ta thực sự không biết tại sao lại như vậy, ta đem trả lại cho người. Sau đó... Xin lỗi, về giới tính lúc đầu ta đích thật không có thẳng thắn nói với người. Ta là nam nhân...” Bản thân phát hiện mình đồng tính luyến ái, không thể kiềm chế được bản thân yêu thương nam nhân.

...

...

“Tiên tích” phát triển lớn mạnh, trang trí cùng kết cấu hấp dẫn nhiều người chơi, được rất nhiều người quan tâm. Nó có chất lượng phục vụ cùng kỹ thuật, còn có mục trò truyện kết bạn khiến cho số lượng người chơi tăng lên.

Diệp Văn Vụ chính là ở nơi này, lần đầu tiên nhận thức Thần Sương.

Bọn họ tình cờ gặp nhau, ở cùng một thôn nhỏ, bởi vì cảm giác cái tên nghe có vẻ giống nhau 1, hàn huyền vài câu sau đó cùng chơi với nhau. Sau đó cùng kết thêm bạn làm nhiệm vụ thăng cấp, tình cảm có thể nói ngày càng tốt.

Ba tháng ở chung kết để thúc nhiệm vụ “Đêm thất tịch tình” 2, bọn họ trong lòng không ai nói nhưng đều ngầm hiểu rằng phải càng thân mật mới có thể thực hiện được nhiệm vụ....

Thân mật nói ra nghe thì dễ lắm, nhưng thực ra... Rất nhiều người nói có thể luyện thành được nó đều biến thái. Nó đòi hỏi cần hai người liên tục bảy mươi bảy ngày mỗi ngày bảo trì cùng nhau chơi hai tiếng đồng hồ, cùng chơi ở một bàn đồ, hơn nữa thiết yếu cả hai phải ở bên cạnh nhau. Nếu tách ra một ngày sẽ giống như “kiếm củi ba năm thiêu một giờ”, phải tích góp từng tí một. Xét thấy quá mức phiền phức, căn bản là không ai đi luyện.

Đến hơn một tháng trước, Thần Sương cùng Văn Vụ thành công thu được nhiều phần thưởng và điểm kinh nghiệm, còn dưỡng ra một hài tử, hiện tại có rất nhiều người người cũng bắt đầu luyện.

Diệp Văn Vụ nhìn màn hình phía trên có con chim Hỉ Thước có chút ngẩn người, nó cũng là một trong giải thưởng của nhiệm vụ “Đêm thất tịch tình”.

Còn nhớ rõ lúc đầu Thần Sương trên cầu Hỉ Thước trao cho hắn, thần thái sáng láng mà nói: thân thiết thì chỉ cần một người làm nhiệm vụ, sáng nay ta xem xong liền trực tiếp làm. Người đem Hỉ Thước đặt trên

cầu, sau đó gõ tên ta nó có thể trực tiếp kéo ta đến bên người. Nếu như người muốn, có thể dùng nó kéo người đến bên ta.

Khi đó hần nhìn tiểu Hỉ Thước một lúc lâu rồi quay lại nói: "Cảm tạ Thần Sương."

Mà Thần Sương trả lời khiến hần im lặng rất lâu. Hần nói: phu nhân hà tất phải khách khí như vậy ? (hài =)))

Lúc hần nói, xung quanh tuyết bay tán loạn.

Mặc dù là ở trò chơi nhưng ai nhìn vào cũng thấy cảm động, tâm hồn cũng sẽ rung động theo?

Diệp Văn Vụ là một người rất bình thường, tướng mạo bình thường, vóc người trung bình, trí lực bình thường, nhìn qua thì cũng rất bình thường.

Nếu nói có gì đặc biệt chính là hần có xu hướng giới tính không bình thường. Hần thân là nam nhân, nhưng cũng chỉ thích nam nhân.

Mười chín tuổi cha mẹ đi du lịch gặp tai nạn không trở về, lúc đấy hần phải đi học nên may mắn tránh khỏi một kiếp. Nhưng hần nghĩ bản thân một chút cũng không may mắn, chỉ có một người lẻ loi cô quạnh biết bao.

Trong nhà trở nên lạnh lẽo vắng vẻ đến thê lương, cả giác trống trải khiến hần luôn luôn nhớ lại khoảng thời gian gia đình hạnh phúc ấm áp. Ánh nắng tươi sáng buổi sớm khiến hần thường xuyên sản sinh một loại ảo giác, hình như chỉ cần vào phòng bếp là có thể nhìn thấy mẹ (mẹ) đang bận rộn, còn có ba ba đọc báo đợi bữa sáng.

Nhưng khôi phục lại tình thần, ảo giác cuối cùng chỉ như một giấc mơ.

Tự như lúc này.

Ba mẹ qua đời đã ba năm, hần nghĩ bản thân nên bỏ quá khứ lại phía sau, mà lúc đó nhận thức Thần Sương nhất định là ông trời giúp hần. Tuy rằng hần biết, cảm giác bình yên này sớm muộn sẽ tan biến.

Chỉ là không nghĩ tới lại nhanh như vậy.

Thần Sương chính là Thất Vũ Phục đệ nhất hội "Sương Tầm". Hần hành sự âm trầm lại giải quyết công việc chu toàn, hơn nữa lại có năng lực đứng đầu. Có không ít người tôn hần làm "Thất vũ đệ nhất nhân" (người giỏi nhất Thất Vũ).

Mà những người biết Thần Sương đều biết, bên cạnh hần luôn có một y sư xinh đẹp tên "Văn Vụ". Bất luận là làm nhiệm vụ hạ phó bản chính PK, cuối cùng vẫn là nhìn thấy một thân lam ảnh đứng cách đó không xa.

Thần Sương, Văn Vụ, hai người được Thất Vũ công nhận là một đôi, yêu thương vào sinh ra tử với nhau. Bọn họ còn có một nhi tử khả ái tên Văn Lộ, lúc nào cũng vây quanh hần gọi phụ thân.

Hạ Thần Sương đem ánh mắt lướt trên người Văn Lộ rồi đánh ra một câu: "Nhượng ta một chút kiến thức về năng lực của người."

Kiến Ngôn, Tinh Kiều thân ảnh vừa lóe lên lại vụt mất, phút chốc xuất hiện bên cạnh Thần Sương.

Đứng bên cạnh Thần Sương có rất nhiều người, thấy Văn Vụ hiện thân, vừa mới im một lúc lại bắt đầu chửi rủa.

Văn Vụ dùng mật ngữ đối Thần Sương nói: "Có vài món thu nhặt được ta ở đây không có, bởi vì là của người kiếm."

"Tiền tích" không bắt buộc trang bị trên người, mặc kệ có dùng được hay không, chỉ cần có ở trong bao là tùy ý giao dịch. Trang bị trên người Thần Sương đều do hần kiếm được.

Thần Sương đem trang bị mặc vào người, người chơi xung quanh đều cảm thấy hiếu kỳ, từ xem thường biến thành hiếu kỳ.

Văn Vụ có một chút tiếc nuối hỏi: "Thần Sương, chúng ta sẽ không giống như xưa nữa đúng không?"

Hạ Thần Sương đưa ra lời mời quyết chiến.

Vân Vụ tâm tư trầm xuống, chấp nhận lời mời.

Lúc này tiểu Vân Lộ bắt đầu khóc nháo, không muốn thấy song thân(cha mẹ) quyết chiến..

Thần Sương là chiến sĩ, Vân Vụ là y sư. Một người dùng vũ khí công kích, một người dùng pháp thuật công kích. Hai người đánh nhau, tổn thất thương tích sẽ rất cao.

Hai người đều ngã xuống, không thể dậy nổi, lưu lại tiểu Vân Lộ vì họ mà lo lắng.

Thần Sương: gạt ta rất có hứng thú?

Vân Vụ: đau đớn nhưng thực hạnh phúc.

Vân Vụ dứt lời hồi sinh lại, đưa tay ra nhẹ nhàng đem tiểu Vân Lộ ôm vào trong lòng xoa dịu. Đây là do Thần Sương cùng hắn kết hợp mà có, có lẽ lúc trước hai người cũng chưa từng nghĩ nó sẽ xuất hiện. (nó = Vân Lộ)

Thần Sương: gạt ta nên thấy đau đớn?

Vân Vụ: ân... thực áy náy. Bất quá không hối hận, nếu có cơ hội làm lại ta vẫn sẽ gạt người.

Thần Sương: vì sao?

Vân Vụ: a, chỉ là nam nhân thích nam nhân mà thôi, rất ngạc nhiên sao?

Thần Sương mười ngón tay đặt lên bàn phím mà không biết phải nói gì.

Chơi cùng Vân Vụ rất thoải mái, hắn không có vẻ giả dối, lúc nói chuyện khiến người ta có cảm giác tích cực. Mà chính mình lại thích cảm giác này. Đặc biệt gần đây, luôn luôn có cảm giác nhớ nhà, có mấy lần cư nhiên sử dụng đặc quyền để về nhà sớm hơn giờ làm.

Thần Sương: chúng ta đều không biết đôi phương là người như thế nào.

Vân Vụ: đúng vậy, nhưng ta lại không khống chế được. Xin lỗi, có đôi khi có loại cảm tình mờ mờ lung lung mà không sao hiểu được.

Thần Sương: ...

Vân Vụ: Thần Sương, ta thích người.

Vân Vụ nói xong liền biến mất.

Thần Sương: huynh đệ thấy sao?

Thần Sương: nói...

Thần Sương: có tính toán gì không?

Thần Sương nóng lòng đợi đáp án, tiểu Vân Lộ đang khóc nháo bỗng yên lặng, hóa thành nhiều điểm sáng rồi tan biến mất...

[thế giới game][Ngã Nhĩ Phạ]: a! Các người nhìn tiểu Vân Lộ!

Thế giới game bởi vì Ngã Nhĩ Phạ mà lại bùng nổ, Thần Sương thấy thế nhanh chóng gõ phím.

Thần Sương: Vân Vụ người đâu rồi?

[hệ thống nêu lên]: tìm không được người chơi tên là [Vân Vụ].

Thần Sương: ?

[hệ thống nêu lên]: tìm không được người chơi tên là [vân vụ].

Vân Vụ: Sương đêm , Thần Sương: Sương Sớm

Ngày Thất Tịch (Hán-Nôm: ?), theo văn hóa phương Đông (Trung Quốc và các nước lân cận) là ngày lễ tình yêu được tổ chức vào ngày 7 tháng 7 Âm lịch, đôi khi được người phương Tây gọi là Ngày Valentine

Trung Quốc. Lịch sử về ngày này gắn bó với câu chuyện về Ngưu Lang Chức Nữ hoặc vợ chồng Ngưu với nhiều dị bản. Đây là ngày hội truyền thống ở Trung Quốc để các cô gái trẻ trưng bày các vật dụng nghệ thuật tự tạo trong ngày này và để cầu mong lấy được ông chồng tốt. Ngày này còn có các tên gọi khác như:

Khất xảo tiết (; qǐ qiǎo jié – Lễ hội thể hiện tài năng)

Thất thư đàn (; qī jiě dàn – Sinh nhật cô em thứ bảy)

Xảo tịch (; qiǎo xī – Đêm kỹ năng).

Nhật Bản cũng kỷ niệm lễ hội này để kỷ niệm ngày gặp gỡ của Orihime (Chức Cơ) (tức sao Chức Nữ và Hikoboshi (Ngạn Tinh) (tức sao Ngưu Lang).

Trò chơi này dựa trên Ngày Thất Tịch để làm thành nhiệm vụ. ^^

2. Chương 2

Vây quanh Diệp Văn Vụ là một tầng khói xám, hắn không biết bản thân mình là hút rất nhiều.

Dụi thuốc vào gạt tàn đã đầy ấp đầu lọc thuốc, nhắm mắt nhìn những hộp vút đầy dưới sàn nhà, hắn nhìn chăm chú vào màn hình máy tính.

Hai ngày nay, hắn chỉ uống, cũng không muốn ăn cơm. Ngoại trừ làn khói xám, nếu không căn bản hắn không giống như người còn sống.

Xóa bỏ ID hắn không hối hận, thế nhưng trong ngực trống rỗng, giống như mất đi thứ gì đó.

Ba năm trước hắn cũng như vậy chán nản, khi đó hắn mất đến nửa tháng mới khôi phục lại được, lúc này đây...

“Leng keng” tiếng chuông cửa vang lên cắt ngang bầu không gian tĩnh mịch.

Diệp Văn Vụ cả người vô lực, nghĩ quyết định quên đi cái chuông cửa. Nhưng mà sau một vài giây, âm thanh chói tai lại truyền đến, liên tục liên tục.

Bất đắc dĩ đứng dậy ly khai phòng ngủ, lúc xuống lầu còn thấy lão đạo. Đầu đau lợi hại, may mắn nằm lấy tay vịn bên cạnh.

Mở cửa, chỉ thấy cái mông của tiểu hài tử ở trước cửa.

Diệp Văn Vụ lấy lại tinh thần, đem tiểu hài tử ôm vào trong lòng. Tuy rằng tháng tám thời tiết vẫn nóng nhưng đá hoa dưới mặt đất kia dường như rất lạnh.

“Người ở đâu ra hả tiểu tử kia?” Hắn vuốt mái tóc mềm của tiểu tử nằm trong lòng.

Đương nhiên, tiểu bảo bảo (bé nhỏ) không có khả năng trả lời hắn, bởi vì ngay cả răng còn chưa có đương nhiên làm sao có thể nói.

Trước cửa nhà không một bóng người, mà hài tử nhỏ như vậy cũng không có thể ấn chuông cửa. Khả năng người đem hắn đặt ở đây có lẽ cũng đã đi.

Diệp Văn Vụ liếc mắt nhìn, quả nhiên có một phong thư.

Cái khu này trị an rất tốt, nếu như không phải là người trong khu dân cư thì căn bản là không vào được, trừ phi có người đi ra ngoài tiếp. Nói cách khác hài tử này chắc chắn là của nhà nào đó trong khu.

Ngoại trừ phong thư ra thì cũng không có gì. Trên thư viết

Diệp tiên sinh:

Hài tử này sinh ngày 12 tháng 5, hắn rất khỏe mạnh, chỉ là một mình ta không có khả năng nuôi nấng hắn. Hắn rất ngoan, sẽ không làm phiền người nghỉ ngơi. Ta biết người cũng chỉ có một mình, cũng biết người là người thiện lương. Nếu như có thể, ta mong người có thể nuôi nấng tiểu hài tử này. Nếu thực sự không có khả năng, ta phiền người mang hắn đến cô nhi viện. (dã man T^T)

Diệp Văn Vụ cầm bức thư hồi lâu.”Diệp tiên sinh” ba chữ này chắc chắn là viết cho hần. Hần từ lúc nào là người thiện lương? Hần thế nào không biết? ?

Điền dọn mà đem hài tử ôm vào nhà, hần mở thư một lần nữa xem lại nội dung.

Tiểu bảo bảo hai tay siết chặt lấy áo hần, mắt đen to tròn nhìn hần chớp mắt một cái.

Hần điểm điểm vào cái mũi nhỏ xíu: “Sách, nhìn cái gì vậy, nhìn nữa ta cũng không có khả năng lưu người!” Dứt lời đem khối thịt nhỏ đặt lên giường, đặt gối đầu ở xung quanh hần để hần khỏi ngã xuống giường, sau đó tiến vào phòng tắm.

Tắm rửa quần áo chỉnh tề, tìm một cái chăn mỏng cuốn lấy tiểu hài tử ôm ra ngoài.

Mục tiêu: Cục cảnh sát.

Tiểu bảo bảo dọc đường rất yên tĩnh, chỉ là cái đầu hần không an phận. Nhìn phải nhìn trái, hình như trong mắt hần mọi thứ đều mới mẻ.

Diệp Văn Vụ đem tiểu hài tử ôm rất chắc chắn, tay trụ tại cái hông nhỏ của hần.

Vậy một chiếc taxi, tài xế hỏi nơi đến thì hần vô thức nói “Cục cảnh sát ” . Cái gì mà đưa đến cô nhi viện, hần gặp phải loại sự tình điều đầu tiên nghĩ đến là cục cảnh sát.

Tiểu hài nhi vẫn là rất an tĩnh, hần tựa đầu vào cổ Diệp Văn Vụ mà ngủ.

Tài xế rất nhiệt tình, từ lúc bọn họ lên xe đã không ngừng nói chuyện. Hiện tại thấy hài tử ngủ , hần cũng dừng lại. Hần đóng cửa sổ xe lại để hài tử không bị gió lạnh, quan sát qua kính chiếu hậu hần nói: “Hài tử này lớn rất hảo, là con cậu à?”

Diệp văn vụ nghe vậy giải thích: “Không phải, tôi thấy hần ở khu dân cư, không có cha mẹ nên nghĩ đem hần đến cục cảnh sát.”

Tài xế nga một tiếng rồi không nói nữa, nhìn biểu tình có vẻ không tin lắm.

Cũng không trách hần được, vừa mới nhìn qua tiểu hài tử này có con mắt rất giống người đang ôm nó. Đen bóng tựa như bảo thạch.

Tới cục cảnh sát, Diệp Văn Vụ thanh toán tiền rồi xuống xe, đứa nhỏ trong lòng hần khẽ động mắt. Lòng my thật dài, bởi vì vừa ngáp mà mắt nhắm lại, trong suốt như giọt sương. Không hiểu thế nào mà hần nghĩ ngay đến tiểu Vân Lộ trong trò chơi.

Cũng không biết thế nào, hần xóa bỏ ID, phỏng chừng hài tử cũng sẽ biến mất...

Vân lộ đích thật là biến mất. Từ lúc đó Thần Sương cũng không xuất hiện. Thất Vũ thỉnh thoảng lại lôi chuyện này ra nói lúc trà dư tửu hậu, có lẽ đã hai ngày. Nếu như không phải chuyện liên quan đến người có tiếng, có lẽ chuyện này đã không được nhắc đến.

Sương Tầm vẫn còn, tuy không có đội trưởng nhưng cũng không dễ tan vỡ.

Văn Vụ nhìn cửa của cảnh cục bắt giác có chút do dự. Hài tử trong lòng thật sự rất nhỏ, có lẽ nếu không tìm được ba mẹ nó có lẽ cũng sẽ bị đưa đến cô nhi viện, hoặc an bài tìm một gia đình cho nó. Hần là như thế...

Loại sự tình này hần cũng gặp qua.

Nếu như vậy để chính mình dưỡng, mặc dù không thể nói trước hần có thể dưỡng hài tử này tốt, nhưng hần là toàn tâm toàn ý vì nó. Tiểu tử kia rất khả ái, hần lại sống một mình, hơn nữa tài sản cha mẹ để lại cho hần cũng khá, nuôi thêm một đứa nhỏ chắc cũng không vấn đề gì.

“Ta gọi người là Vân Lộ có được hay không?” Hần che nắng cho đứa nhỏ trong lòng, cười nhạt.

Tiểu tử kia một cái răng cũng không có cười lên trong rất đáng yêu. Chẳng hiểu sao sự lo lắng trong lòng Văn Vụ cũng tan biến.

“Quyết định như vậy đi.” Dứt lời xoay người ngẩng đầu, thấy tài xế kia vẫn đứng đó chưa đi.

Lúc này, một thanh âm nữ trẻ tuổi vang lên.

“Vị tiên sinh này, xin hỏi có cần hỗ trợ gì không?”

Vân Vụ không được tự nhiên quay lại cười nói: “Không có, cảm tạ.”

Nữ cảnh sát trẻ tuổi thoạt nhìn phi thường nhiệt tình. Thế nhưng Vân Vụ mười giây trước đã thâm quyết định, hài tử này hẳn sẽ đường.

Nhẹ nhàng bước đến, mở cửa xe, tài xế ngữ điệu chắc chắn nói: “Quả nhiên cậu quay lại.”

Vân vụ cũng không giận, ngồi trên xe đóng cửa: “Có lẽ bác sẽ cười, nhà của ta ở chỗ khác, đương nhiên phải quay về.”

Tài xế nhẹ giẫm chân ga: “Hài tử này con mắt giống cậu như đúc, cứ coi như là duyên phận.”

Vân Vụ nhìn con mắt Vân Lộ, thực sự rất giống hẳn. Trên mặt hẳn không có gì đặc biệt, chỉ có con mắt đen bóng. Vân lộ cũng như vậy.

“Vừa nãy là nói đùa với bác, thật tình ta tới đây là để mang hẳn đến gặp mẹ cậu.” Vân Vụ tâm tình rất tốt bắt đầu tán gẫu: “Bác xem nữ cảnh sát ta nói chuyện ban nãy? Nhất định là mẹ nó.” Khái, hẳn thực sự xấu xa.

Tài xế cười to: “Thanh niên hiện nay quả nhiên, cái gì cũng dám nói đùa.”

Dọc đường hai người tán gẫu, Vân Lộ vẫn ngủ. Hẳn hình như rất thích được Vân Vụ ôm trong lòng, chính vì thế rất ngoan không nháo.

Vốn có dự định về nhà, nhưng vừa nghĩ về đến nhà lại không có gì cho hài tử ăn, Vân Vụ liền nói: “Trong nhà cũng hết sữa, bác tài dừng xe ở đây đi.”

Trước cửa một siêu thị lớn, tài xế nhẹ nhàng phanh lại.

Kỳ thực gần nhà cũng có siêu thị, bất quá không lớn như ở đây. Hơn nữa hình như không có nhiều đồ trẻ con.

Ôm Vân Lộ đến khu chuyên bán đồ trẻ con, Vân Vụ nhìn một loạt nhãn hiệu sữa mà chóng mắt. Hẳn làm sao biết loại nào tốt, loại nào không tốt ! !

May mà, có nhân viên chuyên nghiệp phục vụ. Vân Vụ quay đầu nhìn vị nữ nhân viên độ 30 tuổi: “Vị đại tỷ này cho ta hỏi, hài tử ba tháng tuổi thì ăn gì?” Thái độ khiêm tốn cẩn thận, quả nhiên bị đại tỷ cho rằng là hảo ba ba.

Đại tỷ nhìn Vân Lộ trong lòng Vân Vụ một chút, đem mấy loại sữa bột giới thiệu. Từ Huệ Thị đến Y Lợi, lại từ Đa Tư đến Phi Hạc...

Vân Vụ lần lượt nghe rồi so sánh, cuối cùng quyết định chọn Huệ Thị. Hẳn chọn là bởi vì nghe nói nhiều bà mẹ mua loại này cho con mình.

Cảm ơn vị đại tỷ dễ mến, Vân vụ đem 3 hộp nữa đặt vào xe đẩy, lại đi lấy bình sữa với yếm dãi rồi đi tính tiền.

Đem Vân Lộ ôm vào lòng một chút, đột nhiên cảm thấy một trận ám nóng truyền đến. Vân vụ nhú nhú mày, tựa hồ phát hiện ra nguyên nhân.

Vân Lộ... Thầm than thở T-T

Hoàn hảo không có ai nhìn thấy, hẳn nhanh chóng đẩy xe ra lấy mấy bịch tã.

Khi trở về cũng không có gặp ai. Ngày hôm nay không phải cuối tuần, hiện tại cũng không phải thời gian nghỉ, khách hàng đi siêu thị không nhiều.

Lau mồ hôi, Vân Vụ may mắn hôm nay xuất môn mang theo đủ tiền.

Xốc lại đứa nhỏ trên tay, hai ngày chưa ăn cơm đảng hoàng hẳn có chút lơ mơ. Thế nhưng vừa nhìn khuôn mặt phần nộn đáng yêu của tiểu Vân Lộ, hình như tất cả đều đáng giá.

Giơ tay vẫy xe, nhưng hai chiếc xe đi qua đều không chú ý đến hắn, ngược lại bên người lại xuất hiện âm thanh khụ khụ đầy tiếu ý

Vân Vụ quay đầu lại là một nữ nhân xinh đẹp, không biết nói cái gì cho phải. Không bao lâu bên cạnh nữ nhân xuất hiện một nam nhân cao lớn, đưa cho nàng một hộp thuốc bổ lạnh lòng nói: “Người trước tiên cầm lấy, ta đi lấy xe.”

Nữ nhân tiếp nhận thuốc bổ kéo nam nhân, tái chĩa chĩa vào Vân Vụ: “Người giúp vị tiên sinh này tìm một chiếc xe đi, người xem hắn mang nhiều đồ lại ôm một tiểu hài tử thực không tiện.”

Nam nhân trừng mắt kéo người của hắn, không thích nàng xen vào chuyện người khác. Vốn mấy ngày hôm nay tâm tư phiền não, không nên kéo hắn đi này nọ, hiện tại còn bắt hắn giúp một người xa lạ a? ! Thái độ lớn như vậy, tử nữ nhân cũng không ngại phơi nằng!

Không hờn giận, nhưng hắn cũng đến tạm xe cách đó không xa cần một chiếc xe lại, hắn mở cửa xe. Vân Vụ liên tục nói lời cảm tạ, xe bắt đầu chuyển bánh.

Nữ nhân nhìn chiếc xe taxi ly khai nói : “Dù sao cũng có cảm giác sẽ gặp lại người nay a.”

Nam nhân cầm túi đồ hướng bãi đỗ xe: “Buồn chán.”

Nữ nhân đang cầm đồng hồ lớn hét chói tai: “Hạ Thần Sương! Người đứng lại đó cho ta!”

3. Chương 3

Chống mãi cuối cùng cũng về đến nhà, Diệp Vân Vụ cảm thán, nếu ở đây có thang máy thì tốt a! ! !

Đem túi đồ mua sắm về đặt xuống sàn nhà, hắn ôm Vân Lộ hướng thẳng đến sôpha. Vân Lộ nhìn hắn bĩu môi, dường như muốn khóc, ủy khuất vô cùng.

Nghỉ ngơi một lúc rồi đem Vân Lộ vào phòng tắm.

Hắn một thân toàn mồ hôi, tiểu tử kia cũng bỏ đi bỏ lại trên đất, cũng là nên tẩy rửa.

Đội nước xả đầy bồn tắm. Nước nóng vừa phải, ngâm nước thực đặc biệt thoải mái. Hai chân nhỏ mập mạp của Vân Lộ lao thẳng tới, hai tay đi bắt trên mặt hắn. Nỗ lực nửa ngày mới bắt được hài tử.

Hắn nhìn thú vị, đem mặt mình hướng sát vào một chút. Vân Lộ sờ lấy cười cười, tay có vẻ rất thích đặt lên mặt hắn. Cánh tay bé nhỏ non mềm truyền đến mùi sữa, chợt thấy một loại cảm giác ấm áp không nên lời.

“Người như thế nào nhỏ như vậy a.” Diệp Vân Vụ kéo tay ôm lấy hài tử, khéo tay nhẹ nhàng mà tẩy rửa cho hắn.

Vân Lộ chớp chớp mắt nhìn người đối diện, căn bản nghe không rõ cái gì. Bộ dạng hắn ngây thơ giống như một tiểu thiên sứ.

Tẩy rửa rồi lau sạch sẽ, Diệp Vân Vụ lần đầu tiên phát hiện mình có bản năng chăm sóc tiểu hài tử. Trên TV thấy qua, cư nhiên cũng bắt chước giống như vậy.

Đem tiểu hài tử kia đặt lên giường lấy khăn vậy quanh hắn, Vân Vụ thay bộ tã cho hắn. Vốn định mua cho Vân Lộ nhiều một chút, mới phát hiện tã có vẻ rộng. Mặc quần áo cho Vân Lộ, ôm lấy hắn mà lắc lắc.

“...” Nguyên lai tã cũng phân chia số, Vân Vụ học thêm được một chút.

“Ồ oa

” Vân Lộ đột nhiên khóc. Cũng không biết có phải vì mang tã khó chịu hay không.

Diệp Vân Vụ luống cuống tay chân đứng lên. Vốn hài tử không khóc thì mọi việc đều tốt, hắn vừa khóc đã khiến y luống cuống.”Đừng khóc đừng khóc, ta đi pha sữa bột cho người.” Vân Vụ vội vã chạy vào trù phòng.

Vân Lộ càng khóc càng lợi hại, khiến cho Diệp Văn Vụ càng không biết làm thế nào. Hắn đem bộ đồ inox đặt lên bếp, dùng tốc độ nhanh nhất chạy vào phòng ngủ ôm Vân Lộ ra. Thanh âm của Vân Lộ có vẻ khàn, Diệp Văn Vụ trong lòng căng thẳng, hâm nóng sữa cho hắn uống.

Trong miệng nếm được vị sữa mà ngừng khóc. Văn Vụ mừng thầm vì đứa nhỏ này không có kén chọn.

“Tính nết thật nóng nảy, người rất cuộc giống ai a?” Hắn ngồi ở sofa cho đứa nhỏ ăn.

Vân Lộ uống được một lúc, chuông cửa vang lên. Diệp Văn Vụ trong đầu lo lắng một chút, dừng nói là mẹ đứa trẻ trở lại, không phải còn chưa hết một ngày sao ? !

Không tình nguyện đi mở cửa, vừa nhìn thấy người bên ngoài chợt thấy nhẹ lòng. “Thế nào là các người?” Là bằng hữu tốt nhất của hắn Khổng Hữu Hằng và vợ hắn Ngô Phương Viên, liền nghiêng người cho bọn họ vào.

Ngô Phương Viên lễ độ đối hắn gật đầu: “Quấy rầy rồi Văn Vụ.”

Khổng Hữu Hằng giống như trở về nhà của mình, đều thấy quen thuộc. Hắn tay phải ôm vợ, tay trái xách cái rương ngồi xuống sofa nói: “Ta chuyển đến ở bên cạnh nhà người.” Thấy bằng hữu trong lòng ôm tiểu hài tử hắn lại hỏi: “Hài tử này của ai vậy?”

Diệp Văn Vụ trực tiếp trả lời: “Là của ta ~ ”

“...” Ngô Phương Viên nhìn hài tử, lại nhìn Khổng Hữu Hằng: “?” Không phải nói Văn Vụ giống như chúng ta là người đồng tính sao? Hài tử là không thể? !

“Phương Viên người không cần nhìn Hữu Hằng, hài tử này là có người tặng cho.” Diệp Văn Vụ vuốt ve mái tóc mềm của Vân Lộ, hướng bọn họ giải thích.

Đối với hai người này không cần giấu diếm, vả lại hắn cũng cần người hỗ trợ.

“Hữu Hằng, ta nếu muốn nhận hắn làm con nuôi phải làm nhưng thủ tục gì? Có phiền phức không?” Bằng hữu của hắn, một người là luật sư một người là trợ lý luật sư, đối những việc này hắn là biết rõ đi.

“Vấn đề này không quan trọng, quan trọng là ..., người thật muốn dưỡng hắn? ? ?” Hắn cũng không cho rằng đây là một ý kiến hay. Một nam nhân độc thân dưỡng một hài tử, hơn nữa nữa điểm kinh nghiệm cũng không có, thật sự là không thể được. Hắn hiện tại làm công việc tự do, tiền tài thì cũng không thiếu, nhưng... không được!

“Thực sự muốn dưỡng.”

“Xác định?”

“Phi thường xác định.”

“Hắn không phải sủng vật.”

“Lời vô ích, ta cũng không phải người mù!”

“A, Hằng, người để Văn Vụ nhận nuôi đi. Chúng ta chưa từng có hài tử, có một hài tử để cùng chăm sóc có phải là tốt không?” Ngô Phương Viên ôn hòa cười cười, “Hơn nữa, về sau ở gần nhà, nếu hắn cần thì có thể giúp đỡ a.”

“Nói là nói như vậy, vạn nhất sau đó cha mẹ hắn muốn đón hắn về? Đến lúc đó làm sao bây giờ?” Khổng Hữu Hằng quả quyết không đồng ý.

“Ta đã quyết định rồi, người có thể trực tiếp nói cho ta thủ tục thì tốt rồi.” – Nếu đã gọi là Vân Lộ thì đây là hài tử của hắn, như thế nào để hắn bị vứt bỏ lần nữa. “Không có kinh nghiệm có thể chậm rãi học, ai mới sinh ra cũng đều là hài tử a.”

“Đúng vậy, thế nhưng muốn nhận con nuôi phải 30 tuổi trở lên. Xin hỏi Diệp Văn Vụ tiên sinh, người cho rằng người đã đủ tiêu chuẩn sao?” Rõ ràng mới 24!

“Khụ, ta tin tưởng người.”

“...” Không nói gì, cứ nhiên nói lời kính trọng! “Hô ~ được rồi, nói vậy người ngay cả tên cũng đặt rồi, người đem hộ khẩu cùng chứng minh nhân dân cho ta, ta sẽ giúp người làm thỏa đáng.” Hấn bắt đắc dĩ nhìn bằng hữu đáng thương một lúc: “Thật không hối hận?”

“Không hối hận.” Văn vụ thái độ kiên định, đáp lại mọi vấn đề : “Được rồi, người nghĩ như thế nào mà mua nhà bên cạnh vậy?”

“Nơi làm việc của ta và Phương Viên ở gần đây, vừa may người ở sát vách, chính là như vậy. Hiện nay ở bên trong không có đồ đạc, kế ước còn chưa đưa tới, đành ở chỗ người tá túc vài hôm.”

“Đi, hai người tự xem, trong tủ ở phòng khách có chăn gối. Ta còn có rất nhiều việc phải làm cho Văn Lộ, lát nữa phải ra ngoài.”

“Hấn tên Văn Lộ?” Ngô Phương Viên nhìn đứa nhỏ trong lòng Diệp Văn Vụ hỏi.

“Àn, Diệp Văn Lộ.” Diệp Văn Vụ đắc chí, “Được rồi, hai người từ lúc nào lại làm cùng đơn vị a?”

“Bởi vì chuyển nhà mà xin nghỉ một buổi.”

Diệp văn vụ gật đầu hội ý. Ngẫm lại cả hai đều là luật sư sự vụ sở, nghỉ nửa ngày cũng không thành vấn đề.

Nghĩ lại lúc đó vì tuổi cũng nhỏ mà lý lịch không đủ nên cùng anh họ hấn mở văn phòng, về sau có đủ kinh nghiệm rồi, anh họ cũng nhượng lại cho hấn quản lý.

“Văn Vụ, nước chảy.” Ngô Phương Viên đột nhiên nói.

“A! ! !” Diệp Văn Vụ đem Văn Lộ đưa cho Phương Viên chạy đến chỗ bình sữa.

Khổng Hữu Hằng nhìn vợ nhìn nhìn lại bằng hữu tấm tắc thích thú. Hấn nhìn tiểu Văn Lộ hỏi: “Các người từ khi nào biết dưỡng hài tử, nhìn thế nào cũng thấy là người có kinh nghiệm a?”

Ngô Phương Viên cứng ngắc đứng ở tại chỗ: “Hằng, người không thấy ta đang rất khẩn trương sao?” Cánh tay hấn đều nổi gân xanh TT

“...” Thật không.

Diệp Văn Vụ lại đi pha tiếp sữa, áng chừng tỉ lệ sữa, thêm nước sôi vào, đem đặt bình vào nước lạnh để nguội bớt.

Tuy rằng hấn còn chưa thành thạo, thế nhưng mọi bước làm đều tính toán chính xác.

Khổng Hữu Hằng cùng Ngô Phương Viên sững sốt, cuối cùng Khổng Hữu Hằng hỏi: “Ta nói Văn Vụ, người khi nào mà học qua những thứ này?”

Diệp Văn Vụ quay đầu lại vẻ mặt đầy bí hiểm: “Ta nhớ kỹ hồi học cao trung có một vấn đề, chỉ có năm kênh có thể xem.”

Ngô Phương Viên nghi hoặc tiếp lời: “Sau đó?”

“Trong đó bốn kênh là quảng cáo, có một chương trình nuôi dưỡng trẻ sơ sinh.”

“Vậy là người xem chương trình nuôi dưỡng trẻ sơ sinh?” Lê nào sẽ không trực tiếp tắt TV đi..

“Đúng vậy.” Văn Vụ nhớ lại hồi đó rồi nói: “Bất quá khi đó là bởi vì có nguyên nhân.”

“Nguyên nhân gì?”

“Bí mật.” Hấn lúc đó muốn nhìn xem “tiểu kê kê” của hài tử kích thước như thế nào... (T^T||||)

Khụ ~ bởi vì không nhớ rõ, sợ dĩ hiếu kỳ muốn nhìn,...

Bất quá nhớ lại, xem hết chương trình cũng không lòi ra một nam hài nào, bởi vì ngày đó tất cả đều là nữ hài. Dù sao hấn cũng đem bài học nuôi dưỡng hài tử nhớ kỹ .

Ngô Phương Viên có điểm hiếu kỳ muốn hỏi nhiều hơn nữa, Khổng Hữu Hằng không nói không rằng.

Hai người đến phòng khách thu dọn hành lý, Diệp Văn Vụ lại đem Văn Lộ ôm vào lòng lấy bình sữa.

Vân Lộ mang tã lót, ngây ngô nhìn người thanh niên sẽ trở thành thân nhân của mình. Dem hai tay giờ tới. Cầm giấy và bút, Diệp Văn Vụ nhớ lại xem mình cần mua gì, miễn cho đến lúc đó đừng quên mất. Vừa lúc có hai người Hữu Hằng ở đây, hẳn có thể đem Vân Lộ ngủ rồi nhờ họ trông hộ, như vậy hẳn có thể đi xe ra ngoài một chút.

“Tã lót, quần áo, sữa tắm trẻ con, phần rôm...”

Lưu loát viết ra một đồng, nhớ hết “khẩu phần ăn” của Vân Lộ. Diệp Văn Vụ thử sữa một chút, thấy vừa mới đem cho Vân Lộ ăn.

Vân lộ ăn no, cuối cùng cũng buông bình sữa xuống. Tuy rằng cầm bình còn không vững vàng, nhưng muốn lấy từ tay hẳn ra cũng khó.

“Tiểu bụ bẫm ăn no liền ngủ.” Diệp Văn Vụ nhìn tiểu báo bối, nhìn thế nào cũng thấy thú vị.

Cái miệng nho nhỏ ngậm lấy núm vú cao su khê động, ăn một lát rồi nghỉ. Đến tận khi con người lấp lánh muốn trỗi xuống, bình sữa cũng không còn bao nhiêu.

Thay tã cho hẳn, lấy cái chăn bao lấy hẳn đặt lên giường rồi chèn chăn xung quanh, Diệp Văn Vụ đi tìm băng hũ, dự định nói với bọn họ một tiếng rồi xuất môn.

Hẳn vừa đi đến cửa phòng khách, còn chưa gõ cửa Ngô Phương Viên đã đi ra.

“Di? Văn Vụ, thế nào đứng ở chỗ này?” Hẳn hỏi.

“Nga, ta muốn nói với các người một tiếng, Vân Lộ ngủ, các người giúp ta trông hẳn một chút, ta ra ngoài mua chút đồ.”

“A, ta cũng muốn đi ra ngoài mua chút đồ, vừa định hỏi người có muốn đi hay không.”

Ngô Phương Viên chưa nói xong, Khổng Hữu Hằng đã đi tới nói: “Hai người cùng nhau đi, nhiều người có thể mua nhiều một chút.”

“Vậy còn Vân Lộ ngủ...”

“Sách, ôm đi là được, hài tử chắc không dễ thức giấc như vậy đâu.”

Như là nghe được có người nói về mình, tiếng khóc của Vân Lộ đột nhiên truyền tới. Chỉ không biết vì sao, lần này tiếng khóc có chút quái dị.

4. Chương 4

Diệp Văn Vụ vội vã chạy đến phòng ngủ, chỉ thấy bàn tay nhỏ bé của Vân Lộ túm chặt lấy chăn. Bởi vì chăn trùm qua mặt, khiến hẳn hít thở không thông. Khó trách tiếng khóc của hẳn có chút quái, hóa ra bị cách bởi lớp chăn.

“Người xác định hẳn đã ngủ?” Khổng Hữu Hằng nghi vấn.

“...” Diệp văn vụ không nói gì. Rõ ràng hẳn đã nhắm mắt, lẽ nào lại không ngủ ? !

Khổng Hữu Hằng thấy thế lại một lần nữa hỏi: “Người xác định vẫn muốn nuôi dưỡng hẳn?”

Đều không phải hẳn không nể tình, nhưng cái phương pháp nuôi dưỡng này, hẳn nghĩ sinh mệnh của Vân Lộ sẽ không được đảm bảo an toàn a.

“Người cũng không phải là heo vấn đề này còn muốn xác định.”

“...”

“Phốc... Khái ~” Ngô Phương Viên không nể tình cười nói: “Hằng người đừng hỏi lại nữa. Vân lộ tỉnh cũng tốt, chúng ta sẽ cùng đi a.”

Khổng Hữu Hằng bất đắc dĩ than thở, đành im lặng tán thành. Hẳn còn có thể nói cái gì, hiện tại lão bà hẳn cũng đứng về phía Văn Vụ.

Diệp Văn Vụ kiểm tra tã lót của Vân Lộ một chút rồi mới xuất môn.

Bên ngoài mặt trời đã sắp lặn, gió có chút lạnh. Hoàn hảo hần đã dự kiến trước, đem Vân Lộ bao kín lại. Vân lộ tại hần trong lòng mơ mơ màng màng, hần có lẽ đã đi gặp chu công rồi.

Khổng Hữu Hằng mở cửa xe, lúc mọi người vào hần đóng sập cửa khiến Vân Lộ suýt nữa giật mình tỉnh giấc. Nhưng may mắn, thân thể hần khẽ run lên một chút nhưng vẫn đang ngủ.

Ngô Phương Viên ở kính chiếu hậu nhìn Văn Vụ cùng Vân Lộ hỏi: “Văn vụ, vì sao người đặt tên hần là “Vân Lộ” ?”

Bị người khác hỏi khiến thân thể hần có chút chấn động, tỏ ra bình tĩnh trả lời: “A, ta là chơi trò chơi, trong đó có một hài tử, cũng tên như thế này, nên...”

Ngô Phương Viên cùng Khổng Hữu Hằng biết hần thích chơi game online trên Internet, nghe câu trả lời của hần cũng có chút lưu ý.

Diệp văn vụ cũng không có yêu thích gì đặc biệt, chỉ là đối với võng du rất thích. Tại đại học thì nếu không phải có người yêu cầu hần học Tài chính, nếu không có lẽ bây giờ hần sẽ làm ở một công ty trò chơi cũng nên. Tuy nói hai công việc hoàn toàn khác nhau, nhưng ở đời có mấy ai đem yêu thích trở thành công việc a.

Khổng Hữu Hằng trêu ghẹo hỏi: “Yêu, có phải hay không có người cùng người nuôi dưỡng? Cha của hài tử là ai, mau nói thật đi.”

Nếu không phải vì Khổng Hữu Hằng đang lái xe, diệp văn vụ tuyệt đối sẽ đập cho hần một trận. Người này thật là cái gì cũng dám nói. Còn có, vì sao lại hỏi cha hài tử là ai mà lại không phải mẹ là ai? Lẽ nào người xác định ta là vai nữ ? !

Ngô Phương Viên cười cười: “Kỳ thực Văn Vụ, ta thấy cũng tốt. Người ở bên trong trò chơi thực sự là nữ đi?” Hần nghĩ hần là như vậy.

“...” Diệp Văn Vụ thấy đôi này đeo bám nhất định không tha liền rầu rĩ nói: “Ân, là nữ. Cha của Vân Lộ hần tên... Thần Sương.”

Khổng Hữu Hằng sách một tiếng: “Cái tên này, thật đúng là sợ có người không biết các người là cùng một nhà mà?”*

Trong xe đột nhiên an tĩnh lại, bầu không khí trở nên nặng nề.

Khổng Hữu Hằng và Ngô Phương Viên cảm giác có gì không đúng liền ngậm miệng không nhắc tới chuyện này, ngược lại thay đổi trọng tâm câu chuyện.

Nửa dặm so ra có vẻ dài hơn, Diệp Văn Vụ sờ sờ túi áo phát hiện mình vẫn nhớ tốt rất cuộc không lấy ra nữa. Hần có thể dựa vào trí nhớ mà mua sắm.

Khách hàng thấy hần ôm hài tử chọn đồ dùng của trẻ sơ sinh nên có chút hiếu kỳ. Trên thực tế ba ba mang theo hài tử đến đây mua mấy thứ này rất ít.

Hần cũng không lưu ý đến ánh mắt của người khác, hần mua là việc của hần, cảm thấy có bị người khác nhìn hay không cũng không quan trọng, cũng sẽ không bị mất miếng thịt nào.

Đi qua đủ mọi khu, rốt cục cũng có thể xếp hàng tính tiền.

Diệp Văn Vụ lấy ra một tập tiền, nhưng Ngô Viên Phương lại không cho hần trả. Hần nói: “Về sau Vân Lộ coi như là con nuôi của ta với Hằng, lần này để chúng ta trả.”

Thu ngân cười đợi chờ, với các nàng việc khách hàng tranh nhau trả tiền đã thành quen.

Diệp Văn Vụ cũng không chối từ, dù sao cũng là chỗ thân thiết.”Ta đây thay nhi tử nói tiếng cảm tạ.” Hần nghĩ, dù sao bọn họ cũng làm ăn tốt.

Diệp Văn Vụ kỹ thuật rất tốt, cha mẹ qua đời hắn vẫn một mình sống tốt, ngày trước hắn thích nhìn mẹ nấu ăn thế nên tay nghề làm bếp cũng tiến bộ nhiều. Miễn là không khó lắm cơ bản hắn đều có thể làm, hơn nữa mùi vị cũng rất giống.

“Được rồi, chúng ta có nên mua nhiều đồ ăn một chút?” Ngô Phương Viên đột nhiên đề nghị.

“A đúng nga, việc này lại quên mất.” Diệp Văn Vụ trong lòng thầm kêu mình đúng là óc heo, “Đồ vật nhiều lắm, chúng ta trước hết đem lên xe, sau đó quay lại chọn.” Việc chọn nguyên liệu trong ba người thì hắn lành nghề nhất.

Bọn họ đem hết túi lớn túi nhỏ cho lên xe. Hoàn hảo xe mua hàng có thể đẩy ra ngoài siêu thị, vì bãi đỗ xe cũng hơi xa.

Khóa kĩ cửa xe rồi quay lại siêu thị. Nghĩ thầm muốn mua chút rau, Diệp Văn Vụ đem xe mua hàng đẩy đến chỗ chọn nguyên liệu. Cuối cùng muốn lấy một bao gạo. Hóa đơn hắn đưa cho, hai người bên kia mỗi người một tính, đang tranh nhau trả.

Vân lộ vẫn rất ngoan, cho dù khó chịu cũng chỉ hừ hừ hai tiếng, không có khóc. Lúc lên xe hắn mở mắt, con mắt to đen bóng nhìn Diệp Văn Vụ, hồn nhiên nói không lên lời.

Khổng Hữu Hằng mở chút nhạc nhẹ, thanh âm rất nhỏ. Cũng đủ tràn ngập trong xe một cảm giác ấm áp đầy sức sống, rất tốt. Diệp Văn Vụ tự nhiên thấy giống như bản thân mình bây giờ rất tốt, đột nhiên lại nghĩ như vậy.

Lắc đầu xua tan ý nghĩ kia, hắn đưa mắt nhìn ra ngoài cửa xe. Chỉ thấy một thân ảnh quen thuộc cách chừng năm thước, hắn là nam nhân lần trước giúp y tìm xe. Bất quá lần này chỉ có một mình, mua gì đó giống như trưa hôm trước.

Khổng Hữu Hằng lái xe chậm rãi dời đi, hắn cười cười cũng không để ý ngoài kia.

Diệp Văn Vụ thực sự là không nhìn lầm, người mang cái hộp lớn ở ngoài kia đúng là Hạ Thần Sương. Lần trước mua thuốc bộ này cho nãi nãi hắn uống, kết quả là lão thái thái nhìn thấy nói muốn mua mấy hộp làm quà tặng cho bằng hữu ở hội thái cực quyền, cho nên muốn hắn đi mua. Hắn tuy rằng rất muốn nói một tiếng “Nãi nãi ta thực sự bề bộn rất nhiều việc”, nhưng cuối cùng vẫn đi mua.

Khi còn bé cha mẹ ly hôn, mẹ chạy theo người khác, cha hắn lấy một người phụ nữ trẻ tuổi, cấp cho hắn cùng tỷ tỷ một mẹ kế. Bọn họ sống với nhau không hòa hợp, cũng may có nãi nãi thương bọn họ. Hắn và tỷ tỷ còn thân thiết với nãi nãi hơn cả cha mẹ mình, tình cảm rất tốt.

Có thể nói cha hắn hiền hậu sau khi kết hôn cũng không muốn sinh thêm hài tử, có người nói có thể là lúc đó cha hắn đã nói chuyện với người phụ nữ kia. Nói vậy cha hắn chắc cũng không mong muốn con cái mình sau này tranh nhau chiếm tài sản.

Nghĩ tới đây Hạ Thần Sương cười mĩa mai, nói không muốn tranh cùng chị em hắn tranh đoạt thì mẹ kế kia là đèn dầu kiếm mỡ. Vào cửa một hai năm mà bắt đầu tính toán.

Cầm đồng thuốc bỏ đến nơi ở của nãi nãi và tỷ tỷ, Hạ Thần Sương cũng không vội vã mà nhìn một chiếc xe cách đó không xa. Người ngồi sau kia có điểm quen mắt. Nam nhân thanh tú ôm hài tử, cái loại khí chất không giống ba ba mà thấy giống mẹ mẹ. Hiếm thấy.

Diệp Văn Vụ cũng không biết được hắn một lòng thích người này. Bất quá hắn đã quên mua đường trắng, bảo Hữu Hằng dừng xe lại. Vốn có nói bọn họ trở về trước đi, kết quả Phương Viên nói sẽ chờ hắn.

Vội vội vàng vàng nói lời cảm ơn hắn ôm Vân Lộ chạy tới cửa hàng bán lẻ. Rõ ràng cũng không xa khu nhà của hắn lắm, nhưng bằng hữu cũng không muốn hắn chịu vất vả, thật là tốt.

Hạ Thần Sương lần thứ ba tới tiểu khu này, bởi vì nơi này mới mua không lâu. Vốn là ở cùng hắn và cha hắn, nhưng nãi nãi thực sự ghét người con dâu mới. Nàng thân thể khỏe mạnh, không cần phải suốt ngày nhìn sắc mặt con dâu. Trước đây là bởi vì con trai luôn giữ lại, hiện tại nàng cũng không muốn nhịn nữa. Vừa vặn cháu trai cũng không chịu thua kém, mua cho nàng một căn nhà tốt, cháu gái cũng hiểu thuận, tới nơi này cùng nàng.

“Nãi nãi, người xem cái này đều không ít hơn mười lần, thật sự thích như vậy a?” Tỷ tỷ Hạ Thần Sương chỉ vào diễn viên trên TV.

“Ai nha, ta thực sự thích xem chương trình của Triệu Bản Sơn, pha trò rất vui a.” Lão thái thái trong tay cầm miếng táo cũng không ăn, mắt nhìn chăm chăm vào TV.

“Hạ lão thái thái, ta đã nói người có cháu gái hiếu thuận a, nhà của ta cũng không được như thế này a. Ai ~” Lão nhân cùng luyện thái cực quyền ngắt lời.

Thời đại này, người già muốn gặp cháu trai cháu gái cũng khó khăn, con cháu hạnh phúc, nhưng không được gặp mặt con cháu thì còn gì là hạnh phúc. Trơ trọi cô độc, cả ngày không âu lo, cũng là một chút lạc thú.

“Này, như nhau như nhau, cháu gái ta bận bịu thời gian gặp gỡ cũng khó. Cháu trait a lại càng không phải nói.” Hạ lão thái thái khoát khoát tay, nửa thật nửa giả nói. Nàng chỉ muốn bằng hữu vui vẻ.

Chuông cửa truyền đến. Hạ lão thái thái mừng rỡ: “Chắc là cháu trait a đã trở về. Tiểu Hâm a, ra mở cửa cho đệ đệ người.” Lão thái thái chỉ vào cánh cửa nói với cháu gái.

Vào quả nhiên là Hạ Thần Sương. Một đám lão thái thái nhìn hẩn cầm trong tay thuốc bổ đều lộ ra vẻ ước ao, càng không ngừng nói rằng đây là một đứa cháu trai tốt vô cùng.

Hạ Hâm cười: “Các nãi nãi không cần khen hẩn, hẩn bình thường đều lạnh như băng, cuối cùng vẫn là cái tử lạnh.”

Lão thái thái nghe vậy đều bưng răng giả cười liên tục.

Mặc kệ ở bên ngoài kia, Hạ Thần Sương thấy nãi nãi luôn luôn cười rất nhẹ nhàng tựa ánh dương quang.

Hạ Hâm viết: lão đệ, người chỉ có lẽ chỉ đối với nãi nãi là giống một người bình thường.

Hạ Thần Sương mỗi lần đều cam chịu. Hẩn không phải là người nóng tính, nhưng hẩn luôn tạo ra khoảng cách giữa mình và mọi người. Xã hội bây giờ rất phức tạp, không biết ai là thật tâm, ai là thực lòng, nếu tin tưởng sẽ bị thương thôi.

Trong trò chơi hẩn rất thích tìm kiếm cái cảm giác ấm áp rất mong lung. Không gặp mặt, không để lại liên hệ, chỉ là tại trò chơi giả tạo nhưng dường như lại rất chân thực. Cách một tầng kính mờ cũng rất khoáng nhạc, rất buông lơi, không phải sao? Tự như lần trước cùng Văn Vụ vậy, không biết nhiều lắm, chỉ là cảm thụ mặt tốt nhất của đối phương.

Đi làm thì ăn mặc tây trang ngay ngắn, được mọi người theo đuổi. Thì tính sao? Đã không có lợi ích thì tất cả sẽ không giống như vậy nữa.

Cùng mấy lão thái thái hảo hảo nói chuyện, Hạ Thần Sương trở về phòng ngủ của hẩn.

Thỉnh thoảng không muốn ở một mình sẽ đến nơi của nãi nãi, cùng với hai người phụ nữ quan trọng trong đời mình xem TV, cùng làm việc nhà.

Mở máy vi tính di chuột vào trò Tiên Tích, vẫn là do dự một hồi mới mở ra. Nhưng mà hẩn cũng không tiến nhập trò chơi, mà nhìn một lúc người phụ trách, nghĩ một hồi lời điện thoại di động ra gọi đến công ty kỹ thuật.

*Vân: mây, Lộ: sương -> nhà này toàn sương cả, hết sương đêm , sương sớm lại sương mây ==))

5. Chương 5

Nhìn người đang bận rộn trong phòng bếp, Diệp Văn Vụ cảm than nói với Khổng Hữu Hằng một câu: “Hữu hằng người thực sự là phúc khí tốt a, Phương Viên rất hiền lành.” Ăn cơm thì trực tiếp đứng dậy giúp đỡ dọn dẹp sạch sẽ.

Ngô Phương Viên trong phòng bếp nghe được hẩn nói, cười quát: “Văn Vụ người nói vậy a, hiền lành là người mới đúng, vừa làm cơm lại vừa ôm theo hài tử. Ta chỉ biết giặt quần áo với rửa chén bát thôi, ta

muốn nói Hằng là tên ngốc, bên người có người tốt như vậy mà không coi trọng. Sau này lại gặp ta, hẳn đúng là tốt số.”

Khổng Hữu Hằng đứng dậy vào phòng bếp, từ phía sau ôm vợ: “Chung qui là vẫn có người, người đúng là tiểu trâm dương*, gia sẽ coi trọng người dù thế nào đi nữa.” Hắn giống như tên vô lại vừa nói xong liền hung hăng hôn má vợ một cái, bị người ta cho một khủy tay cộng thêm ánh mắt xem thường.

Diệp Văn Vụ giả vờ cười khổ nhìn hai người vợ chồng chồng nói: “Các người thật là, dám chọc người cô đơn a, thật thiếu đạo đức.”

Nghe vậy Khổng Hữu Hằng cùng Ngô Phương Viên chưa kịp nói thì Vân Lộ cất tiếng khóc. Hai vợ chồng vừa nghe thấy liền vui vẻ, Khổng Hữu Hằng nói: “Người nói người không có phúc, đều đã có hài tử thì làm sao tính là cô đơn? Nhìn nhi tử người cũng thấy thỏa mãn.”

Diệp Văn Vụ nghe lời này cảm thấy vui mừng, hẳn thực sự có cảm giác này. Có Vân Lộ hẳn cảm thấy thỏa mãn. Dù cho cả đời không có người yêu đã sao? Có nhi tử là được rồi.

Ban đêm hắn không đến thư phòng làm việc mà ở phòng ngủ ôm Vân Lộ dỗ ngủ. Nhưng mà thói quen ngủ sớm hắn vẫn không làm được, mặc dù ngày hôm nay mệt chết đi, nhưng một chút buồn ngủ cũng không có.

Đem sách vở và máy tính vào phòng ngủ, mở Baidu lên tìm kiếm cách nuôi dạy trẻ sơ sinh và một ít điều cần lưu ý, đem lưu lại.

Sau đó hắn lại tìm một trang diễn đàn của các mẹ bé rồi đăng kí ID, để sau này có chuyện gì còn lên hỏi.

Làm tốt rồi hắn mới vài ngày một lần lên trò chơi. Vì không thể khôi phục được số hiệu cũ, nên lập một cái mới cũng tốt.

Lần này tạo nhân vật nam, vẫn là y sư. Tên gọi nghĩ non nửa ngày chưa ra, nhìn nhìn lại Vân Lộ bên giường, cuối quyết định dùng tên “Tiểu Lộ cục cưng”.

Đây là thời gian mà số người chơi lên rất cao, phải sắp xếp một tiểu đội mới có khả năng đi vào.

Theo thói quen lôi bao thuốc lá từ trong túi quần ra, nghĩ đang muốn nhân lúc này tăng trình độ lên một chút. Vừa muốn châm thuốc lại nhớ đến Vân Lộ. Nhìn cục cưng ngủ trên giường thật giống một tiểu thiên sứ, hắn nghĩ có lẽ tốt nhất là nên bỏ thứ này đi.

Ngày trước hắn nghiện thuốc lá cơ hồ cả ngày đều hút, bây giờ đã có tiểu Vân Lộ nhỏ bé đáng yêu. Kỳ thực việc gì cũng có thể làm chỉ cần toàn tâm toàn ý là đủ.

Tuy rằng là tân binh, nhưng ở trong thôn cũng không ít người mới. Bởi vì nhiệm vụ đều đã luyện qua đến quen thuộc, Văn Vụ vẫn chưa lập tổ đội mà một mình chậm rãi chơi. Qua hai giờ đã đến được thành trì lớn nhất.

Hiện nay mọi việc rất đơn giản, chỉ muốn biết rằng hài tử trong trò chơi kia có còn ở nhà hay không, hy vọng không bị biến mất khi hắn xóa tên thì tốt quá. Không biết vì sao, trong lòng mong muốn đứa nhỏ kia sẽ không bị biến mất, nếu như thật sự biến mất thì sẽ có cảm giác có lỗi với Thần Sương. Dù sao đó cũng là do hai người nỗ lực mà có được, nếu bởi vì hắn đơn phương làm thì kết quả sẽ trở thành hư ảo.

Rất nhiều chuyện tựa như chính mình tự ngu muội an bài. Diệp Văn Vụ vừa mới bước vào thành đã nhìn thấy Thần Sương ôm Vân Lộ đứng ở bên cạnh thương khổ. Mới hai ba ngày thôi, Vân Lộ cư nhiên đã có thể đi được. Hắn nhớ kỹ trước khi mình xóa bỏ tài khoản, Vân Lộ mới chỉ biết bò mà thôi.

Vốn tưởng rằng Vân Lộ từ đầu đã không bị biến mất, nhưng nghe mọi người nói chuyện phiếm mới biết, hắn đã biến mất nhưng lại được khôi phục lại. Có lẽ là Thần Sương đưa ý kiến với Công ty cung cấp trò chơi, hắn nghĩ vậy.

Có không ít người nói về chuyện Thần Sương, trên trò chơi mọi người nói chuyện phiếm nếu mắt không tốt thì không thể nhìn kịp. Diệp Văn Vụ cũng không thấy Thần Sương nói gì.

Hạ Thần Sương lúc này đang ngồi trước máy tính. Hắn cầm điện thoại di động nói chuyện với quản lý của công ty. Kỳ thực nội dung rất đơn giản, sửa chữa lại một chút, nếu tình nhân xa nhau thì hài tử vẫn không

bị biến mất. Chỉ cần còn lại một người thì hài tử vẫn sẽ tồn tại. Mặt khác muốn hẩn bí mật giúp đỡ điều tra ra tại sao trang bị của hẩn lại ở chỗ Văn Vụ.

Quản lý phòng kỹ thuật là học đệ của Hạ Thần Sương hồi du học bên Mỹ, tên là Lục Ninh Uy. Tuổi còn trẻ, thể nhưng đầu óc rất linh hoạt, đối với chế tác và quản lý trò chơi trên Internet đều rất xuất sắc.

Nhớ kỹ lúc đó lúc đó đem hẩn vào làm ở bộ kỹ thuật có không ít người phản đối, nhưng Thần Sương cố ý làm như vậy. Cũng may không làm hẩn thất vọng.

“Đại ca yên tâm đi, sáng mai ta sẽ đem kết quả gửi vào hòm thư.” Thanh âm trẻ tuổi loa phát thanh truyền đến, Lục Ninh Uy bảo đảm nói.

Hẩn ở công ty cũng như mọi người gọi Hạ Thần Sương là Hạ tổng, nhưng bình thường vẫn gọi là đại ca. Hẩn cũng là người Hạ Thần Sương tín nhiệm ở công ty.

Diệp Văn Vụ xác định một số việc sau đó quyết định logout. Nhìn thời gian, hẩn lại uy Văn Lộ uống sữa rồi mới đi ngủ. Thời gian ngủ phải đặc biệt cẩn thận, cả một đêm không dám ngủ, rất sợ dề vào thân thể nhỏ nhỏ của Văn Lộ.

Ban đêm tổng cộng uy ba lần, hôm sau tỉnh dậy mắt thâm quầng. Rửa mặt xong hẩn nghĩ làm bữa sáng cho hai người kia.

Vội vàng làm đến gần 8h, thấy hai người kia vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh giấc. Hẩn nghĩ có phải hai người kia cả đêm hôm qua phát hỏa trên giường, suy nghĩ có nên đi gọi bọn họ dậy...

Nghĩ một hồi, trong phòng khách vẫn an tĩnh, Vì vậy hẩn đi gõ cửa. Tuy là ông chủ nhưng đến làm muộn cũng là không nên.

Cửa bị mở, Khổng Hữu Hằng ngáp ngơ, còn buồn ngủ hỏi: “Gì chứ?”

Diệp Văn Vụ lui về sau thường thức dáng vẻ của bằng hữu: “Không sao, người cùng Phương Viên không phải đi làm sao?”

Khổng Hữu Hằng dùng ánh mắt chỉ tiếc không rèn sắt thành thép nhìn Văn Vụ, cuối cùng thở dài nói: “Đại ca, ta có nhớ nhầm không? Ngày hôm nay là ngày nghỉ a ngày nghỉ! ! !”

“Ách...” Hẩn thật đúng là đã quên, hẩn lại tưởng là vì chuyện kia ... cho nên mới... Cũng không thể trách hẩn được, ngày hôm nay là ngày nghỉ thì hôm qua bọn họ xin phép nghỉ cái rắm a! Chờ ngày hôm nay không phải được sao.

Khổng Hữu Hằng nhìn thấy suy nghĩ của Văn Vụ đều viết cả lên mặt bắt đắc dĩ nói, “Ngày hôm qua thức khuya, chúng ta nghỉ hôm nay là ngày nghỉ nên muốn dậy muộn chút. Được rồi, ta đi ngủ.”

“Ngô... Làm sao vậy, đây là?” Ngô Phương Viên mơ mơ màng màng đi ra.

“Không có gì, ngủ thêm chút nữa đi.” Khổng Hữu Hằng dứt lời kéo vợ vào trong phòng, cánh cửa cũng không khách khí mà đóng sầm lại.

Nhìn cánh cửa, Diệp Văn Vụ nghĩ mình thực sự đã quên thời gian. Đã bao nhiêu lâu hẩn không muốn nhớ thời gian, hẩn không nhớ cũng đúng.

Hẩn gõ gõ cửa nói: “Ta làm điểm tâm rồi, các người ngủ tiếp một chút rồi nhớ dậy ăn.”

Bên trong truyền ra tiếng trả lời của Khổng Hữu Hằng, hẩn lắc đầu ly khai.

Văn Lộ còn đang ngủ, Diệp Văn Vụ đem hồ sơ thu dọn ra xem một chút.

Cùng lúc đó, Hạ Thần Sương bên nhà nãi nãi hẩn mở tập TXT ra xem. Bên trong ghi lại địa chỉ IP mà Văn Vụ đăng kí ID, thời gian login, logout, nội dung giao dịch. Phi thường chi tiết.

Ghi lại hành động của Văn Vụ 3 ngày trước cùng Thần Sương giao dịch. Hạ thần sương nhớ kỹ lần kia. Lúc đó Văn Vụ may cho hẩn 16 cái túi đựng. Đây là số lượng tối đa trong Tiên Tích. Hẩn khi đó cũng không muốn, chỉ là Văn Vụ cố ý làm cho hẩn.

Vì vậy hẩn đem tất cả sửa lại, sửa cả không gian của thương khố.

Sau đó bọn họ cũng không có giao dịch nữa, hơn nữa dựa vào số liệu trên đây, đồ trong của Thần Sương ở trong túi đồ của Văn Vụ không phải là giao dịch mà có, là do ái đó nhúng tay vào. Ở bộ kỹ thuật có hơn trăm người, có thể làm được những việc này....chỉ có nhân viên kỹ thuật cao cấp.

Thế nhưng... Vì sao?

Ngoại trừ Lục Ninh Uy không ai biết hần đang chơi ở Thất Vũ Phục. “Thần sương” tên này cũng không có gì đặc biệt, hầu như đều có khả năng trùng hợp. Hần cũng không làm cái gì đặc biệt, đều giống như mọi người.

Hần đang nghĩ đến nguyên nhân có thể xảy ra, bên ngoài có tiếng gõ cửa vang lên.”Lão đệ, ta có thể vào không?” Hạ Hâm ở ngoài cửa hỏi.

Hạ Thần Sương “Ân” một tiếng rồi tiếp tục suy nghĩ.

“Thế nào còn chưa ăn điểm tâm?” Hạ Hâm tựa tay vào lưng ghế hỏi.

“Có người lợi dụng chức quyền đem trang bị của ta bán đi, đồng thời đem mấy thứ này đặt lên người một vị bằng hữu của ta.”

“Ân? Đây là vì sao?”

“A... Ta cũng không đoán được vì sao.”

“Có thể làm được những việc này....không phải chỉ có nhân viên kỹ thuật cao cấp sao?” Nhớ kỹ lão đệ từng nói qua với nàng muốn vào phòng quản lý phải kiểm tra dấu vân tay cùng võng mạc, và chỉ có bọn họ mới biết mật mã vào phòng quản lý hậu trường.

“Đúng, nhưng tại sao lại làm những việc này? Dù sao ta là Tổng tài cũng cần phải biết rõ nguyên nhân. Huống hồ làm như vậy không phải muốn nhằm vào ta mà là vào vị bằng hữu kia của ta?”

“Hay là người đó biết bằng hữu của ngươi, hoặc vị bằng hữu của người có thù oán gì với người này?”

“...” Hạ Thần Sương trầm mặc. Cũng phải không có khả năng, nhưng khả năng này có lẽ thấp. Loại sự tình này bị phát hiện sẽ bị đuổi việc, trong lĩnh vực này sợ không có công ty nào dám muốn nữa.

Hạ Hâm vỗ vai đệ đệ hần nói: “Trước tiên đừng suy nghĩ nữa, ăn xong đến công ty điều tra xem.” Dứt lời nàng bước ra ngoài. Vài giây sau quay lại. Nàng đứng ở cửa thần bí nói: “Lão đệ, ta đoán, làm chuyện này chắc là một nhân viên nữ trong tổ kỹ thuật.”

“Vì sao?”

“Ngươi ngu ngốc! Khẳng định đã biết chuyện của ngươi nên muốn làm khó dễ. Bằng hữu của ngươi là nữ?” Hạ Hâm gian trá cười.

“...” Là nữ? Đương nhiên không phải !!!

“Được, trước tiên đi ăn đã, sau đó ta sẽ cùng ngươi đi bắt kẻ trộm. Dù sao trong công ty ngươi cũng không ai biết mặt ta, ta ngày hôm nay hi sinh một chút, đi làm vị hôn thê của ngươi.”

“... ||| ”

6. Chương 6

Hạ Thần Sương còn tưởng Hạ Hâm nói đùa, vậy mà ăn điểm tâm xong nàng thực sự đi thay đồ. Lúc nàng từ trong phòng đi ra thực sự “chói lọi”.

“Thế nào? Không khiến ngươi mất mặt a.” Hạ Hâm tự tin nói.

Nàng hôm nay ăn mặc không biết bao nhiêu kiểu điểm, mà trang phục lại rất trẻ trung. Mặc áo T-shirt xanh mặt trên in hình hoạt hình, ở dưới mặc quần màu trắng. Mái tóc mềm mượt buông ở sau lưng, theo động tác của nàng mà nhẹ nhàng đong đưa. Gần như không có vật trang sức gì, chỉ đeo viên đá kim cương ở tai, giống như ngôi sao nhỏ bị bỏ quên trên mặt đất.

Nhìn đệ đệ đang ngây người, nàng khẽ cười đi đến tủ giày, lục lọi nửa ngày lấy ra một đôi giày vải.

“Ha ha ha, ta mua 40 đồng đấy, cuối cùng cũng có cơ hội để đi!” Nàng đắc ý lấy đôi giày mà mình cũng nài nài mua được ở ngoài chợ sớm đi vào.

Hạ Thần Sương cũng im lặng đi giày.

Kỳ thực hần vừa ngây người cũng không phải là bởi vì tỷ tỷ hần đẹp. Trên thực tế tỷ tỷ hần thực sự đẹp, nhưng cái cảm giác vừa này xuyên thấu qua lòng hần khi nhìn tỷ tỷ. Giống như nhìn thấy Văn Vụ, cái người đậm nhiên đứng trên cầu Kiều nhìn về phương xa.

“Lão đệ, tỷ người lớn lên thực đẹp, nhưng người cũng không nên mất mặt như vậy, linh hồn trở về nhanh!” bàn tay trắng nõn của Hạ Hâm đặt lên vai Thần Sương.

“Uy, nói nha!” Nàng đang nghĩ có phải trang phục của mình có vấn đề.

Kết quả sốt ruột nửa ngày, đệ đệ cũng không nói một lời.

Cho đến khi ngồi trong xe, hần rút cuộc mới mở miệng.

“Hạ Hâm, thực sự không nhìn ra người cũng là một người cuồng tự kỷ.”

“—” Hạ Hâm tức giận, lòng lang dạ thú!

Hạ Thần Sương thấy không đủ, bổ sung: “Sau này ít mặc màu xanh đi, người rõ ràng 30 tuổi còn đi giả dạng tiểu cô nương.”

Hạ Hâm tức giận đến hàm răng ngứa ngáy, trợn mắt hơn nửa ngày. Nàng nhìn đệ đệ nói: “Ngày hôm nay chó cắn Lã Động Tân, giết chết kẻ không biết phân biệt như người!”

Hạ Thần Sương không để ý, đạp chân ga rời khỏi bãi đỗ xe. Ra khỏi tiểu khu tốc độ ngày càng tăng, Hạ Hâm ở trong xe suýt chút nữa bật lên.

“AAAA ~ ngồi xe lão đệ thực sự có cảm giác a.” Nàng vui vẻ nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm cảnh sắc.

Rời tiểu khu được một lúc, dọc đường cũng không có nhiều người. Hạ thần sương không có nhìn tỷ tỷ, nhưng lại biết nàng lúc này đang suy nghĩ cái gì.

Tốc độ xe cũng không giảm. Hần nghĩ để nàng nhớ lại một số hồi ức cũng tốt.

Hạ Hâm đã kết hôn, nàng 24 tuổi lấy một sĩ quan hải quân hơn nàng 8 tuổi. Hạ Thần Sương nhớ kỹ, anh rể tùy xuất thân quân nhân nhưng cũng không phải người làm mọi việc nghiêm cẩn. Ví dụ như hần cũng thích lái xe, thích trong kỳ nghỉ phép mang tỷ hần chạy xe như điên trong đêm.

Hai người tình cảm thực sự rất tốt, hần rất hạnh phúc. Nhưng ngày vui ngắn tày gang, lúc tỷ tỷ hần 27 tuổi thì anh rể qua đời. Trong một nhiệm vụ nghỉ cách cứu viện nhiệm vụ liền đem hần ngủ mãi trong vòng tay của đại dương. Mà sau đó Hạ Hâm mất tích một thời gian, mãi về sau mới quay về nhà.

“Hâm Hâm, xuống xe đi.” Hạ Thần Sương chìm đắm trong hồi ức cũng tỉnh lại.

“Hắc, vậy bắt đầu diễn a? Ta đây gọi người Thần Sương. Vì ta đã gọi quen nên sẽ không bị lỗi. Khái ~” Hạ Hâm viền mắt có chút đỏ, nhưng vẫn hướng hần cười.

Hít một hơi sâu lấy lại bình tĩnh, Hạ Hâm quàng tay đệ đệ hướng nơi nàng chưa từng bước vào.

“Thần Sương nếu hôm nay ta bắt được người cho người thì nhớ mời ta đi ăn cơm a.” Nàng nói nhỏ, thế nào cũng phải vớt vát ít béo bở.

Hạ Thần Sương gật đầu đáp ứng. Đừng nói mời ăn, thật sự muốn giúp hần, mời ăn một bữa cũng không nói chơi.

Đi được vài bước, Hạ Hâm đột nhiên nói: “Được rồi, tốt nhất là nên lấy tên của bằng hữu người trong trò chơi.”

Hạ Thần Sương nghĩ như vậy cũng đúng, liền nói: “Hần tên Văn Vụ.”

Bởi vì ngày nghỉ, thời gian làm việc từ 9h30 đến 12h, đó là lý do mà mọi người tâm tình đều không tốt. Chưa đến thời gian làm việc nhưng cũng đã có nhiều người đến. Thấy cấp trên lần đầu tiên đi làm mà dẫn theo một nữ nhân khiến mọi người mắt to mắt nhỏ. Người có chút niên kỷ thì khê huyết sáo, khiến Hạ Thần Sương dở khóc dở cười. Hạ Hâm đứng là cổ sức nhin cười làm ra vẻ hồn nhiên.

Mọi người nhìn nàng đỏ mặt không nói được lời nào, chỉ có nàng hiểu rõ đó là nín cười.

Đáp lại lời hỏi thăm của mọi người, Hạ Thần Sương mang tỷ tỷ đến tầng cao nhất.

Căn phòng làm việc rộng lớn sạch sẽ ngăn nắp bị ánh mặt trời chiếu vào khiến trở nên ấm áp. Hạ Hâm ngồi xuống ghế làm việc của đệ đệ. Hạ Thần Sương cũng không tức giận, hẳn rất không thích người khác ngồi vào chỗ của mình. Thế nhưng nhìn tỷ tỷ hẩn chớp mắt, dường như trước mắt chỉ có nhãn nại.

Rất nhanh thư ký bưng hai tách trà sữa đến. Thấy ngồi ở “Vương tọa” không phải là lão bản mà là nữ nhân xinh đẹp đi cùng lão bản, nàng thoáng giật mình. Nhưng vì làm việc chuyên nghiệp nên không lộ ra thần sắc gì, chỉ là lễ phép cười rồi quay lại thu xếp công tác làm việc với Hạ Thần Sương.

Hạ Thần Sương đơn giản giao cho nàng chút việc rồi để nàng ra ngoài, sau đó quay lại trừng tỷ tỷ đang che miệng cười kia.

“Sách, người vừa rồi phải thể hiện tốt một chút mới phải, người không biết thư ký là phát thanh viên tốt nhất sao?” Hạ Hâm oán giận biểu hiện cứng ngắc của đệ đệ.

“Yên tâm, nàng ta đã mở miệng thì hạt vừng cũng có thể biến thành quả dưa hấu. Làm được vậy là đủ rồi.”

Đúng như Hạ Thần Sương nói, thư ký đi ra ngoài không đầy ba giây, toàn bộ “Tập đoàn Thần Viễn” mọi người đều biết, bọn họ đều thấy Tổng tài mang đến một nữ nhân xinh đẹp, tương lai có thể trở thành phu nhân Tổng tài.

Thư ký đang định mang tin tức lan truyền toàn Bộ kỹ thuật, Lục Ninh Uy khoanh tay tiến đến. “Mới sáng sớm đã buôn chuyện gì?” Hẩn cúi đầu hỏi.

“A! Lục quản lý Lục quản lý, đại tin tức, Tổng tài dẫn theo một mỹ nữ a.”

“Mỹ nữ? Thực sự?” Hẩn cũng chưa từng nghe đại ca có người yêu.”Người nọ còn ở nơi này không?”

“Có a, ở trong phòng làm việc của Tổng tài.”

“Không được, ta phải nhìn một cái.” Lục Ninh Uy hấp tấp đi tìm thang máy.

Hẩn gõ cửa, bên trong còn chưa dứt lời “Mời vào”, hẳn đã phi vọt vào.”Đại ca, chi dâu ở đâu?”. Lục Ninh Uy đóng cửa quay đầu lại hỏi.

“...” Người được gọi là “chị dâu” đang cảm giác như lông tơ dựng hết cả lên? !

“Ninh Uy, người trước tiên ngồi đi.” Hạ Thần Sương day day huyết thái dương: “Đây là tỷ của ta Hạ Hâm, chị ruột.” Dứt lời hẳn quay đầu đối Hạ Hâm nói: “Hẩn là Lục Ninh Uy, quản lý phòng kỹ thuật.”

“A? ! Ở bên ngoài... Bọn họ...” Lục Ninh Uy lại bắt đầu gào to đứng lên.

“Tỷ tỷ của ta nói muốn giúp ta bắt “nội gian” ~ Vì vậy ta liền mang nàng tới.” Hạ Thần Sương đem Hạ Hâm từ chỗ ngồi của mình ra, nói: “Ngày hôm qua người giúp ta điều tra, ta đã nhận ra được. Có người sử dụng chức quyền ở trong trò chơi bóp méo số liệu.”

“Thế nhưng, đại tỷ tới đây có thể giúp được gì a?” Không phải là hẳn không tin, chỉ là vị Hạ Hâm này đến công ty mà không ai nhận ra, thế nào bắt trộm a?

“Nàng nói làm ra chuyện này đến tám chín phần là nữ.”

“A? ! A! ! Ta hiểu được.” Lục Ninh Uy khen ngợi gật đầu: “Đại tỷ nói rất có đạo lý a.”

“Một hồi người gọi ta là Văn Vụ là được.”

Hạ Hâm an tĩnh uống trà sữa, cũng không quan tâm tại sao đệ đệ đối với Lục Ninh Uy tín nhiệm. Dù sao tính ra công ty này cũn đến hơn nửa của Lục Ninh Uy. Lục Chấn cũng là Tổng tài của Khoa Quốc xí nghiệp,

hắn có một đứa con là Lục Ninh Uy. Nhưng đứa con thông minh thực thông minh, tính tình rất bướng bỉnh, ai nói cũng không nghe, mặc kệ tất cả, nhưng hết lần này tới lần khác vì Hạ Thần Sương như then lôi sai đầu đánh đó.

Con trai không nghe lời mình lại nghe lời người khác khiến Lục Chấn tức giận. Hắn tìm cách gặp Hạ Thần Sương, xem rốt cuộc là thần thánh nơi nào. Tới lúc nhìn thấy lại cảm giác hắn như tắm gương sáng.

Sau đó con trai nói muốn làm việc cho công ty trò chơi, khi đó vẫn còn đang học. Hắn cũng không phản đối, nhưng phải đưa được Hạ Thần Sương đến làm hắn mới đầu tư.

Lục Ninh Uy liền tìm Hạ Thần Sương thương lượng. Hạ Thần Sương suy nghĩ một lúc cũng thống khoái mà nhận lời, khiến hắn thiếu chút nữa đem tất cả các vị thần tiên ra mà cảm tạ.

Vì vậy Công ty cổ phần hữu hạn Thần Viễn được thành lập, sau lại được Lưu Chấn giúp đỡ, quy mô càng lúc càng lớn, phát triển thành Tập đoàn Thần Viễn.

Hạ Thần Sương từng đề nghị không nên lấy tên hắn, nhưng Lục Chấn lại cho là không quan trọng. Hắn cũng rõ ràng bất quá, nhưng đứa con của hắn cũng không có đủ năng lực đảm nhận, có huynh đệ tốt như vậy tương trợ cũng tốt.

Khi Thần Viễn thành lập, Hạ Thần Sương cùng Lục Ninh Uy kết huynh đệ, tuy nhiên đến nay ngoại trừ Lục Chấn với Hạ Hâm thì không ai biết. Đây cũng là lần đầu tiên Hạ Hâm gặp Lục Ninh Uy.

Lục Chấn cũng không phải là không có ý riêng, Hạ Thần Sương trong lòng cũng có cân nhắc, rốt cuộc lúc đó đã can dự vào quá sâu. Bất quá bây giờ, Lục Chấn hoàn toàn yên tâm về Hạ Thần Sương.

“Đại tỷ lập tức giới thiệu là Lục Văn Vụ, như vậy ta có thể chứng thực thân phận của người.” Lục Ninh Uy đề nghị.

“Đi, hai người liền lựa hoàn cảnh mà làm, đến lúc đó ta ở giữa đem mấy nhân viên kỹ thuật cấp cao đến.” Hạ Thần Sương hiếm thấy khi mỉm cười, nhưng biểu tình lại thực khó xem.

Chín rưỡi, Hạ Thần Sương gọi điện thoại nội bộ, kêu thư kí cho mời các nhân viên kỹ thuật cấp cao đến phòng họp.

Nhận được thông báo chỉ định từng người một đến phòng họp, mọi người sắc mặt không giống nhau.

“Lục Văn Vụ” ngồi thoải mái bên cạnh Hạ Thần Sương, bên cạnh là Lục Ninh Uy.

Nhân viên kỹ thuật cao cấp có ba nhân viên nữ, “Lục Văn Vụ” bắt động thanh sắc quan sát các nàng. Lục Ninh Uy đưa ra yêu cầu của Hạ Thần Sương, đem chuyện hài tử trong nhiệm vụ đêm thất tịch tình ra nói.

Bốn mươi phút sau mọi người nhất trí sửa đổi điều này.

Kế tiếp Hạ Thần Sương liền cười nói: “Chính sự đàm xong, cùng đại gia nói chuyện ngoài lề đi.” Hắn chia sẻ Hạ Hâm: “Vị này là Lục Văn Vụ tiểu thư là hôn thê của ta, mặt khác, nàng ở Thất Vũ Phục trong Tiên Tích. Bất quá mấy ngày hôm trước có người gây ra xích mích, làm gì đó với ID của nàng.”

“A! Tổng tài phu nhân tương lai, ngài cũng không thể như vậy a, Tổng tài của chúng ta anh tuấn tiêu sái, trí dũng song toàn, tài vận tận trời...”

“Xin mọi người yên lặng.”

“Hay hay.”

Một đám thanh niên đứng lên, hướng “Lục Văn Vụ” tiểu thư cười.

Mà Hạ Thần Sương, sắc mặt hắn rất bình tĩnh không dậy sóng. Chỉ có Lục Ninh Uy với Hạ Hâm có thể lý giải, hắn rất không hài lòng.

7. Chương 7

Hạ Thần Sương tỉ mỉ quan sát sắc mặt mọi người trong phòng. Đôi mắt thỉnh thoảng đảo qua, kết quả khiến lòng hần có chút nguội lạnh.

Hần mang Hạ Hâm đến để xem điều nàng nói có chính xác không, nhưng kết quả có vẻ không như nàng tưởng.

Hạ Thần Sương cuối cùng cười và nói một câu: “Được rồi, ngày hôm nay nói đến đây, tan họp.” Sau đó lại nói: “Ninh Uy, đưa Văn Vụ tiểu đi tham quan Thần Viễn một chút. Văn Phỉ, Đào Vũ hai người lưu lại.”

Đang nói Lục Ninh Uy quay đầu mời “Văn Vụ” tiểu thư ra ngoài, “Lục Văn Vụ” tiểu thư nhìn móng tay, trong lòng nói “Mẹ ơi” ta còn chưa chơi đùa đủ a.

Đến khi phòng họp chỉ còn ba người, Hạ Thần Sương an tĩnh chờ hai người mở miệng. Sắc mặt hần rất không tốt, giống như một loại “thất vọng”.

“Chuyện này Phỉ không quan hệ, mong muốn Hạ tổng không nên trách oan người tốt.” Đào Vũ trầm giọng nói.

“Văn Phỉ, là như thế này sao?” Hạ Thần Sương nhìn Văn Phỉ bình tĩnh hỏi.

Văn Phỉ nhìn Đào Vũ một chút, nội tâm có chút động, nhưng cuối cùng vẫn lựa chọn tự bảo vệ mình. Nàng miễn cưỡng gật đầu.

Nàng không thể mất việc, nếu cả nàng và Đào Vũ đều bị đuổi thì bọn họ không thể sống được.

Hạ Thần Sương không cho nàng ra ngoài mà nói: “Vậy lưu lại thêm một người nghe, người đã hiểu tình hình cũng không cần thiết nghe một lần nữa” Đờ phải đau đầu! Thực sự là một nhà đầu đơn thuần.

Văn Phỉ nói “Đúng vậy Hạ tổng” sau đó an tĩnh ngồi một chỗ không mở miệng.

Đào Vũ trầm mặc một lát nói: “Số liệu vũ khí của Thất Vũ Phục đúng là do ta sửa, đơn xin từ chức lát nữa sẽ mang lên.”

“Người thật ra lại thống khoái, đối với người muốn nghe không phải những điều này.” Hạ Thần Sương sáng khoái cười cười, châm một điếu thuốc: “Nói một chút nguyên nhân đi, người khiến cho ID của vị hôn thê ta biến mất chắc phải có lý do gì đó chứ?”

“...” Đào Vũ cắn cắn môi chỉnh lại tâm tình hỗn loạn.

Hạ Thần Sương cũng không ép, cho hần thời gian “ủ rượu”.

Chờ đến khi điếu thuốc quá nửa Đào Vũ lần thứ hai mở miệng: “Ta họ Đào nhưng phụ thân ta hiện nay là họ Triệu. Khi ta bốn tuổi thì cha mẹ qua đời, là hàng xóm họ Triệu thu nhận ta. Từ nhỏ đến giờ sinh hoạt đều dựa vào bọn họ. Tuy rằng không phải ruột thịt nhưng bọn họ cũng không bạc đãi ta, học phí cũng đều trả cho ta. Bọn họ chỉ có một con gái, trời sinh tính nuông chiều, tháng trước đến Thần Viễn đưa đồ cho ta thì gặp Hạ tổng... Sau đó... Sau đó nàng bày ta tìm hiểu tin tức về Hạ tổng. Ta kiểm tra vài ngày thì phát hiện ngài ở Thất Vũ.”

“Tên hiệu của nàng ở đâu ra ?”

“Là mua được, sau lại biết ngài luôn ở bên một người là Văn Vụ ở Sương Tắm chơi, ngày đó chuyện...”

“Ngày đó nói Văn Vụ là nam chính là nàng?”

“...” Đào Vũ cam chịu.

“Ta cũng thấy ngạc nhiên vì sao các người lại nói như vậy.”

“Không có gì căn cứ, chỉ là đổ thêm dầu vào lửa thôi.”

“A ~” Hạ Thần Sương nắn lòng dựa lưng vào ghế. Nói vậy cũng không ai biết Văn Vụ thực sự là nam? Nếu như ngày đó hần có chết cũng không thừa nhận, như vậy bọn họ hiện tại vẫn có thể chơi cùng nhau như xưa...

“Xin lỗi Hạ tổng, nếu như ngài không có gì muốn nói nữa ta cũng xin đi đơn từ chức.”

“Văn Phi, người cũng không có gì hỗ trợ hay giải thích sao?” Hạ Thần Sương nhìn tiểu cô nương muốn nói nhưng lại không nói kia mà cười.

“Cái này... Hạ tổng, ta là bạn học của Đào Vũ, đều rất thích công việc hiện tại. Muội muội hẳn ta cũng gặp qua vài lần, nàng là người không phân biệt phải trái, Đào Vũ là nghĩ mình thiếu nợ Triệu gia, vì vậy...” Vì vậy ngài có thể xem xét lại không?

Văn Phi dè dặt nhìn Hạ Thần Sương.

“Vậy người nghĩ ta bây giờ nên xem xét lại ?”

“Ách...” Gật đầu, mạnh mẽ gật đầu.

Hạ Thần Sương đau đầu nhìn hai người trước mắt, rõ ràng dự định thăng chức một người lên Phó quản lý, một người sẽ tăng lương. Kết quả...”Nếu như các người còn muốn ở lại Thần Viễn, Đào Vũ giảng xuống chức nhân viên kỹ thuật bình thường, Văn Phi... Nghe nói người làm yếm mạch rất tuyệt, Văn Vụ rất thích ăn.” Hẳn như vậy là mượn hương bái phật, hẳn là không có vấn đề gì đi. Khái

~“Yếm mạch? ! Không thành vấn đề không thành vấn đề. Hạ tổng ban lệnh ta phải đi làm. Vì Hạ tổng phụ nhân, tiểu nhân nhất định tận tâm tận lực làm. Ngày mới trôi nhanh, phụ nhân muốn cái gì tiểu nhân làm cái đấy.”

“ ... ”

“Đa tạ Hạ tổng, ta...” Đào Vũ có chút ngơ ngác, không biết làm sao biểu đạt lòng biết ơn. Hẳn sẽ không làm yếm mạch a TT

“Nếu như có lần sau, các người biết ta là người không muốn nói nhiều.” Hạ Thần Sương khôi phục biểu tình băng lãnh. Trong lòng đang suy nghĩ, ngày hôm nay mặc kệ người nào bắt được trộm, Văn Vụ muốn hẳn mời khách, hẳn liền mời yếm mạch. (không quá a)

Buổi chiều, Hạ tổng cùng “vị hôn thê” đến nhà Văn Phi, mang theo sủng vật Lục Ninh Uy.

“Ba vị tùy tiện ngồi, yếm mạch lập tức có ngay.” Văn Phi tính cách ngay thẳng không gò bó!

Ngược lại Đào Vũ có điểm mất tự nhiên, hẳn quen việc đi theo hai vị cấp trên cùng “Lục Văn Vụ” tiểu thư, tay cũng không biết để đâu.”Ách... Nhượng ngài tốn kém rồi.” Hẳn tiếp nhận chuyển giao của Hạ Thần Sương, Lục Ninh Uy lấy ra hoa quả với chai rượu.

“Quấy rối rồi.” Hạ Thần Sương vẫn như lạnh như băng.

“A, nguyên lai các người là đôi a.” Lục Ninh Uy nhìn Đào Vũ cười. Khẩn trương gì chứ, bọn họ cũng không phải cắt giảm biên chế.

“Cái kia... Mới vừa vào công ty thì chưa kết hôn, đợi hết ngày nghỉ mới đi lấy chứng hôn.”

“Lúc nào mà không nói một tiếng, chúng ta nhất định đến.” Lục Ninh Uy lần thứ hai bật lên tiếng.

“Hảo hảo.”

Văn Phi tại phòng bếp bận rộn, Hạ Hâm thấy thế cũng đi hỗ trợ. Nói hay ho thì là đi hỗ trợ như Hạ Thần Sương biết nàng là đi điều tra a.

Ước chừng 15 phút, yếm mạch đã được bày trên bàn.

Văn Phi cũng ngồi xuống, vừa định động đũa, chợt nghe tiếng điện thoại di động của Đào Vũ vang lên. Hẳn nhìn điện thoại nhú mào.

“Uy, ca, người đang ở nhà sao?” Thanh âm của tiểu muội Đào Vũ vang lên.

“Ân...”

“A! Ta đây đi tìm người!” Dứt lời trực tiếp ngắt điện thoại.

Đào Vũ nghe xong đỡ khóc đỡ cười.

“Làm sao vậy?” Văn Phỉ sẵn sốc hỏi.

“Là Nguyệt Dương.” Hân áy náy nhìn người đối diện, “Không có ý tứ Hạ tổng, là muội muội ta, nàng...”

“Ai, lão công người thực sự là không cứu được.” Văn Phỉ cảm giác huyết thái dương đau quá đau quá.

“A nga, là “tình địch” của ta a...” Hạ Hâm có thâm ý nhìn Hạ Thần Sương, nàng vừa bước vào đã nói. Nàng sẽ đến, bất quá Đào Vũ tiên sinh, lát nữa ta trêu trọc muội muội người sinh khí cũng đừng có trách ta, ta cực kỳ đáng ghét có người muốn đoạt “vị hôn phu” của mình a.”

“Tổng tài phu nhân yên tâm, ta nhất định đứng về phía ngài.” Văn Phỉ vỗ ngực bảo chứng. Em gái chồng nàng vốn đã không ưa!

Chuông cửa vang lên, mọi người cũng đã lót bụng xong.

Đào Vũ trong lòng phiền muộn mở cửa, chỉ thấy một người ăn mặc theo mốt thời thượng ước chừng 20 tuổi lao vào. Gặp người trong phòng khách, nàng đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó lộ ra biểu tình vạn phần kinh hãi

“Hạ tổng tài nhĩ hảo.” Nàng dịu dàng chào hỏi, quay đầu nhìn Hạ Thần Sương.

Hạ Thần Sương gạt đầu, cũng chỉ là lễ nghĩa cho đúng nguyên tắc.

“Sương, người xem vị tiểu muội này rất lễ phép a? Trong nhà chật ních người mà chỉ nhìn thấy mình người.” Hạ Hâm tươi cười bắt đầu công kích.

“Ách... Cái kia, các người là...”

“Tổng tài phu nhân đừng trách móc, em gái chồng ta là người như thế.” Văn Phỉ liếc mắt nói.

“Nguyệt Dương ngồi đi.” Đào Vũ ở trong lòng bất đắc dĩ thở dài, đem Lục Ninh Uy và hạ Hâm giới thiệu. Giới thiệu Hạ Hâm thì cố ý gọi là “Lục Văn Vụ” tiểu thư, nhấn mạnh là “tổng tài phu nhân”. Giới thiệu xong hân mượn cớ vào WC chạy. Hân phải biến mất một hồi!

Chuyện này khiến Hạ Hâm và Văn Phỉ đắc ý.

“Nguyệt Dương, vị này chính là Tổng tài phu nhân của chúng ta, hảo chiêm ngưỡng?” Văn Phỉ cố tình nói.

“...” Nguyệt Dương sắc mặt lúc này trở nên rất khó xem, nói thẳng: “Không phải nói Hạ tổng luôn luôn độc thân sao?”

Hạ Hâm thân mật túm lấy cánh tay Thần Sương nói: “Di? Sương người chưa nói chúng ta ở cùng một chỗ thật lâu sao?” Vốn có a, nàng với đệ đệ từ nhỏ ở với nhau, cả ngày lẫn đêm chung một chỗ, một năm vài lần. Khái ~ cũng không phải nói xạo.

“Ta cần thiết phải chỗ nào cũng nói sao? Tình cảm là chuyện của hai người, hà tất phải nói cho người ngoài.” Hạ Thần Sương cười đến rất ôn nhu. Mặt ngoài phối hợp, nội tâm muốn nói: thật là một nữ nhân buồn chán!

Lục Ninh Uy tiến đến: “Anh rể, người cùng chị gái ta cũng sắp kết hôn, định đi đâu?” Ha ha ha, chết cười. Nha đầu Nguyệt Dương biểu tình rất hài.

“Ân, đi Mỹ a.” Hạ Hâm cười đến dương quang sáng lạn.

Nguyệt Dương bực bội, nghe người ta sắp kết hôn, nàng hiện tại cũng không biết làm thế nào, cố gắng giữ hình tượng. Cuối cùng cũng giả vờ cười cười, chỉ cần vị Hạ tổng này chơi Tiên Tích, nàng cũng không tin không còn cơ hội. (>0< sợ="" nha="" ~)="" khi="" ba="" người="" hạ="" thân="" sương="" ra="" về="" đào="" vũ="" mới="" xuất="" hiện,="" hạ="" hân="" cũng="" lục="" ninh="" uy="" thiếu="" chút="" nữa="" cười="" đến="" chết,="" đào="" vũ="" đúng="" là="" văn="" nhược="" thư="" sinh="" cổ="" xưa.="" lục="" ninh="" uy="" lái="" xe="" đi,="" hạ="" thân="" sương="" đưa="" hạ="" hân="" về="" chỗ="" nãi="" nãi,="" nhìn="" nãi="" nãi="" một="" chút="" rồi="" quay="" về="" nhà="" mình.="" hân="" ở="" nơi="" cách="" xa="" nhà="" nãi="" nãi,="" nhưng=""

từ=" công=" ty=" còn=" có=" thể=" lộn=" ngược=" lại,=" vậy=" nên=" chưa=" có=" dự=" định=" gì.= " lái=" xe=" rồi=" khỏi=" tiểu=" khu,=" ở=" cửa=" tiểu=" khu=" nhìn=" thấy=" một=" thân=" ảnh=" quen=" thuộc.= " đã=" lần=" thứ=" ba=" nhìn=" thấy=" cái=" người=" ôm=" hài=" tử=" này.= " lần=" đầu=" tiên=" là=" giữa=" trưa,=" lần=" thứ=" hai=" giống=" như=" hôm=" nay,=" mặt=" trời=" ngả=" về=" tây...=" kim=" sắc=" chói=" lợi=" chiếu=" vào=" gương=" mặt=" thanh=" tú=" cửa=" hán,=" trong=" lòng=" còn=" có=" tiểu=" hài=" tử=" đang=" ngủ,=" một=" cảm=" giác=" ám=" áp=" không=" nói=" lên=" lời.= " hán=" nhin=" không=" được=" phanh=" xe=" nhìn=" ba=" giây=" sau=" đó=" mới=" ly=" khai.= " không=" rõ=" vì=" sao,=" cảm=" giác=" giống=" như=" nhin=" thấy=" thân=" ảnh=" màu=" lam=" kia...=" ">

8. Chương 8

Làm cha thật không dễ dàng chút nào, Diệp Văn Vụ gần đây mới có thể lĩnh hội được điều này. Hắn buổi đêm ít nhất phải thức dậy ba lần cho Tiểu Vân Lộ đi tiểu và uống sữa.

Hơn nữa ban ngày, Vân Lộ từ sáng đến tối phải ăn 7,8 lần.

Diệp Văn Vụ bản thân ngủ không đủ, buổi tối tỉnh giấc ba bốn lần với hán cũng vẫn chịu được. Cho dù thừa sự là không đủ, ban ngày Vân Lộ ngủ thì hán cũng ngủ một chút để bù lại buổi đêm.

Từ sáng đến tối lúc nào cũng bận rộn, thời gian lại trôi qua nhanh. Sáng sớm vừa mở mắt ra đã vội vàng, đầu óc choáng váng, cho đến khi tắm cho Vân Lộ hán mới cảm giác được, một ngày trôi qua như thế nào.

Trong đầu lúc nào cũng bận bản thân không có ba đầu sáu tay, lúc nào cũng có thể ứng phó mọi chuyện có thể xảy ra. Cái gì cũng phải từng chút từng chút mà học, cái gì cũng đều mới mẻ. Kiến thức về trẻ sơ sinh của hán cũng chỉ như bằng hữu làm ở nhà trẻ. Cũng may hôm nay hán cũng chậm rãi thích ứng được nhiều.

Từ hôm đăng ký ID mới hán cũng chưa lên trò chơi. Có đôi khi ban đêm không ngủ được, khi đó đã nghĩ mở máy tính chơi một chút. Nhưng mỗi lần lại nghĩ ảnh hưởng đến Vân Lộ cuối cùng không chơi nữa.

Thành phố A trời đang mưa, thật vất vả, hán ôm Vân Lộ đi tắm rèm tránh ánh sáng, mua cả giường và bàn.

Bản thân là người ngồi làm việc trên máy tính nên so ra có vẻ hơi yếu nhược, nhưng về cơ bản thì không có gì. Hiện tại hán cũng an tâm.

Trời đã sáng, Vân Lộ ăn no đã ngủ ngon lành. Diệp Văn Vụ đăng nhập Tiên Tích một chút. Hán từ khi vào chủ thành cũng không luyện lên cấp nữa, vẫn là trạng thái như trước.

Có lẽ là bởi vì ngày nghỉ, tại trò chơi cũng nhiều người hơn bình thường. Hán tiếp nhận nhiệm vụ liên hướng địa điểm đó đi tới.

Nhiệm vụ có tên gọi là “làm môi”, muốn đi sơn lâm tìm kiếm một tên thư sinh trời gà không chặt, đem hán từ trong tay yêu tinh cứu ra, sau đó hộ tống hán quay về chủ thành đến Như Ý Đậu phường. Phường chủ cô nương của Như Ý Đậu phường sẽ hảo tâm để thư sinh xuất ra một khối đậu hủ để ăn, thư sinh rất là cảm động, muốn lấy Như Ý làm vợ. Thế nhưng hán bị yêu tinh đánh đuổi đi, hôm nay trong tay một xu không có. Lúc này sẽ hảo tâm mang theo hán vào thành, cho hán vòng ngọc, sau đó hai người kia kết hôn.

Diệp Văn Vụ mở túi nhìn đi nhìn lại cũng không thấy có vòng ngọc. Lính mới muốn có vòng ngọc thì phải được thôn trưởng tặng, hán cứ nhiên đã quên...

Thư sinh cùng Như ý cô nương nhìn Tiểu Lộ cục cưng nửa ngày không có phản ứng, Như ý cô nương rơi lệ, mà thư sinh thì áy náy ly khai.

Diệp Văn Vụ cười khổ, nhìn màn hình phía bên phải hiện lên “Nhiệm vụ thất bại” nghĩ mình dạo này thực sự hồ đồ mất rồi.

Một lần nữa trở về thôn, lúc gặp thôn trưởng thì hán sững sốt. Thôn trưởng lại tên là “Tiểu Lộ tinh nghịch” !

“Tiểu Lộ tinh nghịch” nhìn “Tiểu Lộ cục cưng” , thực sự không nghĩ là có lính mới lại đặt tên giống giống mình.

Hạ Thần Sương ngừng tay nhìn Tiểu Lộ cục cưng.

Hắn đặt tên là “Tiểu Lộ tinh nghịch” là bởi vì Vân lộ rất nghịch, khi làm nhiệm vụ thì rất thích chạy lung tung, khiến hắn lúc nào cũng phải đi tìm, thế là cái tên tự dưng ở trong đầu hắn. Bởi vì Thần Sương còn phải trông thương khổ, hiện tại cùng nhi tử ở một chỗ sẽ rất dễ loạn, nên hắn lập thêm một Id mới.

Tiểu Lộ cục cưng đến gần thôn trưởng, lấy được vòng ngọc liền ly khai. Hắn còn muốn đến sơn lâm cứu thư sinh một lần nữa.

Tiểu Lộ tinh nghịch vẫn nhìn hắn, bởi vì cái dáng vừa đi vừa chạy này rất giống một người...

Hắn lắc đầu xua tan ý nghĩ trong đầu, cầm vòng ngọc chạy về hướng chủ thành. Mà bọn họ cứ như vậy gặp nhau.

Tiểu Lộ cục cưng thỏa mãn đi tìm thư sinh, thế nhưng chỗ thư sinh bị bắt không cố định, sơn lâm rộng lớn cũng khó đoán. Nhiệm vụ này kỳ thực có thể lập tổ đội cũng hoàn thành, nhưng làm xong không được điểm kinh nghiệm nên rất nhiều người không làm. Không ai muốn vì khối đậu hũ mà tiêu tốn thời gian. Mà hắn cũng chỉ muốn hoàn thành tất cả các nhiệm vụ mà thôi. Thói quen

~“Người cứu mạng... Người cứu mạng...” Thanh âm thư sinh cầu cứu.

Tiểu Lộ cục cưng biết được mục tiêu đang ở gần. Vì vậy hắn nhìn xung quanh xem thư sinh ở nơi nào.

Lúc này, một thân ảnh quen thuộc lại gần hắn, hỏi: “Có thể chung đội không?”

Diệp Văn Vụ sững sốt, hắn nhớ kỹ Thần Sương lần đầu tiên cũng nói câu này. Trước mắt không phải là Tiểu Lộ tinh nghịch sao?

Hắn nhẹ nhàng đánh ra một loạt chữ: “Có thể, bất quá làm xong nhiệm vụ này liền giải tán.” Nói gian hắn đã rồi đưa ra lời mời nhập đội.

Lúc này khiến Tiểu Lộ tinh nghịch ngẩn người, lời đối thoại này mình gặp qua ở nơi nào rồi...

Lập đội xong, Tiểu Lộ cục cưng liền đi tìm thư sinh, Tiểu Lộ tinh nghịch cũng đứng yên nhìn động tác của hắn. Hắn cuối cùng nghĩ đến trên người này lộ ra một cảm giác quen thuộc, giống như đã chơi cùng rất lâu. Chỉ bất quá người này là nam y sư, còn kia là nữ y sư...

Chạy ước chừng năm phút đồng hồ, Tiểu Lộ tìm được thư sinh. Lần này có người hỗ trợ là Chiến sĩ nên dễ dàng hơn nhiều, hắn chỉ cần đứng một bên hỗ trợ tăng máu là được.

Rất nhanh thư sinh liền theo hai người hướng chủ thành.

Nhiệm vụ lần này thành công.

Tiểu Lộ tinh nghịch đưa lời kết bạn với Tiểu Lộ cục cưng. Tiểu Lộ cục cưng tiếp nhận sau đó logout.

Đêm nay cuộc gặp gỡ tình cờ hắn cũng không muốn lưu lại cái gì . Bất quá chỉ là giống tên, mà hắn không muốn giống như lần trước dây dưa với cái loại “thật tâm thật lòng” này lắm.

Trên bàn điểm tâm, Khổng Hữu Hằng đưa cho Diệp Văn Vụ thủ tục nhân nuôi. Sau đó quyết định lấy họ Diệp cho Vân Lộ. Vì thế, buổi cả nhà quyết định ra ngoài ăn.

“Văn Vụ, nhà chúng ta cũng đã chuyển xong, đêm nay bắt đầu chuyển qua đây ở.” Ngô Phương Viên đối với “chủ thuê nhà tạm thời” cười cười: “Thời gian này thực là phiền phức người.”

“Hảo, khách khí chuyện này để làm gì, cũng đâu phải không gặp lại. Một chắc ngày nào đó ta nghèo túng liền mang Vân Lộ đến nhà các người.”

“Không thành vấn đề không thành vấn đề, lâu trên liền cho các người là được. Chính là còn có thể chơi đùa a.” Ngô Phương Viên sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Lộ: “Đây cũng không phải con nuôi của ta và Hằng sao.”

Khổng Hữu Hằng mua nhà có kết cấu giống với nhà Văn Vụ, bên trong cũng bày trí tương đối giống.

Diệp Văn Vụ hơi có chút bất đắc dĩ cười: “Ai ~ hảo, hai người có việc cứ nói thẳng.” Hấn cũng không phải nhìn không ra, cặp đôi này toàn dùng mắt nói chuyện với nhau. “Ta sợ hai người lại không tiếng động mà nhìn nhau, con mắt co giật đến nơi.”

“...” Khổng Hữu Hằng uống trà, không có ý kiến. Ý tứ hàm xúc: lão bà người toàn quyền xử lý đi!

Ngô Phương Viên im lặng một lát rồi nói: “Quên đi, chúng ta nhận thức cũng không phải ngày một ngày hai, ta cùng người nói thẳng. Ta cùng Hằng có bằng hữu làm ở viện y, là bác sĩ chỉnh hình. Người tốt, cũng yêu quý trẻ con. Nếu như người có ý tứ nói chúng ta giúp người liên hệ.”

“...” Hôm qua mới làm nhiệm vụ mai mối, ngày hôm nay thì có người vì hấn mà mai mối! ? “Cái này... Ách... Hay là thôi đi.” Hấn cuối cùng nhớ ra là vẫn chưa gặp người kia, không muốn tùy tiện tìm một người đối phó. Tuy rằng, Hữu Hằng với Viên Phương không có khả năng làm hại hấn, nhưng hấn trong lòng có tâm tư.

“Chúng ta cũng nói, quyền quyết định đương nhiên tại người, bên kia cũng không ép buộc.” Khổng Hữu Hằng rút cục lên tiếng. Hấn nhìn bằng hữu dạo này chiếu cố tiểu hài tử mà thành cái dạng gì... Bất quá đối phương xác thực đúng là một người rất được.

“Hai người thật là có lòng tốt, bất quá ta nghĩ như bây giờ cũng rất tốt.” Có Văn Lộ ở bên cạnh, hấn cũng không nghĩ giao trái tim mình đến một người nào khác.

“Sách, người cũng không ngại tắc* sao!” Khổng Hữu Hằng mắt trợn trắng.

(* chính là cái gì gì đấy không được phát tiết ra a~~ Người ta xấu hổ qua a~ ////)

Diệp Văn Vụ trừng mắt nhìn hấn, Ngô Phương Viên xấu hổ ho khan hai tiếng.

“Quên đi, tùy người đi, ngày mai buổi tối đến chỗ chúng ta ăn.” Khổng Hữu Hằng đưa đồ ăn cho vợ, vừa nói xong liền đặt tay ở thắt lưng.

“Hảo ~ ”

Diệp Văn Vụ đêm nay giống như hấn nói, hoàn toàn không có phương pháp. Nhưng duyên phận nên để có chạy cũng không thoát được số phận.

Hôm nay Văn Lộ ăn no rồi nằm trên giường ngủ ngoan, đang chơi đùa bỗng nhiên lăn ra ngủ. Diệp Văn Vụ tập trung nhìn vào, hấn cứ nhiên xoay người. Tuy rằng trở mình một lần rất lao lực, nhưng xác thực xoay người. Hơn nữa trở mình xong khiến khuôn mặt đỏ bừng, hấn tùm tùm cười.

Hấn rất vui vẻ nghĩ đến ôm Văn Lộ, ai ngờ dưới chân giẫm phải thứ gì mà ngã đè xuống. Hấn phản xạ định dùng tay chống đỡ, không cho cho thân thể chạm đất, thế nhưng vừa vặn xoay tay. Cổ tay chạm rãnh sưng đỏ lên, hấn không có biện pháp, không thể làm gì khác là gọi điện cho Khổng Hữu Hằng.

Bên kia Ngô Phương Viên tiếp máy, hấn hỏi: “Làm sao vậy Văn Vụ? Hằng hấn hiện tại không thể tiếp điện thoại.”

“Phương Viên, tay ta bị thương, sưng lợi hại. Ta muốn hỏi một chút có thể hay không đem Văn Lộ đến chỗ các người, ta lo lắng tại y lẩn qua lẩn lại nửa ngày sẽ đói bụng”

“Như vậy, chúng ta đi kiểm tra xem. Ta cùng Hằng đến viện y, người trực tiếp đến a. Có khả năng ôm theo Văn Lộ? Không được chúng ta liền tới đón người.”

“Không cần, lát nữa gặp.” Dứt lời hấn khéo léo bao Văn Lộ lại. Lúc này may mắn bị thương là tay trái không phải tay phải.

Đợi mãi mà không tài nào gọi được một chiếc xe taxi. Hấn phát hiện từ gặp Văn Lộ hấn giống như không có một cơ hội khác.

Khổng Hữu Hằng cùng Ngô Phương Viên ở viện y chờ Diệp Văn Vụ. Bên cạnh bọn họ là một nam nhân tầm 28,29 tuổi. Mặc áo khoác trắng dài nhân nhả hút thuốc.

“Ta nói Trữ Kỳ, người là bác sĩ sao có thể hút thuốc a? Nghiện thuốc lá so với ta còn lại hơi hơn.” Khổng Hữu Hằng nhìn bác sĩ cau mày.

“Hắn đây là ăn khói a, không phải hút thuốc.” Ngô Phương Viên nói xong cười nhìn xuống lầu một chút. Bọn họ ngồi ở khu có thể nhìn xuống cửa chính.

“Ai cũng không có luật cấm bác sĩ hút thuốc. Hơn nữa, thói quen hơn chục năm, không thay đổi được.”

“Được, đừng phiền muộn, bằng hữu ta tới. Người chuẩn bị công tác đi.” Ngô Phương Viên thấy bằng hữu ôm tiểu hài tử đi qua cửa.

“Ta đây là thời gian nghỉ trưa, các người có hay không nên cấp thêm phí a?”

Khổng Hữu Hằng lao người tới, Trữ kỳ nhanh nhẹn tránh được.

Diệp Vụ Vụ cổ tay đã to như cái bánh báo, nhưng nhìn thấy Trữ Kỳ hắn đột nhiên dừng lại, thần sắc có vẻ bất an.

Khổng Hữu Hằng nhận ra vẻ kỳ lạ: “Làm sao vậy? Quen biết?”

Diệp Văn Vụ liếc mạng lác đầu, toàn thân đều đang run.

9. Chương 9

Nhớ lại hơn một năm trước, Diệp Văn Vụ lần đầu tiên đến GAY bar. Khi đó hắn đối với nơi này cũng không hiểu rõ lắm, cũng không có người quen. Ngoại trừ Khổng Hữu Hằng và Ngô Phương Viên hắn cũng không có bằng hữu khác trong giới này.

Nhớ kỹ lúc đó đi mang theo ba phần hiệu kỳ, ba phần ước mơ, bốn phần khản trương đi vào. Kết quả sau này cũng không muốn quay lại nữa.

Bắt đầu cảm giác còn có thể, bởi vì hắn chọn quán bar thu phí khá cao, vả lại không khí chung quanh cũng không hỗn tạp. Nhưng ngốc một hồi hắn mới phát hiện, đó chỉ là cảm giác của hắn lúc đầu thôi. Tuy rằng bên trong rất an tĩnh, không nhốn nháo, nhưng an tĩnh là bởi vì tốp năm tốp ba ở một chỗ ầu ỹm...

Lúc đó hắn nghĩ đầu óc giống như bị bóp nghẹt, rất chán động. Hắn biết mình thích nam nhân, nhưng cũng không dám chạm đến loại chuyện như thế kia. Hắn suy nghĩ, có lẽ mình nên chờ đợi giống như Khổng Hữu Hằng và Ngô Phương Viên, tìm được người mình thích, sau đó nhân nhà bên nhau cả đời, giống như phu thê khác giới. Thế nhưng lần ngoài ý muốn kia phá vỡ kế hoạch của hắn.

Hắn tại quán bar ngây người chừng 20 phút liền vội vã rời đi. Bởi vì mỗi lần có người lại gần hắn đều khiến hắn không thích. Cái loại này bị trở thành người tình một đêm cảm giác cũng không tốt.

Đêm đó hắn không lái xe mà gọi một chiếc xe đưa đến. Ngay lúc đó mong muốn tìm hiểu một chút bầu không khí GAY bar, hay nhất là có thể tìm được một người nói chuyện trở thành bằng hữu. Đương nhiên, hắn đối với điều này cũng không ôm nhiều mong muốn.

Đi ra cửa hít sâu một cái, đi đến ven đường gọi taxi. Kết quả đứng mãi không có, ngược lại là có rất nhiều ánh mắt không hảo ý nhìn hắn. Hắn ngực căng thẳng, bắt đầu cuộc bộ rời khỏi nội thành.

Một đi được mười bước, hắn liền bị một người vội vàng chạy tới kéo cổ tay. “Đừng đi ~” người nọ nói, đồng thời hung hăng ôm lấy hắn, cố sức đến nỗi hắn nghĩ mình sẽ bị ôm đến chết. Người này thân đầy mùi máu tanh.

Hắn giãy nửa ngày không ra, người kia lại bắt đầu giở trò với hắn, nhân tiện cởi khuy áo của hắn. Hắn không muốn kêu lớn lên, nghĩ đến rất mất mặt. Thế nhưng dựa vào khí lực của mình đánh không lại đối phương. Nhớ kỹ lúc đó hắn có khả năng mắng đều mắng ra hết, thế nhưng người nọ tựa như người mất hồn không có phản ứng gì, khí lực cũng lớn đến kinh người.

Hắn lúc đó vừa sợ vừa giận, nhất là lúc bị hôn mạnh mẽ, quả thực là phải dùng từ phần nỗ để hình dung. Chính hắn cũng không biết đã mất bao sức lực, cuối cùng đá vào đường con cái của đối phương, hắn tin chắc khi đó đã nghe được một tiếng kêu rất bị thương. (dã man a~~)

Sau đó người kia buông tay ra, hấn nhân cơ hội chạy đi.

Mà người kia chính là vị bác sĩ trước mắt, Trữ Kỳ.

“Chúng ta đã gặp qua?” Trữ Kỳ nhìn bộ dạng khản trương của Diệp Văn Vụ liền hỏi.

Gì chứ vừa thấy thấy hấn liền giống như nhìn thấy quỷ, run rẩy liên tục? Không đến mức đi, hấn cũng không phải ma vương ăn thịt uống máu người. (so sánh dị a~~)

“Chưa gặp qua.” Diệp Văn Vụ mạnh mẽ trấn định trả lời. Thanh âm tuyệt không ớn. Trong lòng nghĩ cũng không nên tính toán nợ a ?

Khổng Hữu Hằng nhìn Diệp Văn Vụ, lại nhìn Trữ Kỳ, nói: “Văn Vụ, hấn nhất định là cái người bệnh tâm thần người kể một năm trước? ?” Hấn nhớ kỹ năm ấy Văn Vụ liên tục mười ngày ngủ không tốt, nói là đến GAY bar gặp một người bệnh tâm thần, người điên!

“Cái gì bệnh tâm thần?” Trữ kỳ mặt nhăn nhú, hấn từ lúc nào làm loại chuyện khiến người ta hiểu lầm?

Khổng Hữu Hằng thấy Diệp Văn Vụ không nói lời nào liền hướng Trữ Kỳ hỏi: “Hơn một năm trước người có hay không đến “Phong Duyên” bar?”

Trữ Kỳ không chút nghĩ ngợi trả lời “có ”

Hấn đương nhiên không cần suy nghĩ, đêm đó là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng hấn đến nơi đó. Kết quả...

“Người là người đêm đó? !” Hấn chỉ vào Diệp Văn Vụ hỏi.

Nhớ kỹ khi đó rất lâu đi tìm cái người này. Hấn , một cước kia đúng là hiểm. Nếu không hấn mệnh hảo, tin tưởng hạnh phúc sau này không thể trông cậy được. Hấn lúc đó hay nghĩ lúc đó hấn mới chia tay vợ, lúc này mới...

“...” Diệp Văn Vụ lùi hai bước. Hấn cảm giác được người này tức giận.

“Kêu la cái gì! Người dám nói lúc đó không phải người không đứng đắn trước?” Khổng Hữu Hằng đi ra hỗ trợ nói.

Hấn tin tưởng Văn Vụ sẽ không lừa gạt hấn. Dù sao cũng là bạn nhiều năm, cũng không cần lừa dối hấn việc này.

“Khái ~” nhớ tới tình hình đêm đó, Trữ Kỳ cũng có chút xấu hổ. Hấn ho nhẹ một tiếng mới nói: “Ta sẽ không xin lỗi, ngày đó người đá ta không nhẹ.”

“Ách... Ân.” Diệp Văn Vụ đáp nhẹ một tiếng .

Hoàn hảo hoàn hảo, hấn không tính sổ là được. Vạn nhất bị cú đá đó hủy mất, ta thật là không được.

“Được, trước tiên xem tay cho Văn Vụ, sưng to như vậy chắc rất đau.” Ngô Phương Viên nói xong liền qua ôm Vân Lộ, vừa cười vừa nhìn Khổng Hữu Hằng.

Hấn hiện tại ôm Vân Lộ cũng không còn cứng ngắc như trước, lại cảm giác rất vui.

Mọi người đều đi vào xem tay Văn Vụ, khiến cho Trữ Kỳ bị nhìn đến mất tập trung, rất không dễ chịu. Động tác của hấn cũng không nhẹ nhàng, Diệp Văn Vụ cảm giác giống bị lộn. Hấn không biết có phải Trữ Kỳ định báo thù hay không, bất quá trong lòng hấn khẳng định, người này không hiền lành.

Cất tấm phim chụp X-quang đi, bọn họ liền ôm hài tử đi ra ngoài tìm nhà hàng. Diệp Văn Vụ cùng Trữ Kỳ rốt cuộc cũng nhận thức nhau.

Trên bàn cơm, Vân Lộ ở trong lòng Ngô Phương Viên khóc to. Ngô Phương Viên sợ hãi. Hấn tuy rằng ôm Vân Lộ không cứng ngắc, nhưng cũng chỉ ôm hấn khi hấn không khóc. Hấn vừa khóc, khiến Phương Viên không biết phải làm sao.

Diệp Văn Vụ cười nhận lấy Vân Lộ, nếu không phải vì tay bị thương thì hấn vốn đã bế Vân Lộ.

Vân Lộ vừa nằm trong lòng hấn quả nhiên chậm rãi an tĩnh lại, ngậm lấy ngón tay rồi ngủ.

Trữ Kỳ nhìn Diệp Văn Vụ nói đùa: “Ta nói, người hần là đầu thai nhân. Vốn nên là nữ nhân a?”

Diệp Văn Vụ vừa nghe đen mặt, nhưng cũng không nói gì. Người như hần chính là nên nói ít một câu, miễn cho phải mất mặt, hần không đầu võ mồm.

“Cái kia, Văn Vụ người đừng để bụng, Trữ Kỳ là cái miệng hư hỏng!” Ngô Phương Viên hung hăng cho Trữ Kỳ một cước. Thực sự là đầu heo, cơ hội tốt không nắm chặt, cuối cùng để cho hần tức giận.

“Văn Vụ người không cần nhường thần, hần nói người, người cũng nói lại hần. Thằng nhãi này hay nói năng chua ngoa, đầu óc bả đậu.”

Diệp Văn Vụ cười cười, nói muốn đi ra ngoài một chút rồi ôm Vân Lộ rời đi.

“Hần điều không phải nhỏ mọn như vậy đi? Ta chưa từng trách tội hần hại ta.” Trữ kỳ miết mắt nhìn cửa có điểm khinh bỉ nói.

Hần không quá thích loại thanh tú này.

“Là người keo kiệt mới đúng đi, là người thì cũng nên nói một chút gì đó a. Người lão già soi mới bới móc, cầm miệng ăn đi!” Ngô Phương Viên lườm hần một cái. Thực sự tên chẳng thú vị chút nào.

“Nói lầm bầm, còn muốn đem hần giới thiệu cho người, cái này người cũng không suy nghĩ.” Khổng Hữu Hằng hừ lạnh

~“Cảm tạ, ta cũng không muốn!” Trữ Kỳ như đinh đóng cột. Thực sự là hần cũng thất lễ.

Ước chừng một lúc sau, Diệp Văn Vụ trở về, trong tay còn cầm một túi nhỏ.

Hần sợ Vân Lộ tỉnh lại đói bụng nên đi mua sữa, mang vào phòng bếp hâm lại một chút

“Đi mua sữa?” Khổng Hữu Hằng hỏi.

“Àn, ta lo lắng lát nữa Vân Lộ đói bụng.” Hần ôm tiểu hài tử về chỗ. Không thèm đếm xỉa đến tên XX nào đó.

Trữ Kỳ nhìn Diệp Văn Vụ, biểu tình giống như muốn tìm kiếm gì đó. Hần hỏi: “Người chơi Tiên Tích không?”

Văn Vụ, Vân Lộ. Như thế nào khéo như vậy...

Diệp Văn Vụ gật đầu: “Àn, bắt quá hiện tại không chơi nữa.” Hần hiện tại không nhất định bao lâu thì login một lần, so với lúc đầu cũng không tính toán chơi nhiều.

Trữ Kỳ “A!” Một tiếng, “Người là Thất Vũ nữ y sư kia? !”

“...” Diệp Văn Vụ dừng động tác: “Đúng thì thế nào?” Hần cũng không sợ có người biết. .

Diệp Văn Vụ cho rằng là Khổng Hữu Hằng với Ngô Phương Viên nói cho hần biết. Kỳ thực cũng không có gì.

“Thần sương... Ách...” Trữ Kỳ đột nhiên lắp bắp hỏi: “Các người....vẫn còn liên hệ sao?”

“Chúng ta chưa từng có liên hệ qua.”

“A? !” Thân thiết như vậy, cư nhiên không có liên hệ.”Vậy số hiệu của người thực sự bị xóa bỏ?”

“Àn.”

“...” Thật là thống khoái.

Quay về viện y xác định khớp xương không có việc gì, chỉ cần thoa dược và dưỡng vài ngày là tốt rồi. Văn Vụ nói lời cảm tạ Trữ Kỳ rồi đi lấy dược.

Lúc hần đi Trữ Kỳ nói cho hần biết, y cũng chơi ở Thất Vũ, tên gọi “Thăng Nhất Điều Lương Cấp” .

Thăng Nhất Điều Lương Cấp là đẳng cấp cuối cùng của pháp sư. Diệp Văn Vụ gặp qua, hần gật đầu ý bảo mình đã biết, nhưng không có nói cho hần biết mình đang chơi”Tiểu lộ cục cưng” .

Đến Khổng Hữu Hằng và Phương Viên cũng không biết tên nhân vật mới của hắn. Bọn họ đều cho rằng hắn hiện tại không chơi nữa.

Qua 8 ngày tay Văn Vụ cuối cùng cũng khỏi. Vốn dĩ có thể khỏi nhanh hơn, nhưng hắn phải chịu cố vận lộ, không có cách nào khác hảo hảo dưỡng thương. Buổi tối Ngô Phương Viên có thể giúp hắn, nhưng Văn Lộ vừa rời hắn đã khóc nháo.

Khổng Hữu Hằng trêu đùa nói: “Nhi tử của ngươi nhớ mùi người.”

Diệp Văn Vụ im lặng: “...”

Cách mấy ngày login, lại thấy “Tiểu Lộ tinh nghịch”. Diệp văn vụ không có chủ động chào hỏi hắn, chỉ vội vàng làm nhiệm vụ mới.

Chỉ chốc lát sau Tiểu Lộ tinh nghịch nói: “Người đã đến rồi.”

Diệp Văn Vụ “ân” một tiếng. Hắn tại chủ thành học kỹ năng sinh hoạt mới, giống như lúc ban đầu, may cùng luyện kim, cộng thêm lấy quặng.

Tại Tiên Tích, một người chỉ có thể học ba loại kỹ năng sinh hoạt.

Diệp Văn Vụ là người trầm ổn, hắn không thích thể nghiệm hoàn cảnh mới.

Hạ Thần Sương vốn định lấy vài thứ để đổi, nhưng hiện tại hắn lại muốn làm một chuyện khác. Hắn đối Tiểu Lộ cục cưng nói: “Cùng nhau làm nhiệm vụ?”

Tiểu Lộ cục cưng: “Ân, cũng tốt. Bất quá ta không có khả năng chơi lâu.

Tiểu lộ tinh nghịch: “Không quan hệ, người có nhiệm vụ gì liền gửi đi.”

Tiểu lộ cục cưng: “[Đi đêm ở Thanh Phong sơn][Bí mật Thủy Liêm động][truyền tin]

Tiểu lộ tinh nghịch: “Vậy trước tiên làm [đi đêm ở Thanh Phong sơn]?”

Diệp Văn Vụ đáp ứng, nhiệm vụ này tương đối giản đơn, chỉ cần đánh yêu quái, bắt được mười vật phẩm. Có thể hợp tác hoàn thành.

Hai người ngày trước cũng không nói nhiều. Hiện tại cũng như vậy, bọn họ rất ít đối thoại.

Theo lý Tiểu Lộ tinh nghịch là chiến sĩ, hắn nên ở phía trước mới đúng, nhưng hắn lại luôn đi sau Tiểu Lộ cục cưng, chỉ có đấu võ thì mới xông lên trước.

Hạ Thần Sương ở phía sau Tiểu Lộ cục cưng nhìn áo của hắn. Cái cách cứ đi hai bước liên nhảy khiến hắn có cảm giác rất quen thuộc. Có điểm hoài niệm. Đúng vậy, tuyệt đối hoài niệm.

Diệt quái vật thì Tiểu Lộ cục cưng lẳng lẳng tăng máu, quái vật rơi xuống cái gì hắn cũng không vội vã nhặt.

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Vì sao không chiếm lấy?”

Tiểu Lộ cục cưng: “Nga, đánh xong nhặt cũng như nhau.”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “...”

Nhớ kỹ Văn Vụ cũng như vậy, đều đánh xong mới đi lấy vật phẩm, với điều kiện là không vội.

10. Chương 10

Im lặng làm xong [đi đêm ở Thanh Phong sơn], kế tiếp đi làm [bí mật Thủy Liêm động].

Nhiệm vụ này chỉ cần một người đánh yêu quái, xem ra có vẻ tiết kiệm thời gian. Đúng vậy. Nhưng thực chất phải vào trong Thủy Liêm động mới có thể đánh yêu quái, vấn đề là đường vào Thủy Liêm động rất khó khăn. Tuyệt đối phải có kỹ thuật tốt !

Nhớ kỹ ngày trước Thần Sương cùng Văn Vụ làm nhiệm vụ này. Lần kia Thần Sương bị thất lạc. Hoàn hảo Văn Vụ có đủ kiên trì, bằng không đã tan vỡ.

Muốn làm được, Thần Sương ngày trước xuyên qua động mất đến 3 giờ 56 phút. Hẳn mệt mỏi nhưng cuối cùng vẫn không bỏ cuộc, Văn Vụ cũng vẫn cùng hẫn.

Hai người đều có đủ cực phẩm.

Ánh ngân sắc lóe lên trong Thủy Liêm động, được ánh trăng chiếu vào, khúc xạ ánh sáng bảy màu lung linh. Đối với mọi người đây quả thực là cảnh sắc mỹ lệ. Đương nhiên, ngoại trừ Tiểu Lộ tình nghịch ra. Ở đây quả thực là ác mộng của hẫn. Bất quá hiện tại đã tới, hẫn cũng sẽ không lâm trận mà lui bước. Nhiều lắm thì lại 3 tiếng 56 phút!

Tiểu Lộ cực cứng không chút suy nghĩ, dễ dàng nhảy lên khoảng không phía trước, liền đi vào.

Tiểu Lộ cực cứng, lại một đoạn “Lịch sử tái diễn”

Biểu tình Diệp Văn Vụ có chút biến hóa, trong lòng thầm nghĩ.

Tiểu Lộ tình nghịch nhảy 10 lần chưa được...

^_^|||(nguyên lai ngoại trừ Thần Sương cũng còn có người dốt như vậy a.)

Sau 10 phút đồng hồ...

→_→(rốt cuộc có thể lên được không?)

Hai mươi phút sau...

o (nguyên lai trên đời thật sự có người dốt như Thần Sương !)

Nửa giờ sau...

Tiểu Lộ tình nghịch: “Khái, nếu không người đi trước làm nhiệm vụ a.”

Tiểu Lộ cực cứng : “= = ta, ta đợi lát nữa người một hồi.”

Một giờ sau...

Diệp Văn Vụ trong lòng nói người dốt y chang Thần Sương, có khi nào chính là Thần Sương, cho nên ta không đợi người.”Cái kia... Không có ý tứ, con ta khóc, ta phải đi cho hẫn ăn.”

“...” Hạ Thần Sương im lặng.

Sẽ không như lần trước gặp gỡ một kẻ mê hoặc lòng người, lần này gặp gỡ một yêu nhân đi?

Tiểu Lộ cực cứng logout ngủ, Tiểu Lộ tình nghịch tiếp tục nhảy...

Ba giờ sau...

[hệ thống nêu lên]: [Tiểu Lộ cực cứng] login

Tiểu Lộ tình nghịch: ...

Tiểu Lộ cực cứng: Nhảy lên được rồi sao?

Tiểu Lộ tình nghịch: ... Không

~Tiểu Lộ cực cứng: ...

Tiểu Lộ tình nghịch: người khuya như thế còn login?

Tiểu Lộ cực cứng: nga, con ta lúc này còn phải ăn một lần, rất nhanh. Người thì sao?

Tiểu Lộ tình nghịch: ... Ta dự định tiếp tục nhảy lên.

Tiểu Lộ cực cứng: a, ha hã. Đêm an

~Ba ngày sau, Diệp Văn Vụ đưa Văn Lộ đi tiêm vắc-xin phòng bệnh.

Nếu không phải có hài tử, hẳn cũng chưa từng đến đây, nghĩ như vậy hẳn nói cho bác sĩ biết một chút.

Bác sĩ là nữ, nghe xong nửa ngày cũng không nói với hẳn. Hẳn ôm Vân Lộ, không tự giác mà giật mình, nghĩ có phải vị bác sĩ xinh đẹp này oán giận hẳn không cho hài tử vào phòng bệnh tiêm đúng giờ...

Bác sĩ xinh đẹp cười: “Không nhớ rõ ta sao?”

Sửng sốt, hẳn lúc nào biết vị bác sĩ xinh đẹp này? ! Vì vậy hẳn lắc đầu.

Bác sĩ xinh đẹp sờ sờ khuôn mặt xinh đẹp của Vân Lộ: “Ngài thật đúng là người hay quên, lần trước tại cửa siêu thị, ngài mang theo một đồng hồ nên không gọi được xe, là ai tìm người hỗ trợ a.” Nàng cũng không quên, bởi vì cuối cùng nghĩ rằng có thể gặp lại bọn họ.

Diệp Văn Vụ rất cuộc phản ứng, “Nga, nhớ ra rồi, lần trước được ngài hỗ trợ thực đa tạ. Nguyên lai ngài làm việc ở trạm phòng dịch.”

Bác sĩ xinh đẹp chính là Hạ Hâm. Nàng khoát khoát tay: “Điều không phải, ta đến tìm bằng hữu, nàng đi ra ngoài có chút việc, lập tức trở về.” Dứt lời néo néo tiểu Vân Lộ, khiến hẳn mở miệng, ủy khuất nửa ngày.

Diệp Văn Vụ “nga” một tiếng, trong lòng nói người sớm nói ra, ta không phải vất vả nửa ngày.

Hạ Hâm biết trong lòng Diệp Văn Vụ đang nghĩ gì, liền nói: “Đừng oán thầm ta a, có oán thì oán người bỏ ta ở đây mà đi nửa ngày.”

Diệp Văn Vụ xấu hổ cúi đầu, nhìn chăm chú nhi tử trong lòng.

Hạ Hâm cười: “Người sao có thể dễ bị trêu đùa vậy?” Đầu đã có hài tử, ngại ngùng giống như tiểu xử nam.

“Yêu, như thế nào một chút công phu có thể biết được người ta?” Một nửa bác sĩ bước đến. Diệp Văn Vụ giờ mới phát hiện, vị bác sĩ xinh đẹp kia chính là mặc thường phục.

“A, là người có duyên. Người nhanh lên đến đây ngồi, vị này mang theo hài tử đến tiêm Vắc-xin.” Hạ Hâm nói tông ghế trên ly khai.

Bác sĩ gạt đầu, “Vị tiên sinh này, lấy sổ tiêm chủng Vắc-xin của hài tử ra.”

Diệp Văn Vụ ngây ra: “Sổ tiêm chủng Vắc-xin?” Nó là cái gì? ? ?

Bác sĩ có điểm hờn giận nói: “Hài tử đã lớn như vậy, vẫn chưa tiêm chủng sao?”

Diệp Văn Vụ lắc đầu: “Không có ý tứ bác sĩ, hài tử khi ta tìm thấy cũng không mang theo cái gì, ta chỉ biết sinh nhật hẳn. Cũng không biết hẳn đã tiêm chủng chưa.” Hẳn cũng không thấy trong bức thư có nhắc đến, nếu như có nhắc đến hẳn liền nhớ.”Người xem ta bây giờ làm thế nào.”

Bác sĩ hỏi thẳng: “Hài tử này không phải của người sao?”

Diệp Văn Vụ vừa nghe lời này cũng có chút mất hứng, tức giận nói: “Là của ta.”

Bác sĩ hỏi lại một chút, Hạ Hâm ở bên cạnh mở miệng: “Ta nói Liên Tích, thuận tiện giúp hài tử này đi, vị này với ta có duyên.” Hạ Hâm biết không nên thất lễ. Nàng hiểu rõ, Liên Tích cũng chỉ muốn chiếu cố tiểu hài tử. nàng xem người này, hẳn là không phải loại người đối xử không tốt.

Liên Tích không tình nguyện lấy ra Vắc-xin tiêm chủng, ghi ghi chép chép tên tuổi.

Hạ Hâm không biết đệ đệ chơi trò chơi có hài tử tên là Vân Lộ, nên nghe đến tên đứa nhỏ cũng không có phản ứng.

Chuẩn bị tốt mới giữ chặt Vân Lộ, tiêm một mũi rồi mới thả hẳn ra. Mắt đen to tròn mờ nước, Diệp Văn Vụ thương cảm mà yêu thương hẳn.

Hạ Hâm cùng Văn Vụ rời khỏi, Hạ Hâm nói: “Diệp tiên sinh, hài tử trước 1 tuổi mỗi tháng phải tiêm một lần, trên sổ khám đã ghi tỉ mỉ, ngài nghìn vạn lần đừng quên.”

Diệp Văn Vụ tự đáy lòng cảm tạ, liền hỏi: “Tiểu thư quý tính đại danh?”

Hạ Hâm vui vẻ nói cho hắn: “Cái gì tiểu thư, hài tử nhà ta đều đã lớn. Ta họ Hạ, Hạ Hâm.”

Diệp Văn Vụ quần chật Vân Lộ một chút, nói: “Như vậy đi Hạ tiểu thư, ta mời ngài bữa trưa được không. Lần trước ngài giúp ta, lần này lại chiếu cố lớn như vậy.”

Hạ Hâm bộ dạng như không can hệ: “Không được, đơn vị ta còn có việc, hữu duyên có lẽ còn tái kiến. Ta cuối cùng nghĩ hài tử này rất giống đệ đệ ta.”

Diệp Văn Vụ: “...” Thật không, ta không khỏi nghĩ hắn có phải của đệ đệ người sinh ra.”Như vậy, đã làm lỡ nhiều thời gian của ngài. Ngày hôm nay thực sự là cảm tạ.”

Hạ Hâm vỗ vai Diệp Văn Vụ: “Đừng trách móc, ta là người thích nói gì thì nói không ai ngăn được.” Dứt lời nàng hướng bãi đỗ xe đi.

Diệp Văn Vụ dẫn Vân Lộ đi mua hoa quả, còn mua cả cháo. Cuối cùng mua cả sách dạy nấu ăn cho trẻ nhỏ. Vân Lộ cũng dễ tính.

Tiểu tử kia hiện tại rất béo, đặt ở trên giường thịt rất dày. Bất quá da trơn nhẵn, sờ rất hảo, giống như nhào bột mịn.

Diệp Văn Vụ lấy gối chặn xung quanh hắn mới dám ra ngoài.

Hiện tại Vân Lộ nếu xoay người, không có cái gì chặn ở xung quanh rất dễ bị ngã xuống sàn. Tuy rằng hắn rất hoài nghi tiểu tử béo này rơi xuống đất có cảm giác đau không, nhiều thịt lót như vậy.

Suy nghĩ vẫn là suy nghĩ, ở trừu phòng hắn nghĩ kế hoạch ngày mai, mua thảm dày để lót sàn.

Cửa cửa miệng nói, nói trước bước không qua.

Ngày thứ hai, trời mưa...

Bên ngoài tiếng sấm sét vang lên, trong phòng tiếng Vân Lộ “A phốc ~ a phốc ~” thổi nước bọt.

Diệp Văn Vụ sợ hắn sợ nên ôm hắn, không dám dời tay.

Thẳng đến mưa dừng lại, tiểu tử kia đã nằm ngủ trong lòng hắn.

Tay nhỏ bé chăm chú nắm tay hắn, đặt ở trước ngực giống như phòng vệ.

Diệp Văn Vụ ôm hắn đến giường đắp chăn, sau đó đi mở máy vi tính.

Hắn gần nhất chuyên chú chuyện Vân Lộ, công tác đều để một bên.

Mở QQ, giống như quỷ đòi mạng liên tiếp này vào. Vừa mới mở ra, ngày nào cũng có tin. Tin đủ các nội dung đa dạng, khả năng làm được như vậy chỉ có một người.

Tiểu tử, hồi âm, nếu không hồi âm chờ chết đi!

Còn dám ngậm công văn, cho người ra vùng núi hẻo lánh!

Đại ca, cầu ngài, ta bắt đầu ghi hình? !

Ta xiên! Nếu người không login lão nương giết cả nhà người!

...

Diệp Văn Vụ cười cười, từ lần xóa nhân vật kia hắn cũng không lên xem công việc, ở trên toàn tin ngắn.

Không quá năm phút đồng hồ, có tiếng chuông. Diệp Văn Vụ cảm giác tiếng chuông phát ra sát khí.

“Uy?” Hắn bình tĩnh tiếp nhận, thông minh để microphone ra xa một chút, để tránh cái lỗ tai khỏi “chết sớm”.

“#% ... %—... *— %# ... —%*—” oanh tạc một hồi, cuối cùng cũng có âm thanh bình thường. Lúc nào nộp bản thảo? !”

“Lý đại nhân bớt giận, tiểu nhân gần nhất có chút chuyện, người chờ ta làm xong, nhất định sẽ nộp.” Diệp Văn Vụ thái độ phi thường tốt, hy vọng có thể xử lý khoan dung.

Lý đại nhân tên là Lý Khiết, là biên tập của Diệp Văn Vụ. Hai người biết nhau cũng đến ba năm.

Năm đó cha mẹ Diệp Văn Vụ qua đời khiến hắn suy sụp một thời gian dài. Sau lại mê viết tiểu thuyết, ngoài ý muốn sách được nhiều người yêu thích. Tuy rằng điều không phải tác gia năng suất cao, thế nhưng để nuôi sống chính mình thì hoàn toàn có khả năng. Vì vậy mỗi lần không chơi trò chơi, lại muốn an tĩnh hắn sẽ viết một chút.

Vân Lộ là ngoài ý muốn, hiện tại để sống, hắn nên bắt đầu công việc lại.”Yên tâm đi Lý đại nhân, quá vài ngày ta sẽ truyền cho ngươi. Ta lúc trước gặp khó khăn, bất quá có thể làm bình thường rồi.”

“Thực sự?” Lý đại nhân lòng còn sợ hãi. Vạn nhất lại tìm không ra người đâu? !

“Thực sự thực sự.” Diệp Văn Vụ luôn bảo chứng.

“Nói cho đúng đi, ta nhất định mỗi ngày đều xem hộp thư, năm ngày ta không có gì, ta liền đi bắt người! Nói lắm bầm, ngươi đừng tưởng rằng... Cái kia cái gì...”

“Người nào cái gì?”

Đồ đồ đồ... Treo

~~“...”

11. Chương 11

Diệp Văn Vụ không nộp bản thảo đúng hạn cho Lý đại nhân, có thể tưởng tượng được lửa giận của Lý đại nhân. Nhưng nàng cũng không có tới bắt người là được, dù sao cũng cách thật xa, nàng cũng nhàn rồi như vậy.

Bất quá nàng rất nóng giận, toàn bộ ban biên đều nghĩ vị này có thể thiêu rụi tất cả ngay lập tức.

Nhưng mà, khi Diệp Văn Vụ đưa bản thảo cho nàng lần này, nàng cũng không đem tất cả tức giận tích góp mà phát tiết ra. Bởi vì khi hắn giao bản thảo thì nói cho nàng, gần đây cảm thấy rất tốt, có thể xong xuôi nhanh chóng, nàng không cần thúc giục.

Lý đại nhân rất thoả mãn, còn khen hắn làm tốt lắm! Thuận tiện nàng lại hỏi: “Kế tiếp dự định viết cái gì?”

Diệp Văn Vụ suy nghĩ nói: “Còn không biết a, chờ nghĩ ra rồi thì liên hệ ngươi.”

Lý đại nhân cũng suy nghĩ một lúc lâu, dù sao cái loại linh cảm văn chương này không phải lúc nào cũng có. Nàng đặc biệt nói với hắn một tiếng: “Ngươi đừng tắt máy là được, ta tìm ngươi so với gặp Nhị Lang thần còn khó hơn!”

Diệp Văn Vụ cười : “Đó là bởi vì đơn vị các ngươi lúc nào cũng có một Nhị lang Thần Quân.” Đừng tưởng rằng hắn không biết chủ biên kia có biệt hiệu là “Nhị lang Thần Quân” .

Lý đại nhân “Thích” một tiếng, nói: “Ngươi cái gì cũng biết, không tán dóc nữa, ta còn kiểm tra bản thảo.”

“Chờ!”

“Thế nào?”

“Ngươi lần trước treo điện thoại còn chưa nói xong.”

“Thật không? Không có đi.”

“Có!” Hắn suy nghĩ rất lâu không hiểu tại sao!

“Nga, kia hắn là để lừa ngươi. Không có việc gì.”

“Lý đại nhân!”

“Có chuyện gì? !”

“Người nữ nhân hôn đản.”

Dập điện thoại! Tắt máy!

Miệng ăn nui lỗ không phải tính cách của Diệp Văn Vụ, mặc dù cha mẹ để lại cho hắn tài sản khổng lồ.

Hắn viết lách chỉ là vì sở thích của mình. Cha mẹ qua đời, hắn lúc này mới phát hiện bất động sản toàn bộ đứng tên hắn. Lúc đó hắn cũng không nhìn được nước mắt mà khóc lớn. Tài sản thừa kế quá nhiều, có một vị luật sư họ Cố đến, đem kế ước của một nửa công ty cổ phần cùng chi phiếu đến cho hắn.

Vị Cố luật sư hắn biết, đó là luật sư của công ty cha mẹ hắn, cũng là bằng hữu của cha mẹ. Nói cho hắn, cha hắn từ lâu dạy dỗ tốt, nếu như ngày nào đó gặp bất trắc, công ty liền thuộc về hắn, đem bán sau đó giao tiền mặt lại cho hắn.

Diệp phụ biết con mình không theo nghiệp thương nhân, liền sớm đã đem những ... này tính toán chu toàn. Lúc đó Cố luật sư còn hỏi hắn, đang lúc tráng niên bàn đến chuyện này làm gì. Diệp phụ nói gia đình ông luôn chú ý đến khối tài sản này, hướng hồ ông cũng không muốn con mình mai sau bôn ba vất vả trên thương trường, mong muốn hắn có thể làm chuyện mình thích, yên bình không ai quấy rối hắn. Ngày trước vốn có ép con học tài chính nhưng sau này đã nghĩ lại, chính vì vậy cũng không có ý muốn ép buộc con.

Cố luật sư cũng nói rất nhiều, làm hết bốn phần với trách nhiệm.

Có lẽ rất nhiều người ghen tị với Diệp Văn Vụ. Tự do tự tại, cả đời không cần lo cuộc sống. Có lẽ ngoại trừ Khổng Hữu Hằng với Ngô Phương Viên, không ai biết hắn tình nguyện có cha mẹ ở bên.

Cái cảm giác đột ngột mất đi người thân, tựa như chung quanh đột nhiên bị bao bởi một tầng sương lạnh, làm cho người ta thấy rất lạnh, thế nhưng hoàn toàn không có một chỗ nào để dựa vào. Quay đi vẫn là lạnh, quay lại cũng thế.

Từ nhỏ cũng không thiếu thứ gì, chính vì vậy gia đình đối với hắn là quan trọng nhất. Hắn lúc đầu còn hoài nghi có phải cha mẹ thực đã chết, nhưng kiểm tra đi kiểm tra lại kết quả vẫn như vậy.

Nhìn tiểu Vân Lộ ngủ say trên giường, hắn nhất định sẽ hảo hảo nuôi dưỡng hắn, chỉ ít sẽ không để hắn bị lạnh.

Nhà của hắn có bảy chỗ, hiện tại đều cho thuê. Bên này còn ba chỗ ở khu thương mại. Nếu như đem sửa lại một chút có thể cho thuê cửa hàng bán lẻ. Ở vùng này cửa hàng bán lẻ rất hiếm, rất nhiều người đã làm như vậy.

Hạ quyết tâm, hắn đem ba chỗ ra cho thuê. Cũng đề nghị mọi người lưu lại số liên lạc.

Rất nhanh đã có hai người tiếp nhận, một người không thể liên lạc.

Nghĩ rằng có thể người này thay số không báo cho hắn biết, hắn cũng không dự định liên lạc nữa, mai trực tiếp đến.

20 tháng 9 ngày nắng, Diệp Văn Vụ ôm cục cưng tiểu Vân Lộ mặc một bộ quần áo gấu màu vàng nhạt.

Hắn là quen 10 giờ mới ra khỏi nhà, vì vậy bây giờ ánh nắng đã chói chang, không đến mức sẽ làm hải tử bị lạnh.

Dọc theo đường đi nghĩ, cũng đã đến ngày hắn đi thu tiền nhà. Nếu như nhớ không lầm, người đã đổi số điện thoại kia chắc chắn là học sinh trường nghệ thuật. Hai mươi hai tam tuổi, một người nóng nảy.

Mất thấy ngày Quốc Khánh sắp đến, nếu như lúc này mà chưa tìm được, chờ đến ngày nghỉ khó có thể tìm được.

Phòng ở tại phía đông, nơi này là khu vực thương mại quan trọng của thành phố A, ngày nào cũng đông đúc.

Hắn gõ cửa hơn nửa ngày cũng không ai mở. Thế nhưng trong phòng nhạc mở rất lớn. Hắn xác định là bên trong có người, Vì vậy lại gõ vài cái.

Không bao lâu, hàng xóm nghe được tiếng đập cửa liên tục nên ra xem, nhìn thấy Diệp Văn Vụ liền nói: “Chủ cho thuê nhà, thế nào là ngài a?”

Diệp Văn Vụ bật cười, nhìn trước nữ nhân trung niên trước mắt: “A, Lý tỷ, như vậy a, ta ngày hôm qua ta đã thông báo người phòng bên chuyển đi, ta không liên lạc được với hấn.” Hấn chìa chìa biển số phòng 4102.

Nơi này là một tầng hai hộ, hai hộ này đều là của hấn.

Lý tỷ nghe xong nói: “Người ở đây hình như thường xuyên ra ngoài cả đêm không về. Bất quá ta ngày hôm qua xong ca, khi trở về thấy có người đi vào. Hiện ở trong phòng đúng là có người, nếu không ngài tiếp tục gọi cửa?” Dứt lời nàng nhìn Vân Lộ một chút: “Tiểu gia hỏa này thật đáng yêu, chúc mừng ngài a.” Nàng nghĩ ngay tiểu hài tử này là của Diệp Văn Vụ. Con mắt rất giống.

Diệp Văn Vụ nhìn đứa nhỏ trong lòng một chút, tiểu tử kia vội vàng mút ngón tay. Hấn kéo cái tay nhỏ ra, Vân Lộ bất mãn nhìn hấn một chút. Hấn cười, đối nữ nhân nói “Hảo, cảm tạ tỷ.” Dứt lời, lần thứ hai gõ cửa phòng 4102.

Lý tỷ nói “Không làm phiền ngài vội vàng.” Liền vào phòng.

Mà nàng vừa mới đóng cửa, cửa phòng 4102 cũng mở. Nói là mở, chẳng bằng giống như bị phá.

“Ai vậy?” Trầm thấp dễ nghe, giống như tiếng vi-ô-lông-xen truyền đến. Tiếp theo là một nam nhân cao 1m8.

Diệp Văn Vụ lùi lại: “Nhạc tiên sinh? !” Khẩu khí nghi vấn, nhớ kỹ người khách trọ không phải bộ dạng này...

Nam nhân lông mày đen bóng, con mắt mở hé, hình như vừa ngủ dậy. Hấn nhìn một chút người gõ cửa: “Nhạc Nghị chuyển chỗ, ngài là? ? ?”

Diệp Văn Vụ nhanh chóng quan sát nam nhân trước mắt: “Ta là chủ thuê nhà, xin hỏi hấn lúc nào dời đi?”

Nam nhân “Nga” một tiếng, mời Diệp Văn Vụ vào nhà. Sau khi nhìn căn phòng không chút bụi bẩn nên không cự tuyệt.

Nam nhân đóng cửa, đột nhiên nghĩ tới cái gì liền nhanh chóng cầm một tấm vải chạy vào phủ lên bức tranh.

Trong phòng có mùi khói và mùi rượu, sau đó là âm thanh nam nhân khiến Vân Lộ hoảng sợ, “Ô oa ~” khóc lớn. Tiếng khóc có thể sánh với lời điện dọa người.

Diệp Văn Vụ dỗ dành tiểu hài tử trong lòng, nam nhân xấu hổ đóng cửa lại “Không có ý tứ.”

“Xin hỏi ngài quý tính?” Diệp Văn Vụ lấy nước cho hấn hỏi.

“Ta họ Tề, Tề Phi Dương.” Hấn ngồi vào sofa, lại nói: “Ngài ngồi đi.”

Diệp Văn Vụ ngồi xuống, chỉ nghe Tề Phi Dương nói: “Người trọ ở đây vốn là bạn cùng trường nghệ thuật, sau lại hấn cần tiền, mà ta vừa vặn muốn tìm một chỗ ở tạm ba tháng, nên hấn thuận tiện chuyển nhượng cho ta.”

Diệp Văn Vụ cuối cùng cũng hiểu.

Vốn có loại sự tình này khiến chủ cho thuê không được vui vẻ, nhưng hấn nhìn người này dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ chỉnh tề.

“Ngài lần này tới là...” Tề Phi Dương đoán không được ý đồ của chủ nhà. Dù sao vẫn còn nửa tháng mới đến kỳ hạn.

Diệp Văn Vụ cũng không lòng vòng, nói thực cho hấn: “Phòng này ta dự định thu hồi lại, dùng nó vào việc khác. Vẫn còn nửa tháng, ngài cứ ở lại, ta sẽ liên lạc với Nhạc tiên sinh. Hiện tại tìm một phòng ở không dễ, ta chỉ lo lắng thời gian gấp gáp.”

Tề Phi Dương gật đầu, đồng thời để lại số điện thoại của mình cho Văn Vụ.

Diệp Văn Vụ ngồi được một lúc, nói có việc phải đi. Hắn lúc ra cửa nhìn thấy bức tranh Tề Phi Dương phủ vải lên. Kỳ thực hắn đã nhìn thấy, hơn nữa còn ngạc nhiên, người kia trong bức tranh cùng Tề Phi Dương đáng vẽ rất thân mật.

Vân Lộ ở trong lòng Văn Vụ cứ ê a , bài ca có vẻ như chỉ có mình hắn hiểu.

Về đến nhà Diệp Văn Vụ cho Vân Lộ uống sữa, sau đó liền mở máy vi tính.

Lần trước logout một thời gian để hoàn thành bản thảo, cảm giác có vẻ trôi qua rất lâu rồi.

Bạn tốt trong đo chỉ có mỗi “Tiểu Lộ tinh nghịch “, nhưng hôm nay cũng không thấy xuất hiện.

Hắn hạ quyết tâm tự làm nhiệm vụ, nhảy lên khoảng không; vào Thủy Liêm Động. Trụ trong Thủy Liêm Động chính là Giả Hầu Ca, chiến đấu rất khó xơi.

Hắn tăng toàn bộ BUFF, sau đó uống tăng công lực.

Hầu ca giận dữ, lấy kim cô bổng ra.

Tiểu Lộ cục cựa đang đánh hăng, hệ thống báo Tiểu Lộ tinh nghịch login.

Tiểu Lộ tinh nghịch: “A, người xuất hiện ~”

Tiểu Lộ cục cựa: “Người tới thật đúng lúc, ta thật xui xẻo a...” Hầu ca không chết! ! !

Tiểu Lộ tinh nghịch: “? ? ?”

Tiểu Lộ cục cựa: “Ta đánh Hầu ca. Trời ạ, vì sao mỗi lần đều như vậy! ! !”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “? ? ?”

Tiểu Lộ cục cựa: “Ta trước đây có thời gian lúc đang đánh hăng, bằng hữu ta cũng đến và nói, người xuất hiện ~” hắn liền hoảng mà phân tâm đánh không được.

Bằng hữu kia chính là Thần Sương.

Thực sự là... Tên hại người a!

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Sau đó?”

Tiểu Lộ cục cựa: “Sau đó ta chết, hắn đánh tới.”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “...” Không phải đâu, hắn mới nhảy được lên...

Tiểu Lộ tinh nghịch đứng sau Tiểu Lộ cục cựa.

Hạ Thần Sương xấu hổ không gì sánh được, hắn thực sự không phải cố ý.

Tiểu Lộ cục cựa: “Ta nghĩ ta lần sau nên gọi là ‘ Như Lai ’ , bằng không lần nào đánh hầu tử cũng không thành công.”

Diệp Văn Vụ nói lời này đúng là vô tâm, nhưng lại nhượng người nghe nội tâm chấn động.

Hạ Thần Sương không hề nghĩ ngợi gọi điện cho Ninh Uy: “Ninh Uy, người nhớ kỹ lần trước điều tra nhân vật “Văn Vụ” không? Người xem ID của hắn vẫn còn tồn tại không, nếu có giúp ta xem ID đó có đăng ký nhân vật mới không. Nhanh lên một chút, ta có việc gấp.”

Lục Ninh Uy nghe xong “OK” một tiếng ngắt điện thoại, quá 15’ thì gọi lại.

Hạ Thần Sương trong lòng bất ổn, không hiểu sao, có chút không dám tiếp điện thoại...

12. Chương 13

Hạ Thần Sương bị chính những từ mình đánh ra làm cho kinh hách. Thấy Tiểu Lộ cục cựa không nói gì, hắn vội vã tìm một lối thoát.”Khái, ta nói chơi thôi.” Hắn vờ thoái mái nói

Diệp Văn Vụ lúc này tâm tình không nói lên lời, rõ ràng hẳn là vui vẻ mới đúng, nhưng lại cảm giác mất mát mơ hồ.”Ha ha, ta biết mà. Người ngay cả ta ở đâu cũng không biết, thế nào tới gặp ta a?” Hẳn không nhớ mình đã từng nói qua ở đâu.

Hạ Thần Sương trong lòng thầm nghĩ muốn biết người ở đâu cũng thật dễ dàng, chỉ cần bảo Ninh Uy điều tra một chút là tốt rồi.

“Tiếp theo đi hạ Phó bản?” Diệp Văn Vụ đánh trống lảng sang chuyện khác.

Hạ Thần Sương không yên lòng “Ân” một tiếng.

Ngày thứ hai là cuối tuần, Diệp Văn Vụ ôm Vân Lộ cho Ngô Phương Viên chăm sóc, muốn đi ra ngoài một mình. Hải tử hiện tại bắt đầu học nói, hẳn muốn mua một ít đĩa phim hoạt hình và nhạc thiếu nhi cho Vân Lộ học nghe.

Hắn hôn gió Vân Lộ nửa ngày, nhưng Vân Lộ vẫn không có phản ứng. Hẳn dạy thật lâu, trước đó hẳn thấy tiểu tử đáng yêu này cứ lú lo trong miệng.

“Người xác định hẳn hiểu?” Ngô Phương Viên nhìn tiểu tử trong lòng mình hỏi.

“Ta đã thấy hẳn lú lo suốt, dạy mãi nhưng không có đáp lại ta.” Khái ~ thất bại a!

Vân Lộ nghe không hiểu bọn họ nói cái gì, chỉ vươn cánh tay béo béo đợi Văn Vụ ôm. Diệp Văn Vụ không ôm hẳn, hẳn “hanh” hai tiếng rồi nhìn Văn Vụ. Diệp Văn Vụ nhìn hải tử một chút rồi rời đi.

Ngô Phương Viên đem con nuôi đặt trên sofa, nhìn thấy hẳn ngồi được thật thần kỳ. Lúc trước còn nhỏ như vậy, sau một thời gian, cư nhiên thay đổi nhiều như vậy.

Hắn cùng Vân Lộ chơi đùa, giơ tay vỗ vỗ. Đương nhiên, đều là Vân Lộ vươn tay bắt lấy tay hẳn nhìn ngây ngô.

Sau đó Vân Lộ phát hiện trò này không thú vị, liền quay đầu không thèm để ý hẳn.

Khổng Hữu Hằng vừa nhìn, có chút chê cười vợ: “Ha ha ha, ta đã nói trò này rất nhàm chán, hẳn không thèm để ý người nữa kia.”

Ngô Phương Viên trợn trắng: “Nếu không người tới thử xem a?”

Khổng Hữu Hằng lên sân khấu: “Nhìn xem.” Dứt lời hẳn ôm Vân Lộ lên cao. Vân Lộ cười khanh khách, hưởng thụ cảm giác bay bay trên cao.

Khổng Hữu Hằng hả hê, hẳn ở trước mặt lão bà khoe khoang, Vân Lộ người run run, nước tiểu phun lên cổ hẳn...

Ngô Phương Viên cười không ngừng được, ngã trên giường thiếu chút không dậy được.

Khổng Hữu Hằng ôm con nuôi đang cười khanh khách không nói gì. Đây là hẳn tự rước lấy a

~“Không có việc gì, nước tiểu đồng tử, đại... bổ... a...” Ngô Phương Viên lấy khăn lau nước tiểu.

Khổng Hữu Hằng đem hải tử giao cho hẳn, sau đó chạy như bay vào nhà tắm.

“Phốc ~ hảo bảo bối nhi, làm tốt lắm!” Ngô Phương Viên sờ sờ khuôn mặt non mềm nhỏ nhắn của Vân Lộ, vui. Con nuôi thật biết cách trả thù cho ta.

Đến buổi trưa Diệp Văn Vụ trở về, mang theo bao lớn bao nhỏ.”Ngày hôm nay đến chỗ ta ăn đi.” Hẳn nhìn vào túi đồ lớn.

Khổng Hữu Hằng cùng Ngô Phương Viên hoan hô một tiếng, Vân Lộ cũng vui vẻ, giơ giơ tay nhỏ muốn Văn Vụ ôm. Hẳn cởi áo ôm hải tử vào lòng. Bên ngoài lạnh lẽo, mặt ngoài áo khoác cũng lạnh nữa.

Ngô Phương Viên lau nước tiểu cho Vân Lộ trách mắng: “Người tiểu vô lương tâm, vừa nhìn thấy mụ mụ liền quên ta.”

Hắn vì lấy lòng tiểu vô lại này, những chuyện ấu trĩ nhất cũng làm! Cư nhiên vừa thấy mụ mụ, liền quên luôn.

Diệp Văn Vụ nghe thấy không đúng, liền nói: “Hắc hắc, hai người không được dạy loạn hần, phải để hần gọi ta ba ba, thế nào lại thành mụ mụ?”

Khổng Hữu Hằng xấu xa nói: “Rõ ràng nằm mơ giữa ban ngày!”

Cầm túi đồ đi phía sau Diệp Văn Vụ, Diệp Văn Vụ liền hỏi: “Cái gì rõ ràng nằm mơ giữa ban ngày? !”

Khổng Hữu Hằng: “Ta phát hiện nhân thần của con nuôi ta đặc biệt tốt.”

Ngô Phương Viên: “Hay hay, ba ba cùng mụ mụ phải được phân chia rõ ràng.”

Khổng Hữu Hằng: “Mỗi ngày ôm hần chơi đùa, giúp hần ngủ, cho hần ăn, hần có thể không gọi người mụ mụ?”

Ngô Phương Viên: “Văn Vụ, khí chất của người ôn nhu, thực sự phi thường làm cho muốn gọi người ‘mụ mụ’...”

Diệp Văn Vụ: “...” Đầu, đau đầu...

Hỉ hã ăn xong cho ăn bữa trưa, cặp đôi Khổng Hữu Hằng giúp dọn dẹp rồi trở về. Bọn họ tới ôm Vân Lộ, rồi hôn gió một cái. Vân Lộ vừa nhìn, cánh tay mập mập đặt lên miệng, cười tủm tỉm rồi buông tay, coi như xong xuôi. Vô thanh vô tức, rất đơn giản. (trời ạ, bé hôn gió như ng nhón * yêu quá*)

Thế nhưng, thế nhưng, cái này khiến Diệp Văn Vụ rất phiền muộn. Hần dạy nhi tử lâu như vậy nhưng tiểu tử không có hôn đáp lại hần, lúc này ngược lại khiến hia người kia chiếm tiện nghi.

Ban đêm ôm hài tử dỗ dành ngủ, lúc login đã 0h. Tiểu Lộ tinh nghịch vẫn một câu mào đầu như vậy không đổi: “Người đã đến rồi.”

Tiểu Lộ cục cưng: “Khuya như vậy vẫn chơi?”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Ngày hôm nay được nghỉ, ngày mai nghỉ ngơi, có thể ngủ muộn.”

Tiểu Lộ cục cưng: “Nga, nguyên lai là như vậy.”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Người dường như không bao giờ chú ý đến thời gian.”

Tiểu Lộ cục cưng: “Àn, nhớ đến làm gì, dù sao ta cũng làm công việc tự do. Huống hồ, thời gian có nhớ hay không cũng không can hệ?”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Đích xác.” Hần biết câu trả lời này, bởi vì lần trước cũng như vậy, hần cũng hỏi cậu này và cũng nhận được đáp án như vậy.

Tiểu Lộ cục cưng: “Lễ Giáng Sinh dự định thế nào?” Ngày hôm nay đến siêu thị thấy rất nhiều đồ chuẩn bị cho Giáng Sinh. Mặc dù mới là tháng 11, nhưng không hề ít khách đến mua đồ chuẩn bị Giáng Sinh.

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Người cô đơn, có lẽ chơi trò chơi. Hơn nữa còn lâu như vậy, ngày đó có công việc hay không còn chưa rõ. Người thì sao?”

Tiểu Lộ cục cưng: “Ta hần là cũng chơi trò chơi. Nhìn con ta một chút, hần nếu không ngủ được đành phải trông chừng hần.” Hơn nữa cũng không thể đi theo đôi Khổng Hữu Hằng làm bóng đèn. Nếu như một mình, hần sẽ ở nhà với Vân Lộ. Làm một ít đồ ăn ngon, sau đó chơi trò chơi, xem TV, đại khái là như vậy.

Hàng năm ăn tết, Hữu Hằng với Viên Phương đều kéo hần đi, bởi vì bọn họ luôn nhớ rõ, hần mọi năm đều ăn tết một mình. Mặc kệ là lễ gì đều như vậy, chỉ trừ Trung Thu với Tết âm lịch.

Trung Thu hần và Phương Viên giống như nhau, không có người nhà bên cạnh, chính vì vậy mà bọn họ không bao giờ đề cập đến ngày lễ này. Mà tết âm lịch cũng vậy. Chính vì vậy chỉ có Hữu Hằng trở về, hần thực ra rất muốn mang Phương Viên theo, nhưng người nhà hần không thích Phương Viên, mà Phương Viên cũng không có ý muốn phá hư tình cảm gia đình họ. Tuy rằng Hữu Hằng không muốn như vậy, nhưng có một số việc bọn họ muốn cũng không được.

Chính vì vậy Trung Thu và Tết âm lịch bọn họ đều coi như ngày thường.

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Không bằng ngày đó chúng ta cùng nhau tham gia off fan Tiên Tích đi?”

Tiểu Lộ cục cưng: “đó là ngày gì? !”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Hửu, người không thấy trên mạng?” Rõ ràng vừa nãy vừa mới có...

Tiểu Lộ cục cưng: “Không có ==” hần ngày đêm ở bên Vân Lộ, làm sao có thời giờ nhìn này. Chơi một trò chơi cũng không dễ dàng.

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Này, hôm đó cùng nhau tham gia nhé?”

Tiểu Lộ cục cưng: “Hảo. Trước mắt như vậy...”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Nể mặt nhi tử người!”

Vì ước định hôm nay khiến tâm tình cả hai đều phi thường tốt. Chỉ là ai cũng không ngờ tới, lễ Giáng Sinh ngày đó bởi vì một lão thái thái ngoài ý muốn, bọn họ đều không có khả năng tham dự. Mà vị này lão thái thái, không phải ai khác chính là nãi nãi Hạ Thần Sương.

Ngày trước Giáng sinh đến hần đều chơi đùa, ngủ ngon. Thế nhưng lúc này đây, hần khó có được lúc chuẩn bị trang phục kỹ lưỡng một chút. Cả ngày đều nhượng tiểu gia hỏa Vân Lộ vui vẻ. Đôi mắt đen lấy nhìn vật trang trí trên cây thông noel mà vỗ tay cười không yên.

Diệp Văn Vụ nhân lúc này dạy hần từ “đăng”. Đại khái nói nhiều lần, Vân Lộ sẽ nhớ kỹ, bắt quá hần phát âm không chính xác, từ nói ra không phải “Đăng” mà là “Đương”. Vì vậy, đăng đăng liền biến thành đương đương. (Đăng là đèn, đèn trang trí trên cây thông Noel, Đương: đang, hiện nay)

Chỉ cần trời tối, tiểu tử kia sẽ chỉ vào cây thông Noel đối Diệp Văn Vụ nói “Đương đương” “Đương đương”.

Diệp Văn Vụ hiểu ý mở đèn, hy vọng khiến tiểu tử kia vui vẻ lúc lâu.

Hần bắt đầu mọc răng, chỉ cần cười, nhìn hai cái răng nhỏ mới nhú ra, trong khả ái vô cùng.

Lễ Giáng Sinh này lại giống như xưa, khi mà tuyết rơi xuống cũng là ngày cho các đôi tình nhân.

Hôm nay ở công ty tương đối bận rộn, Hạ Thần Sương hết giờ làm cũng vẫn chưa về. Hạ Hâm vì đi thăm bố mẹ chồng nên cũng không chạy tới.

Hạ nãi nãi chờ cháu trai trở về, tại tại phòng bếp nấu đồ ăn vui vẻ. Chỉ là đang làm phát hiện không có xì dầu, Vì vậy mặc thêm áo khoác ngoài định đến siêu thị mua.

Bên ngoài có chút tối, mặc dù có đèn đường, nhưng lão thái thái mắt không còn tốt, liền giẫm phải băng trên đường. Trượt té ngã không nhẹ. Lão nhân gia cơ thể không thể so sánh với thanh niên, nàng lấy muốn lấy điện thoại gọi điện cho cháu trai.

Vừa vặn, Diệp Văn Vụ đi qua đường trông thấy. Dĩ hần không thể mặc kệ.

Đã tối rồi, nhưng Vân Lộ cứ đương đương, thế nhưng đương đương bị rơi, hần chỉ có đi ra ngoài mua về. Cái này được rồi, mua về cho nhi tử nhìn.

“Người thế nào? Có cần ta đưa đến bệnh viện không?” Thấy lão thái thái không dậy nổi, Diệp Văn Vụ công nàng trên lưng.

Mùa đông nhưng Hạ nãi nãi một thân mồ hôi, cũng một phần đối. Nàng không muốn cháu trai vì mình lo lắng, nàng đến bệnh viện được rồi, hôm nay đành thiếu người này một cái nợ ân tình.

Diệp Văn Vụ lái xe đưa lão thái thái đến bệnh viện, lão thái thái già rồi nhưng số điện thoại của cháu trai thì nhớ kĩ.

Diệp Văn Vụ vừa hỏi, lão thái thái vội nói cho hần: “13002020202, tìm Tiểu Sương.”

13. Chương 14

“Tiểu Sương? !” Diệp Văn Vụ nghe xong ngẩn ngơ, trong lòng thầm nghĩ tại sao không cho ta biết một cái đại danh? (tên gọi thân mật thường thêm “tiểu” vào, nên không rõ được danh tính)

Hắn vừa định hỏi lại, lão thái thái đã bị hộ sĩ đẩy vào phòng cấp cứu.

Gọi điện cho số điện thoại lão thái thái vừa cho, sau một hồi liền có người nhắc máy.

“Uy, ai vậy?” Thanh âm phi thường trầm ồm vang lên.

“Cái kia, xin hỏi có phải là Tiểu Sương không?” Hắn còn cho rằng đối phương là nữ nhân...

Hạ Thần Sương bên kia cũng sốt: “Ngài là...”

Diệp Văn Vụ nghe ngữ khí đối phương nghĩ rằng hắn gọi nhầm máy vội nói: “Là như vậy, có một vị lão thái thái tên Bạch Dung Ngọc bị té ngã trên đường, hiện tại đang ở bệnh viện Thị Đệ.”

Hạ Thần Sương vừa nghe tên nãi nãi liền kêu lên: “Ta lập tức đến, xin hỏi tình hình hiện tại như thế nào?”

Diệp Văn Vụ nói: “Tại phòng cấp cứu, lúc ta mang nàng đi thì nàng còn rất tỉnh táo, ngài đừng lo lắng.”

Hạ Thần Sương nói lời cảm ơn rồi dập máy nhanh chóng đến bệnh viện.

Diệp Văn Vụ tắt máy, đi nộp phí khám bệnh.

Lão thái thái bị đem đi chụp X-quang, hắn chỉ phải chờ vị “Tiểu Sương” tiên sinh kia nhanh đến. Vân Lộ tiểu bảo bối còn đang đợi hắn trở về, cũng không biết thế nào.

Đột nhiên bả vai bị vỗ nhẹ.

“Diệp tiên sinh, là người?” Thanh âm Hạ Hâm từ phía sau truyền đến. Nàng vừa nhận được điện thoại của đệ đệ, trực tiếp tới đây. Bởi vì đang ở ngoài đường nên mới tới trước.

Diệp Văn Vụ quay đầu: “Hạ tiểu thư? Thế nào là người?”

Hạ Hâm thở gấp nói: “Bạch Dung Ngọc là nãi nãi ta, vừa rồi ta nhận được điện thoại của tiểu đệ nên tới.”

Diệp Văn Vụ “Nga” liễu một tiếng, Hạ Hâm liên tục nói lời cảm tạ, nắm tay hắn liên hồi.

Nàng đi đến phía trước làm một chút kiểm tra sau đó mới thả lỏng tâm tình, cơ bản là không có vấn đề gì. Nàng mở ví, từ bên trong rút tiền ra. Lúc này, điện thoại Diệp Văn Vụ vang lên.

“Diệp Văn Vụ người, mau cút trở về cho ta, con người khóc mãi không thôi!” Khổng Hữu Hằng bên kia rít gào như sấm.

“Lập tức lập tức.” Diệp Văn Vụ nói xong dập máy, đối Hạ Hâm nói: “Hạ tiểu thư, nhà ta có việc gấp, phải về ngay lập tức.” Dứt lời liền nhanh chóng rời đi.

Hạ Hâm liền gọi hắn: “Diệp tiên sinh, ta còn chưa trả tiền cho người! ! !”

Diệp Văn Vụ ấn nút thang máy: “Coi như lễ vật trả cho lần trước.”

Thang máy hỏng, thế nào còn chưa lên? ! Rõ ràng mới lần ba.

Diệp Văn Vụ giậm chân, thang máy mở cửa.

Nhanh chóng phi vào, vừa vặn chạm vào ***g ngực rộng lớn.

“Ngô... mũi của ta...” Bưng mũi đau, con mắt đỏ đỏ. Hắn mồm miệng không rõ ràng nói: “Xin lỗi xin lỗi.” Nói xong liền đi xuống dưới.

Người bị va vào thực ra lại không cảm thấy gì, chỉ là trong nháy mắt tim đập mạnh và loạn nhịp. Cảm giác rất quen thuộc, ánh mắt rất ấm áp...

Hạ Hâm nhìn biên lai chờ ra, trong miệng nhắc tới nhắc lui: “Tiểu tử chân thành a.” Trong thời đại này, tìm được một người như vậy thật khó a.

Hạ Thần Sương đi đến vỗ vỗ nàng: “Nãi nãi thế nào rồi?”

“Hắn là không có vấn đề gì. Ta đoán vậy ~ ”

Hạ Thần Sương nhú mày: “Cái gì gọi là hắc là không có vấn đề gì? Được rồi, người đưa nãi nãi đến đâu rồi?” Hắc muốn gặp mặt nói lời cảm ơn.

“Đi rồi, nói là trong nhà có việc. Người lúc vào không gặp một thanh niên áo lông trắng sao? Chính là hắc.” Nàng trước giờ chưa thấy qua nam nhân nào mặc áo lông trắng đẹp như vậy. Hình như hắc sinh ra để mặc đồ trắng.

Hạ Thần Sương vừa nghe, lại nghĩ đến người mặc áo lông trắng va vào mình, liền hỏi: “Có đúng hay không vóc dáng không cao, con mắt nhìn rất đẹp?” Đúng vậy, đôi mắt hoàn toàn xứng là đẹp.

Hạ Hâm liên tục gật đầu: “Đúng đúng, không phải mấy tháng trước ta với người đi mua thuốc bổ cho nãi nãi đã giúp hắc gọi xe? Người lúc đó rất không tình nguyện. Bất quá nói lại, người cũng thấy Diệp tiên sinh có đôi mắt đẹp?” Nàng còn tưởng rằng chỉ có mình mình thấy như vậy.

“Ân... Ánh mắt rất ấm áp.” Hắc giống chị mình, luôn khao khát ánh mắt này.

“Giống như ánh mắt của người mẹ?” Nàng có loại cảm giác này.

Hạ Thần Sương cười: “Đúng vậy, có thể hình dung như vậy. Nhìn cảm giác đặc biệt thoải mái.” Tựa như cảm giác Văn Vụ vẫn luôn cho hắc.

Đang nói, vị hộ sĩ đẩy lão thái thái ra chuyển sang một phòng bệnh.

“Vị hộ sĩ, xin hỏi nãi nãi ta thế nào rồi?” hai chị em vội vàng hỏi.

Hộ sĩ nói: “Chờ kết quả chụp phim mới biết, hai vị chờ một chút.”

Lão thái thái vẫn mở to mắt, nhìn cháu trai cháu gái trước mắt, liền có tinh thần ngay. Nàng hỏi: “Vị thanh niên đưa ta vào đây đâu rồi? Các người nhớ kỹ phải giúp ta cảm tạ hắc a.”

Hạ Hâm cười: “Yên tâm đi nãi nãi, người nọ ta cũng coi như quen biết, trước đây còn giúp hắc.”

“Quen biết?”

“Đúng vậy, lần trước ở siêu thị gặp một lần, sau đó gặp ở trạm phòng bệnh. Hắc ôm con đi tiêm vắc xin phòng bệnh, kết quả là chưa từng tiêm phòng bệnh. Người biết ta ở nơi này có người, thuận buồm xuôi gió giúp hắc chuyện này. Đây cũng tính là quen biết, hắc còn mời ta đi ăn nhưng ta từ chối.”

“A, xem ra lần này là đáp lại a.”

“Ai người không biết, con của hắc lớn lên siêu giống người, ngoại trừ con mắt nhìn giống hắc, cái khác đều giống người hồi nhỏ như đúc. Sai, phải nói là bản sao thu nhỏ của người. Hắc nếu như là nữ nhân, ta còn nghĩ là con của người.”

Hạ Thần Sương trừng mắt ngăn cái miệng của tỷ tỷ lại.

Lão thái thái cũng trừng mắt nhìn nàng nói “Nha đầu chết tiệt kia, đừng nói lung tung!” Cháu nàng không phải là loại người không biết chịu trách nhiệm đâu?

Diệp Văn Vụ về đến nhà quả nhiên nghe tiếng con khóc. Vừa thấy tiểu tử kia vươn cánh tay mập mập hướng hắc, muốn hắc ôm một cái: “Ồ ô, đương đương, đương đương

”

Tiểu tử kia bị ôm về giường ngủ, Diệp Văn Vụ quay lại trang trí cây thông. Tiểu tử kia vừa nhìn cây liền nín khóc. Đôi mắt rõ ràng ngấn nước nhưng miệng lại cười.

Ngô Phương Viên nhìn Diệp Văn Vụ, hỏi: “Người nói tính cách hắc rất cuộc giống ai a? Chắc chắn không giống người.”

Diệp Văn Vụ hít sâu một chút: “Ta cũng không biết, tìm hiểu tính cách trẻ nhỏ không thuộc chuyên môn của ta.”

“Ha ha, thực sự là.” Ngô Phương Viên nhéo nhéo hai má phúng phính của hài tử. Diệp Văn Vụ hài lòng nhìn.

Một lúc sau, chuông cửa vang lên. Diệp Văn Vụ ôm vãn lộ ra xem, là Khổng Hữu Hằng.

“Cùng nhau đi đón Giáng Sinh a.” Hấn nói.

Diệp Văn Vụ liếc mắt nhìn Vân Lộ: “Người nói ta làm sao ôm hấn đi đây, cũng là hai người các người đi đi. Ta không muốn làm bóng đèn a, năm nay hai người các người đi hưởng thụ một chút không gian riêng. Cuối cùng là ta không có ý tứ, ta ở nhà chơi với tiểu hài tử a.”

Hấn nhìn con nuôi, nhìn ngoài trời cũng rất lạnh, hơn nữa trời đã tối, hài tử ở nhà vẫn tốt nhất. Vì vậy gật đầu: “Có việc gì liền gọi điện thoại cho chúng ta.” Dứt lời cùng nhau ly khai.

Vân Lộ lại bắt đầu “Đương đương ~” “Đương đương ~” nhìn hấn có vẻ không cam tâm tình nguyện.

Diệp Văn Vụ nhanh chóng đi vào phòng ngủ: “Hảo hảo hảo, đương đương, đương đương ~”

Hạ lão thái thái ở bệnh viện một lúc, trong phim chụp X-quang xương không có vấn đề gì, thắt lưng cũng xoay được rồi. Già rồi, ngã đương nhiên không chịu được, hảo giữ gìn là tốt rồi.

Hạ Thần Sương hỏi bác sĩ: “Người nhìn xem liệu có phải ở lại bệnh viện một thời gian không?”

Bác sĩ vỗ vỗ vai hấn: “Thực sự là thanh niên hiếu thuận. Bất quá không cần, về nhà hảo hảo dưỡng là được. Người lớn tuổi, ở lại bệnh viện sẽ buồn bực, dễ sinh bệnh.”

Hạ Hâm thẳng thắn hỏi nãi nãi: “Nãi nãi muốn ở đâu. Nếu như muốn ở đây ta cùng đệ đệ sẽ ở lại chăm sóc nãi nãi. Nếu đau chỗ nào có thể nói.”

Hạ lão thái thái cười đến vui mừng: “Về nhà, bác sĩ nói đúng, ta ở lại đây lâu sẽ sinh bệnh mất.”

Hạ Hâm để nãi nãi lại cho đệ đệ, đi theo bác sĩ lấy thuốc.

Trên đường, bác sĩ nói: “Lão thái thái thân thể rất khỏe nhưng mùa đông đừng để nàang ra ngoài. Bên ngoài đường trơn, trời lại tối, phải đặc biệt cẩn thận. Lần này cũng may có vị thanh niên kia giúp a, nếu không lão thái thái ở bên ngoài trời lạnh thực sự đáng ngại.”

Hạ Hâm cũng rõ ràng, liền nói: “Bác sĩ nói đúng, chúng ta nhất định chú ý.”

Ở nhà, Diệp Văn Vụ sau khi cho Vân Lộ ngủ liền login, nhưng hấn không thấy Tiểu Lộ tinh nghịch online. Không biết vì sao, cảm giác thất vọng tràn đầy. Hấn vốn đang cho rằng có thể cùng hấn tham gia hoạt động này. Hơn nữa nhớ kỹ ngày đó chính Tiểu Lộ tinh nghịch nói muốn cùng tham gia, kết quả người đưa ra lời hẹn lại thất hẹn.

Đợi đến 1 tiếng cũng không thấy người cần gặp login, vừa vặn Vân Lộ tỉnh, hấn liền logout tắt điện thoại.

Hoạt động này bắt đầu lúc 7 giờ 30, giờ cũng không còn kịp.

Hạ Hâm lái xe phía sau xe đệ đệ, về đến nhà đưa nãi nãi lên lầu nghỉ.

Vội vàng sắp xếp ổn thỏa, đem nãi nãi bố trí hoàn hảo, Hạ Hâm xuống bếp làm hai ly trà nóng. Nàang hỏi nãi nãi muốn ăn gì, sau đó bưng ly trà quay lại hỏi đệ đệ: “Lão đệ, ăn cái gì? Ngày hôm nay ta xuống bếp.”

Hạ Thần Sương đang vội vàng login, không để ý. Bất quá vừa nhìn, Tiểu Lộ cực cứng không login.

Biết là chính mình thất hứa, không có biện pháp. Hấn đối tỷ tỷ nói: “Tùy tiện đi, cái gì cũng được.”

Hạ Hâm lên tiếng trả lời muốn đi, Hạ Thần Sương lại gọi nàang: “Tỷ, ta có chuyện này.”

“Àn?”

“Lão đệ người hình như là một người đồng tính luyện ái...”

“Phốc... Khụ... Khụ Khụ...” Đây là cái gì? Lẽ vật Giáng Sinh?

“Phản ứng này của người là sao?”

“Người xác định?”

“Ta không phải đã nói sao, hình như!”

“Vậy xác định hơn đi.”

“...”

14. Chương 15

Hạ Hâm là một nữ nhân có suy nghĩ quái dị, điểm này Hạ Thần Sương đệ đệ của nàng đã sớm biết, bởi vậy đối với thái độ bình tĩnh của nàng, hắn cũng không thấy kỳ lạ. Chỉ là... Chỉ là nàng tiếp tục nói khiến hắn có chút không chịu được. Hắn có chút hoài nghi hắn có đúng hay không nên có một ca ca chứ không phải là tỷ tỷ.

Hạ Hâm thản nhiên nói: “Người đi xác định một chút đi.”

“Xác định thế nào?”

“Người thượng qua nữ nhân chưa?” Hạ Hâm trắng trợn hỏi.

“Ta nói Hạ Hâm, người là tỷ ta, người không thể kín đáo một chút sao? Có thể không nói lời vô ích này chưa?” Hắn thế nào có thể...khụ, cái kia.

“Ta phi, kín đáo giá trị mấy lượng bạc a. Ta muốn nói là, người nghĩ người là GAY, vậy người phải đi thử xem mình có thật là đồng tính không, thử xem có hay không cảm giác, so sánh một chút, cùng nam nhân làm so với nữ nhân thì cái nào cho người cảm giác. Đi GAY bar, tìm một người có thể khiến người thích một chút.”

Hạ Thần Sương nghĩ cũng thấy đúng, vì vậy hắn gật đầu.

Hạ Hâm thấy thế thoả mãn cười, hướng cửa đi ra. Chưa kịp ba bước nàng quay đầu lại, nói: “Lão đệ, nghìn vạn lần đừng quên đem bảo hộ.” (chính là BCS đấy ạ ~~)

“Hạ Hâm, ta thực chịu thua người!”

“Ha ha ha ha, đừng quên có kết quả liền báo cho ta biết.”

“Ân.”

“Lão đệ, nói thật, người về phương diện tình cảm rất... Nói như thế nào nhỉ, rất... Người nhận thức tình cảm rất nhanh, thế nhưng người đối với tình yêu... Phản ứng rất trì hoãn.”

“Có ý tứ gì?”

“Tỷ như, trước mấy cô nàng, người mỗi lần gặp gỡ đều đối xử như bằng hữu bình thường, nhìn không ra được tâm tư các nàng.”

“Này ta biết, nhưng chẳng qua là vì không có cảm giác?” Hắn tự nhận đối Văn Vụ lại rất dễ bụng.

“Cũng đúng, chờ mong kết quả của người.”

Hạ Thần Sương bởi vì lời của Hạ Hâm mà lên internet tìm những GAY bar có tiếng tăm, cùng lúc nghiên cứu xem nam nhân cùng nam nhân phát sinh quan hệ như thế nào. Mà trong quá trình, hắn không lý giải được một vấn đề. Mỗi lần xem GV hắn đều tưởng tượng người kia là “Diệp tiên sinh” ... (anh biến thái > <) đương=”” nhiên=”” cách=”” đó=”” không=”” xa=”” diệp=”” tiên=”” sinh=”” không=”” hề=”” biết=”” suy=”” nghĩ=”” của=”” hắn=”” loại=”” này=”” thực=”” khiến=”” người=”” ta=”” đồ=”” mặt=”” tim=”” đập.=”” buổi=”” tối=”” hôm=”” sau.=”” hạ=”” thần=”” sương=”” lại=”” một=”” lần=”” nữa=”” login=”” tìm=”” diệp=”” văn=”” vụ.=”” mà=”” diệp=”” văn=”” vụ=”” lại=”” không=”” biết.=”” đang=”” nghe=”” điện=”” thoại.”cho=”” thuê=”” đến=”” tháng=”” tư=”” năm=”” sau.=”” ân.=”” đúng=”” đúng.”=”” hắn=”” đang=”” cùng=”” tề=”” phi=”” dương=”” nói=”” chuyện=”” phòng=”” ở.=”” vốn=”” tề=”” phi=”” dương=”” định=”” hoàn=”” thành=”” bức=”” tranh=”” thì=”” rồi=”” đi.=”” nhưng=”” lúc=”” này=”” hắn=”” vẫn=”” còn=”” một=”” tin=”” tức.=”” diệp=”” văn=”” vụ=”” không=”” có=”” liên=”” hệ=”” hắn=”” là=”” muốn=”” nhượng=”” hắn=”” hảo=”” hảo=”” hoàn=”” thành=”” xong=”” bức=”” tranh.=”” nhưng=”” đêm=”” nay=”” hắn=”” đột=”” nhiên=”” gọi=”” điện.=”” nói=”” còn=”” muốn=”” thuê=”” tiếp=”” cho=”” đến=”” tháng=”” tư.=”” diệp=””

vãn=" vụ=" hỏi=" hân=" vì=" sao=" hân=" nói=" muốn=" kéo=" rêm=" cửa=" sổ=" để=" xem=" là=" ngày=" nắng=" hay=" ngày=" mưa.= " "diệp=" tiên=" sinh=" ngai=" thực=" sự=" là=" một=" người=" tốt.= " cuối=" cùng=" hân=" đánh=" giá=" diệp=" vãn=" vụ=" như=" vậy.= " "a,=" kỳ=" thực=" giá=" chỉ=" là=" một=" quan=" niệm,=" "đừng=" bị=" lừa=" a,=" khụ=" ~=" hân=" cảm=" thấy=" chính=" mình=" cũng=" chẳng=" tốt=" đẹp.= " nếu=" như=" thực=" sự=" tốt,=" vì=" sao=" vãn=" cô=" đơn?= " lẽ=" giảng=" sinh=" qua=" vài=" ngày=" liền=" đến=" nguyên=" đán.= " trong=" thời=" gian=" này=" vãn=" vụ=" login=" hai=" lần,=" nhưng=" lần=" nào=" cũng=" không=" gặp=" tiểu=" lộ=" tinh=" nghịch.= " mỗi=" lần=" đều=" là=" chờ=" đợi,=" sau=" đó=" là=" cảm=" giác=" thất=" vọng.= " cái=" loại=" cảm=" giác=" này=" hình=" như=" giống=" như=" thời=" gian=" cũng=" hạ=" thần=" sương,=" login=" nhìn=" không=" thấy=" người=" kia,=" trong=" lòng=" có=" cảm=" giác=" trống=" trải.= " hạ=" thần=" sương=" bận=" về=" việc..học=" tập=" ,=" cũng=" chưa=" kịp=" gặp=" tiểu=" lộ=" cục=" cứng=" nói=" về=" chuyện=" hôm=" trước.= " hân=" nghĩ=" đến,=" nếu=" như=" thật=" xác=" định=" có=" cảm=" giác=" với=" nam=" nhân,=" như=" vậy=" sẽ=" theo=" đuổi=" tiểu=" lộ=" cục=" cứng=" là=" được,=" người=" này=" chính=" là=" vãn=" vụ,=" người=" hân=" toàn=" tâm=" toàn=" ý.= " buổi=" tối=" nguyên=" đán,=" diệp=" vãn=" vụ=" cùng=" ngô=" phương=" viên=" trải=" qua.= " tựa=" như=" những=" năm=" trước=" kia,=" khổng=" hữu=" hằng=" trở=" về=" nhà=" cha=" mẹ,=" mà=" ngô=" phương=" viên=" chưa=" hề=" đến.= " diệp=" vãn=" vụ=" hỏi=" hân:=" "vì=" sao=" không=" đi=" thử=" để=" người=" nhà=" hân=" tiếp=" thu=" người?= " ngô=" phương=" viên=" uống=" nước=" trái=" cây=" cười=" có=" chút=" bắt=" đặc=" dĩ:=" "cũng=" đã=" thử=" qua,=" sau=" đó=" đã=" biết=" kết=" quả,=" biết=" mong=" muốn=" rất=" nhỏ=" bé=" nhưng=" vãn=" đi=" thử=" nghiệm.= " "lúc=" nào?"=" hân=" thực=" sự=" không=" biết,=" nguyên=" lai=" phương=" viên=" đã=" gặp=" qua=" cha=" mẹ=" hữu=" hằng?= " "năm=" ngoái,=" sinh=" nhật=" mẹ=" hân,=" hân=" mang=" ta=" về=" nhà,=" sau=" đó=" bị=" ba=" ba=" hân=" đuổi=" ra=" ngoài.= " "...=" "có=" đôi=" khi,=" ta=" thật=" không=" biết=" có=" đúng=" hay=" không=" mình=" may=" mất=" khi=" là=" cô=" nhi.= " chí=" ít=" ta=" cũng=" không=" phải=" nhìn=" thấy=" cha=" mẹ=" thất=" vọng.= " "thời=" gian=" lâu=" có=" thể=" sẽ=" tốt=" hơn,=" cha=" mẹ=" nào=" chẳng=" muốn=" con=" cái=" hạnh=" phúc.= " nếu=" như=" bọn=" họ=" hiểu=" được=" hữu=" hằng=" không=" có=" người=" sẽ=" không=" hạnh=" phúc,=" chắc=" hân=" sẽ=" thay=" đổi.= " "a,=" như=" vậy=" đều=" không=" phải=" cũng=" rất=" tốt.= " miễn=" cho=" người=" cùng=" vãn=" lộ=" cô=" đơn=" ăn=" tết.= " ta=" ngày=" hôm=" đảm=" nhiệm=" chức=" ba=" ba=" được=" rồi.= " khái=" khái=" ~=" " "đừng=" đừng=" đừng=" ~=" diệp=" vãn=" vụ=" khoa=" trương=" trốn=" tránh=" nói:=" "lời=" này=" là=" muốn=" cho=" hữu=" hằng=" làm=" thịt=" ta=" a,=" không=" được.= " diệp=" vãn=" vụ=" vừa=" nói,=" điện=" thoại=" ngô=" phương=" viên=" vang=" lên.= " "lão=" bà,=" ta=" hiện=" tại=" lên=" gọi=" điện=" thoại=" cho=" người.= " đã=" ăn=" chưa?= " thanh=" âm=" nhỏ=" nhỏ=" của=" hữu=" hằng=" truyền=" đến.= " "ân,=" ăn.= " ăn=" rất=" nhiều.= " người=" thì=" sao?= " hai=" người=" bắt=" đầu=" chậm=" rãi=" trò=" chuyện.= " diệp=" vãn=" vụ=" nhìn,=" vì=" bọn=" họ=" hài=" lòng,=" cũng=" vì=" mình=" khổ=" sở.= " có=" lẽ=" có=" đôi=" khi,=" không=" có=" người=" yêu=" thực=" tịch=" tịch=" a.= " chí=" ít=" hân=" thỉnh=" thoảng=" sẽ=" sản=" sinh=" loại=" tâm=" tình=" này.= " mong=" muốn=" sẽ=" có=" một=" người=" ở=" bên=" cạnh=" cùng=" hân=" ăn=" tết,=" cùng=" nhau=" chia=" sẻ=" thời=" gian=" hạnh=" phúc=" trôi=" qua.= " vãn=" lộ=" lặng=" lẽ=" nhìn=" người=" ôm=" hân,=" dùng=" ánh=" mắt=" hồn=" nhiên=" nhìn=" người=" nọ.= " hình=" như=" tại=" truyền=" lại=" một=" loại=" thoải=" mái,=" một=" loại=" cảm=" kích.= " diệp=" vãn=" vụ=" nhìn=" con,=" cười=" khổ:=" "tiểu=" bảo=" bối=" nhi,=" người=" đừng=" như=" thể=" nhìn=" ta=" a,=" này=" sẽ=" làm=" tư=" xuân=" của=" lão=" cha=" phi=" thường=" phi=" thường=" không=" có=" ý=" tứ.= " (tư=" xuân=" suy=" nghĩ=" +=" tình=" ái)= " vãn=" lộ=" nghe=" vậy=" cười=" ngây=" ngô.= " hân=" không=" rõ=" a=" không=" rõ.= " đến=" 12=" giờ,=" khổng=" hữu=" hằng=" về=" đem=" ngô=" phương=" viên=" đi.= "

chỉ=" còn=" lại=" điệp=" văn=" vụ=" và=" vân=" lộ=" đêm=" nay=" tiểu=" lộ=" tinh=" nghịch=" không=" có=" login=" bắt=" quá=" điệp=" văn=" vụ=" lại=" nhận=" được=" một=" tin=" nhấn=" tin=" nhấn=" của=" tiểu=" lộ=" tinh=" nghịch=" gửi=" đến=" ở=" trên=" nói=" gần=" đây=" có=" chút=" việc=" sẽ=" không=" login=" ngày=" đó=" chuyện=" tình=" thực=" sự=" rất=" xin=" lỗi=" bởi=" vì=" đột=" nhiên=" có=" việc=" gấp=" kỳ=" thực=" chỉ=" là=" một=" tin=" nhấn=" nho=" nhỏ=" giải=" thích=" nhưng=" lại=" khiến=" điệp=" văn=" vụ=" hài=" lòng=" cái=" cảm=" giác=" được=" để=" trong=" lòng=" tư=" vị=" rất=" tốt=" người=" với=" người=" mặc=" kệ=" là=" ngoài=" đời=" thực=" hay=" internet=" cách=" xa=" có=" lẽ=" cả=" đời=" cũng=" không=" thể=" gặp=" mặt=" có=" qua=" lại=" hẳn=" là=" nên=" lưu=" tâm=" đi=" điệp=" văn=" vụ=" đột=" nhiên=" nghĩ=" đến=" thần=" sương=" hán=" ở=" thất=" vũ=" rất=" ít=" khi=" xuất=" hiện=" hình=" như=" có=" thể=" đếm=" trên=" đầu=" ngón=" tay=" các=" server=" đều=" không=" thấy=" tin=" tức=" bắt=" quá=" có=" máy=" lần=" hán=" nhìn=" thấy=" trừ=" kỳ=" nhưng=" hán=" cũng=" không=" có=" đi=" tới=" chào=" hỏi=" bởi=" vì=" hán=" không=" biết=" có=" hay=" không=" nên=" đem=" chuyện=" tề=" phi=" dương=" nói=" cho=" y=" ngày=" tám=" tháng=" một=" bầu=" trời=" âm=" u=" không=" có=" sao=" gió=" thổi=" rất=" lạnh=" người=" qua=" đường=" cũng=" rất=" vội=" vã=" đêm=" nay=" hạ=" thần=" sương=" rớt=" cục=" đi=" đến=" gay=" bar=" tên=" "lục=" phong=" (gió=" xanh)=" lại=" nói=" tiếp=" chọn=" nơi=" này=" vì=" lý=" do=" rất=" đơn=" giản=" bởi=" vì=" nó=" là=" nơi=" duy=" nhất=" hạn=" chế=" thành=" viên=" tuyệt=" đối=" tôn=" trọng=" việc=" riêng=" tư=" của=" khách=" tới=" nơi=" này=" mọi=" người=" cũng=" đều=" có=" ý=" thức=" cơ=" bản=" nhất=" về=" tôn=" trọng=" người=" khác=" theo=" hạ=" thần=" sương=" quan=" sát=" thành=" viên=" lục=" phong=" đại=" đa=" số=" là=" nam=" nhân=" số=" ít=" là=" nữ=" nhưng=" duy=" chỉ=" có=" một=" điều=" không=" khác=" chính=" là=" người=" ở=" đây=" đều=" là=" gay=" từ=" quần=" lí=" đến=" nhân=" viên=" quầy=" bar=" và=" phục=" vụ=" ban=" đầu=" lúc=" mới=" vào=" hạ=" thần=" sương=" có=" điểm=" không=" được=" tự=" nhiên=" nhưng=" âm=" nhạc=" nhẹ=" nhàng=" cùng=" bầu=" không=" khí=" ưu=" nhã=" hình=" như=" tất=" cả=" đều=" trở=" nên=" không=" hề=" xa=" lạ=" mà=" có=" thể=" tiếp=" nhận=" rồi=" ngoại=" trừ=" luôn=" luôn=" nhân=" được=" lời=" mời=" ra=" cái=" khác=" đều=" có=" thể=" hán=" thậm=" chí=" có=" thể=" dung=" nhập=" ở=" đây=" xem=" đây=" là=" quá=" bar=" thường=" lui=" tới=" tùy=" ý=" nhìn=" xung=" quanh=" hán=" buông=" tha=" suy=" nghĩ=" muốn=" nhận=" thức=" người=" nào=" đó=" ban=" nãy=" nâng=" ly=" thủy=" tinh=" chứa=" chất=" lỏng=" màu=" vàng=" lên=" uống=" tương=" mạo=" xuất=" chúng=" khí=" chất=" trầm=" ổn=" hạp=" dẫn=" rất=" nhiều=" người=" thể=" nhưng=" đều=" bị=" hán=" lẽ=" độ=" từ=" chối=" mà=" ở=" đây=" người=" bị=" cự=" tuyệt=" cũng=" không=" tiếp=" tục=" đây=" đưa=" chỉ=" là=" mơ=" hồ=" phát=" sinh=" tiếc=" hận=" thở=" dài=" đêm=" nay=" đối=" hạ=" thần=" sương=" mà=" nói=" cũng=" chưa=" tốt=" để=" thử=" nghiệm=" nhưng=" khẳng=" định=" cũng=" cũng=" không=" phá=" hư=" hán=" có=" điểm=" thích=" cảm=" giác=" ở=" đây=" vì=" vậy=" về=" sau=" thường=" lui=" tới=" hán=" vẫn=" như=" cũ=" không=" tiếp=" nhận=" lời=" mời=" chỉ=" là=" ngồi=" một=" mình=" uống=" rượu=" hay=" là=" hán=" là=" thích=" nam=" nhân=" nhưng=" lại=" đối=" với=" nam=" nhân=" ở=" đây=" không=" có=" cảm=" giác=" cho=" dù=" là=" một=" chút=" thà=" rằng=" thiếu=" chứ=" không=" dùng=" bữa=" đây=" là=" điều=" hán=" đặt=" ra=" để=" kết=" bạn=" hán=" đương=" nhiên=" sẽ=" không=" gần=" là=" vì=" muốn=" mọi=" thứ=" trọn=" vẹn=" nếu=" có=" thể=" thích=" nam=" nhân=" đơn=" giản=" là=" xác=" định=" tâm=" tư=" hán=" giành=" cho=" văn=" vụ=" phương=" diện=" này=" hán=" có=" một=" số=" việc=" hán=" hiểu=" nhưng=" lại=" không=" quá=" mình=" bạch=" hạ=" hám=" thường=" hỏi=" hán=" kết=" quả=" như=" thể=" nào=" hán=" chỉ=" hừ=" lạnh=" đáp=" lại=" mọi=" chuyện=" kể=" tiếp=" cũng=" xảy=" ra=" vào=" ngày=" lễ=" tình=" nhân=" ngày=" đó=" nói=" đến=" cũng=" khéo=" không=" hữu=" hằng=" hòa=" ngô=" phương=" viên=" không=" biết=" từ=" đâu=" có="

được=" nói=" hội=" viên=" lục=" phong,=" đem=" cho=" điệp=" văn=" vụ=" không=" hữu=" hằng=" nói:= "mọi=" người=" ở=" đây=" đều=" được,=" người=" đi=" xem=" đi,=" dừng=" ở=" nhà=" buồn=" bực=" chăm=" sóc=" con,=" có=" thể=" kiếm=" nổi=" lão=" công=" sao!?=" điệp=" văn=" vụ=" bắt=" đặc=" dĩ,=" phải=" đáng=" thương=" nhìn=" con=" rồi=" xuất=" môn.= "phương=" bắc=" tháng=" hai=" rất=" lạnh,=" hân=" lại=" mặc=" áo=" lông=" màu=" trắng.= "hân=" đối=" gay=" bar=" lại=" có=" cảm=" giác=" sợ=" hãi,=" có=" lẽ=" bởi=" chuyện=" trừ=" kỳ=" năm=" ấy=" khiến=" hân=" bị=" một=" chút=" ảnh=" hưởng.= "nhưng=" ngày=" hôm=" nay,=" hân=" đi=" tới=" lục=" phong.= "cũng=" may,=" ở=" đây=" thực=" sự=" giống=" như=" không=" hữu=" hằng=" nói,=" hoàn=" toàn=" không=" sai,=" người=" cũng=" không=" giống=" như=" những=" chỗ=" trước=" hân=" đến=" rất=" lộn=" xộn.= "ngoài=" ý=" muốn=" chính=" là,=" hân=" lại=" gặp=" tên=" đáng=" ghét=" kia.= "hắc,=" khéo=" quá=" a.= "trừ=" kỳ=" cùng=" hân=" bắt=" chuyện.= "ngày=" lẽ=" tình=" nhân=" lại=" ở=" đây=" a?=" ta=" xem=" không=" ít=" người=" tìm=" người=" nói=" chuyện,=" một=" mình=" thỏa=" mãn=" chứ?=" điệp=" văn=" vụ=" ngồi=" ở=" bên=" cạnh=" hân=" nói.= "trừ=" kỳ=" đột=" nhiên=" yên=" lặng,=" hơn=" nửa=" ngày=" mới=" nói:= "chỉ=" là=" tới=" uống=" rượu=" thôi.= " điệp=" văn=" vụ=" trong=" lòng=" khẽ=" động,=" chén=" rượu=" trước=" mắt=" vừa=" nâng=" lên=" lại=" buông=" xuống,=" lúc=" này=" hân=" nhìn=" thấy=" qua=" rèm=" cửa=" sổ.= "rốt=" cục=" lộ=" tiếu=" ý:= "người=" nhận=" thức=" tê=" phi=" dương=" chứ?=" trong=" nháy=" mắt,=" tay=" trù=" kỳ=" túm=" lấy=" cổ=" áo=" lông.= "người=" biết=" hân=" ở=" nơi=" nào?=" hân=" vội=" vã=" hỏi.= " điệp=" văn=" vụ=" có=" loại=" ảo=" giác,=" hình=" như=" hân=" không=" nói,=" tên=" kia=" sẽ=" suy=" sụp...=" ta=" biết=" hân=" ở=" đâu,=" ta=" cũng=" biết,=" hân=" thích=" người.= "mau=" nói=" cho=" ta=" biết,=" hân=" ở=" đâu?=" người=" không=" buông=" ra=" cũng=" dừng=" mong=" biết.= " điệp=" văn=" vụ=" không=" hờn=" giận=" nhìn=" áo=" lông=" bị=" hân=" túm.= "trừ=" kỳ=" lúc=" này=" buông=" ra.= " tìm=" được=" câu=" trả=" lời=" nhanh=" chóng=" chạy=" ra=" khỏi=" lục=" phong.= " nhân=" viên=" quây=" bar=" vội=" kêu:= "tiên=" sinh,=" ngài=" còn=" chưa=" trả=" tiền!=" điệp=" văn=" vụ=" ngăn=" cản=" đông=" tác=" của=" nhân=" viên=" quây=" bar,=" nói:= "bằng=" hữu=" của=" ta,=" lát=" nữa=" tính=" hết=" cho=" ta.= "dứt=" lời=" hân=" nhìn=" hướng=" trừ=" kỳ=" rồi=" đi=" mà=" ngẩn=" ngơ.= " tâm=" nói=" ta=" là=" tình=" báo=" cho=" người,=" tiền=" thưởng=" người=" còn=" không=" thỉnh,=" thực=" hết=" nói!= "trong=" lòng=" hân=" ngỡ=" khi=" mặc=" dù=" oán=" giận,=" nhưng=" lại=" có=" một=" cảm=" giác=" hài=" lòng.= "khéo=" môi=" chậm=" rãi=" câu=" dẫn,=" vẽ=" mặt=" đậm=" nhiên=" toát=" lên=" một=" tầng=" mị=" lục.= "vừa=" quay=" đầu,=" lại=" bắt=" gặp=" ánh=" mắt=" thâm=" trầm=" lợi=" hại.= "khả=" dĩ=" mời=" một=" chén?=" vừa=" tới=" không=" lâu=" sau=" chính=" là=" hạ=" thần=" sương=" đang=" ngồi=" ở=" vị=" trí=" của=" trừ=" kỳ=">

15. Chương 16

Hạ Thần Sương còn tưởng Hạ Hâm nói đùa, vậy mà ăn điểm tâm xong nàng thực sự đi thay đồ. Lúc nàng từ trong phòng đi ra thực sự “chối lợi”.

“Thế nào? Không khiến người mất mặt a.” Hạ Hâm tự tin nói.

Nàng hôm nay ăn mặc không biết bao nhiêu kiểu điểm, mà trang phục lại rất trẻ trung. Mặc áo T-shirt xanh mặt trên in hình hoạt hình, ở dưới mặc quần màu trắng. Mái tóc đen dài buông ở sau lưng, theo động tác của nàng mà nhẹ nhàng đong đưa. Gần như không có vật trang sức gì, chỉ đeo viên đá kim cương ở tai, giống như ngôi sao nhỏ bị bỏ quên trên mặt đất.

Nhìn đệ đệ đang ngây người, nàng khẽ cười đi đến tủ giày, lục lọi nửa ngày lấy ra một đôi giày vải.

“Ha ha ha, ta mua 40 đồng đấy, cuối cùng cũng có cơ hội để đi!” Nàng đắc ý lấy đôi giày mà mình cũng nài

nãi mua được ở ngoài chợ sớm đi vào.

Hạ Thần Sương cũng im lặng đi giày.

Kỳ thực hần vừa gặp người cũng không phải là bởi vì tỷ tỷ hần đẹp. Trên thực tế tỷ tỷ hần thực sự đẹp, nhưng cái cảm giác vừa này xuyên thấu qua lòng hần khi nhìn tỷ tỷ. Giống như nhìn thấy Văn Vụ, cái người đậm nhiên đứng trên cầu Kiều nhìn về phương xa.

“Lão đệ, tỷ ngươi lớn lên thực đẹp, nhưng ngươi cũng không nên mất mặt như vậy, linh hồn trở về nhanh!” bàn tay trắng nõn của Hạ Hâm đặt lên vai Thần Sương.

“Ừ, nói nha!” Nàng đang nghĩ có phải trang phục của mình có vấn đề.

Kết quả sốt ruột nửa ngày, đệ đệ cũng không nói một lời.

Cho đến khi ngồi trong xe, hần rốt cuộc mới mở miệng.

“Hạ Hâm, thực sự không nhìn ra ngươi cũng là một người cuồng tự kỷ.”

“__” Hạ Hâm tức giận, lòng lang dạ thú!

Hạ Thần Sương thấy không đủ, bổ sung: “Sau này ít mặc màu xanh đi, ngươi rõ ràng 30 tuổi còn đi giả dạng tiểu cô nương.”

Hạ Hâm tức giận đến hàm răng ngứa ngáy, trợn mắt hơn nửa ngày. Nàng nhìn đệ đệ nói: “Ngày hôm nay chó cắn Lã Động Tân, giết chết kẻ không biết phân biệt như ngươi!”

Hạ Thần Sương không để ý, đạp chân ga rời khỏi bãi đỗ xe. Ra khỏi tiểu khu tốc độ ngày càng tăng, Hạ Hâm ở trong xe suýt chút nữa bật lên.

“AAAA ~ ngồi xe lão đệ thực sự có cảm giác a.” Nàng vui vẻ nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm cảnh sắc.

Rời tiểu khu được một lúc, dọc đường cũng không có nhiều người. Hạ thần sương không có nhìn tỷ tỷ, nhưng lại biết nàng lúc này đang suy nghĩ cái gì.

Tốc độ xe cũng không giảm. Hần nghĩ để nàng nhớ lại một số hồi ức cũng tốt.

Hạ Hâm đã kết hôn, nàng 24 tuổi lấy một sĩ quan hải quân hơn nàng 8 tuổi. Hạ Thần Sương nhớ kỹ, anh rể tùy xuất thân quân nhân nhưng cũng không phải người làm mọi việc nghiêm cẩn. Ví dụ như hần cũng thích lái xe, thích trong kỳ nghỉ phép mang tỷ hần chạy xe như điên trong đêm.

Hai người tình cảm thực sự rất tốt, hần rất hạnh phúc. Nhưng ngày vui ngắn tày gang, lúc tỷ tỷ hần 27 tuổi thì anh rể qua đời. Trong một nhiệm vụ nghĩ cách cứu viện nhiệm vụ liền đem hần ngủ mãi trong vòng tay của đại dương. Mà sau đó Hạ Hâm mất tích một thời gian, mãi về sau mới quay về nhà.

“Hâm Hâm, xuống xe đi.” Hạ Thần Sương chìm đắm trong hồi ức cũng tỉnh lại.

“Hắc, vậy bắt đầu diễn a? Ta đây gọi ngươi Thần Sương. Vì ta đã gọi quen nên sẽ không bị lỗi. Khái ~” Hạ Hâm viền mắt có chút đỏ, nhưng vẫn hướng hần cười.

Hít một hơi sâu lấy lại bình tĩnh, Hạ Hâm quàng tay đệ đệ hướng nơi nàng chưa từng bước vào.

“Thần Sương nếu hôm nay ta bắt được người cho ngươi thì nhớ mời ta đi ăn cơm a.” Nàng nói nhỏ, thể nào cũng phải vớt vát ít béo bở.

Hạ Thần Sương gật đầu đáp ứng. Đừng nói mời ăn, thật sự muốn giúp hần, mời ăn một bữa cũng không nói chơi.

Đi được vài bước, Hạ Hâm đột nhiên nói: “Được rồi, tốt nhất là nên lấy tên của bằng hữu ngươi trong trò chơi.”

Hạ Thần Sương nghĩ như vậy cũng đúng, liền nói: “Hần tên Văn Vụ.”

Bởi vì ngày nghỉ, thời gian làm việc từ 9h30 đến 12h, đó là lý do mà mọi người tâm tình đều không tốt. Chưa đến thời gian làm việc nhưng cũng đã có nhiều người đến. Thấy cấp trên lần đầu tiên đi làm mà dẫn

theo một nữ nhân khiến mọi người mắt to mắt nhỏ. Người có chút niên kỉ thì khê huyết sáo , khiến Hạ Thần Sương dở khóc dở cười. Hạ Hâm đúng là cố sức nhịn cười làm ra vẻ hồn nhiên.

Mọi người nhìn nàng đỏ mặt không nói được lời nào, chỉ có nàng hiểu rõ đó là nín cười.

Đáp lại lời hỏi thăm của mọi người, Hạ Thần Sương mang tỷ tỷ đến tầng cao nhất.

Căn phòng làm việc rộng lớn sạch sẽ ngăn nắp bị ánh mặt trời chiếu vào khiến trở nên ấm áp. Hạ Hâm ngồi xuống ghế làm việc của đệ đệ. Hạ Thần Sương cũng không tức giận, hẳn rất không thích người khác ngồi vào chỗ của mình. Thế nhưng nhìn tỷ tỷ hẩn chớp mắt, dường như trước mắt chỉ có nhẩn nại.

Rất nhanh thư ký bưng hai tách trà sữa đến. Thấy ngồi ở “Vương tọa” không phải là lão bản mà là nữ nhân xinh đẹp đi cùng lão bản, nàng thoáng giật mình. Nhưng vì làm việc chuyên nghiệp nên không lộ ra thần sắc gì, chỉ là lễ phép cười rồi quay lại thu xếp công tác làm việc với Hạ Thần Sương.

Hạ Thần Sương đơn giản giao cho nàng chút việc rồi để nàng ra ngoài, sau đó quay lại trừng tỷ tỷ đang che miệng cười kia.

“Sách, người vừa rồi phải thể hiện tốt một chút mới phải, người không biết thư ký là phát thanh viên tốt nhất sao?” Hạ Hâm oán giận biểu hiện cứng ngắc của đệ đệ.

“Yên tâm, nàng ta đã mở miệng thì hạt vừng cũng có thể biến thành quả dưa hấu. Làm được vậy là đủ rồi.”

Đúng như Hạ Thần Sương nói, thư ký đi ra ngoài không đầy ba giây, toàn bộ “Tập đoàn Thần Viễn” mọi người đều biết, bọn họ đều thấy Tổng tài mang đến một nữ nhân xinh đẹp, tương lai có thể trở thành phu nhân Tổng tài.

Thư ký đang định mang tin tức lan truyền toàn Bộ kỹ thuật, Lục Ninh Uy khoanh tay tiến đến. “Mới sáng sớm đã buôn chuyện gì?” Hẩn cúi đầu hỏi.

“A! Lục quản lý Lục quản lý, đại tin tức, Tổng tài dẫn theo một mỹ nữ a.”

“Mỹ nữ? Thực sự?” Hẩn cũng chưa từng nghe đại ca có người yêu.”Người nọ còn ở nơi này không?”

“Có a, ở trong phòng làm việc của Tổng tài.”

“Không được, ta phải nhìn một cái.” Lục Ninh Uy hấp tấp đi tìm thang máy.

Hẩn gõ cửa, bên trong còn chưa dứt lời “Mời vào”, hẳn đã phi vọt vào.”Đại ca, chi dâu ở đâu?”. Lục Ninh Uy đóng cửa quay đầu lại hỏi.

“...” Người được gọi là “chị dâu” đang cảm giác như lông tơ dựng hết cả lên? !

“Ninh Uy, người trước tiên ngồi đi.” Hạ Thần Sương day day huyết thái dương: “Đây là tỷ của ta Hạ Hâm, chị ruột.” Dứt lời hẳn quay đầu đối Hạ Hâm nói: “Hẩn là Lục Ninh Uy, quản lý phòng kỹ thuật.”

“A? ! Ở bên ngoài... Bọn họ...” Lục Ninh Uy lại bắt đầu gào to đứng lên.

“Tỷ tỷ của ta nói muốn giúp ta bắt “nội gian” ~ Vì vậy ta liền mang nàng tới.” Hạ Thần Sương đem Hạ Hâm từ chỗ ngồi của mình ra, nói: “Ngày hôm qua người giúp ta điều tra, ta đã nhận ra được. Có người sử dụng chức quyền ở trong trò chơi bóp méo số liệu.”

“Thế nhưng, đại tỷ tới đây có thể giúp được gì a?” Không phải là hẳn không tin, chỉ là vị Hạ Hâm này đến công ty mà không ai nhận ra, thế nào bắt trộm a?

“Nàng nói làm ra chuyện này đến tám chín phần là nữ.”

“A? ! A! ! Ta hiểu được.” Lục Ninh Uy khen ngợi gật đầu: “Đại tỷ nói rất có đạo lý a.”

“Một hồi người gọi ta là Văn Vụ là được.”

Hạ Hâm an tĩnh uống trà sữa, cũng không quan tâm tại sao đệ đệ đối với Lục Ninh Uy tín nhiệm. Dù sao tính ra công ty này cũn đến hơn nửa của Lục Ninh Uy. Lục Chấn cũng là Tổng tài của Khoa Quốc xí nghiệp, hẳn có một đứa con là Lục Ninh Uy. Nhưng đứa con thông minh thực thông minh, tính tình rất bướng bỉnh,

ai nói cũng không nghe, mặc kệ tất cả, nhưng hết lần này tới lần khác vì Hạ Thần Sương như then lôi sai đâu đánh đó.

Con trai không nghe lời mình lại nghe lời người khác khiến Lục Chấn tức giận. Hắn tìm cách gặp Hạ Thần Sương, xem rốt cuộc là thần thánh nơi nào. Tối lúc nhìn thấy lại cảm giác hắc như tấm gương sáng.

Sau đó con trai nói muốn làm việc cho công ty trò chơi, khi đó vẫn còn đang học. Hắn cũng không phản đối, nhưng phải đưa được Hạ Thần Sương đến làm hắn mới đầu tư.

Lục Ninh Uy liền tìm Hạ Thần Sương thương lượng. Hạ Thần Sương suy nghĩ một lúc cũng thông khoái mà nhận lời, khiến hắn thiếu chút nữa đem tất cả các vị thần tiên ra mà cảm tạ.

Vì vậy Công ty cổ phần hữu hạn Thần Viễn được thành lập, sau lại được Lưu Chấn giúp đỡ, quy mô càng lúc càng lớn, phát triển thành Tập đoàn Thần Viễn.

Hạ Thần Sương từng đề nghị không nên lấy tên hắn, nhưng Lục Chấn lại cho là không quan trọng. Hắn cũng rõ ràng bất quá, nhưng đứa con của hắn cũng không có đủ năng lực đảm nhận, có huynh đệ tốt như vậy tương trợ cũng tốt.

Khi Thần Viễn thành lập, Hạ Thần Sương cùng Lục Ninh Uy kết huynh đệ, tuy nhiên đến nay ngoại trừ Lục Chấn với Hạ Hâm thì không ai biết. Đây cũng là lần đầu tiên Hạ Hâm gặp Lục Ninh Uy.

Lục Chấn cũng không phải là không có ý riêng, Hạ Thần Sương trong lòng cũng có cân nhắc, rốt cuộc lúc đó đã can dự vào quá sâu. Bất quá bây giờ, Lục Chấn hoàn toàn yên tâm về Hạ Thần Sương.

“Đại tỷ lập tức giới thiệu là Lục Văn Vụ, như vậy ta có thể chứng thực thân phận của người.” Lục Ninh Uy đề nghị.

“Đi, hai người liền lựa hoàn cảnh mà làm, đến lúc đó ta ở giữa đem mấy nhân viên kỹ thuật cấp cao đến.” Hạ Thần Sương hiếm thấy khi mỉm cười, nhưng biểu tình lại thực khó xem.

Chín rưỡi, Hạ Thần Sương gọi điện thoại nội bộ, kêu thư kí cho mời các nhân viên kỹ thuật cấp cao đến phòng họp.

Nhận được thông báo chỉ định từng người một đến phòng họp, mọi người sắc mặt không giống nhau.

“Lục Văn Vụ” ngồi thoải mái bên cạnh Hạ Thần Sương, bên cạnh là Lục Ninh Uy.

Nhân viên kỹ thuật cao cấp có ba nhân viên nữ, “Lục Văn Vụ” bắt động thanh sắc quan sát các nàng. Lục Ninh Uy đưa ra yêu cầu của Hạ Thần Sương, đem chuyện hài tử trong nhiệm vụ đem thất tịch tình ra nói.

Bốn mươi phút sau mọi người nhất trí sửa đổi điều này.

Kế tiếp Hạ Thần Sương liền cười nói: “Chính sự đàm xong, cùng đại gia nói chuyện ngoài lề đi.” Hắn chia sẻ Hạ Hâm: “Vị này là Lục Văn Vụ tiểu thư là hôn thê của ta, mặt khác, nàng ở Thất Vũ Phục trong Tiên Tích. Bất quá mấy ngày hôm trước có người gây ra xích mích, làm gì đó với ID của nàng.”

“A! Tổng tài phu nhân tương lai, ngài cũng không thể như vậy a, Tổng tài của chúng ta anh tuấn tiêu sái, trí dũng song toàn, tài vận tận trời...”

“Xin mọi người yên lặng.”

“Hay hay.”

Một đám thanh niên đứng lên, hướng “Lục Văn Vụ” tiểu thư cười.

Mà Hạ Thần Sương, sắc mặt hắc rất bình tĩnh không dậy sóng. Chỉ có Lục Ninh Uy với Hạ Hâm có thể lý giải, hắn rất không hài lòng.

16. Chương 17

Lần đầu tiên phát sinh quan hệ, mà lại là “thụ”, Diệp Văn Vụ nói hắn không phiền lụy chính là gạt người. Nhưng sau khi hắn trở về chính là ôm Vân Lộ trở về nhà. Tiểu tử nằm trong lòng hắn ngủ, trên lông mi còn đọng lại giọt nước mắt. Ngô phương viên nói cho hắn, Vân Lộ tìm kiếm “mụ mụ” mà không thấy.

Diệp Văn Vụ lúc đấy cũng không để trong lòng, bởi vì thể xác và tinh thần mệt mỏi rồi khiến hắn quên mất, Vì vậy bây giờ mới để ý có đôi mắt mở to nhìn hắn.

Mặt trời đã ló rạng nhưng Diệp Văn Vụ vẫn chưa tỉnh, ngược lại Vân Lộ đã tỉnh. Hắn bò đến bên người Diệp Văn Vụ ngồi xuống, dùng bàn tay trắng trắng nộn nộn đập đập lên mặt Văn Vụ, gọi hắn “Mụ mụ”. Thanh âm non nớt mà gọn gàng, khoảng cách giữa hai chữ đều rất ngắn.

Diệp Văn Vụ không biết nên khóc hay nên cười, hắn miễn cưỡng mở mắt xuống giường pha sữa cho hài tử. Hắn trở lại cầm bình sữa nhưng không đưa cho Vân Lộ, lại uốn nắn hắn: “Phải gọi ‘ba ba’, không phải ‘mụ mụ’ biết không?”

Vân lộ dùng ánh mắt hồn nhiên nhìn hắn, cố ý gọi hắn “Mụ mụ”, hắn đối với từ “ba ba” này không có phản ứng.

“Vân Lộ, ta là ‘ba ba’, không phải ‘mụ mụ’.” Diệp văn vụ ngồi ở bên giường cẩn thận tỉ mỉ dạy hắn.

Vân Lộ ngây thơ nhìn Diệp Văn Vụ, sau đó ôm ôm đầu, làm ra bộ dạng tự hỏi. Lông mi vừa dài vừa cong khẽ rung động.

Diệp Văn Vụ chờ mong nhìn hắn, kết quả non nửa ngày sau, Vân Lộ chính là ngọt ngào kêu một tiếng: “Mụ mụ”

Diệp Văn Vụ nhăn mặt: “...” Ai tới nói cho hắn, vì sao lại thành như vậy? Hắn rõ ràng vẫn dạy Vân Lộ gọi hắn “Ba ba”, thế nào thành...

Không dấu lại được ánh mắt ủy khuất của hài tử, Diệp Văn Vụ đành đưa bình sữa đặt vào bàn tay nộn nộn. Vân Lộ hài lòng tiếp nhận, nắm chặt lấy bình sữa ngậm lấy núm cao su (bé sợ bị cướp lại =]] yêu quá đi ^^). Diệp Văn Vụ ngồi ở bên cạnh, bất đắc dĩ nghĩ có phải hay không cách giáo dục của hắn có vấn đề.

Buổi trưa, Ngô Phương Viên cùng Khổng Hữu Hằng đến. Bọn họ buổi chiều phải đi công tác, về nhà thu thập một chút hành lý, thuận tiện nhìn con nuôi một chút.

“Thế nào? Nghe hắn gọi người là gì chưa?” Ngô Phương Viên cười hỏi Diệp Văn Vụ. Hắn cảm thấy chuyện này rất vui vẻ.

“Nghe được.” Hắn thật sự có cảm giác như thua trận.

“Đêm qua lúc ngủ hắn một mực gọi ‘mụ mụ’. Cho hắn cái gì cũng không ăn, đèn hắn cũng không thềm nhìn, ngay cả khi Hằng mua cho hắn một con thỏ lớn hắn cũng vứt ra xa.”

“Kỳ quái a, ta rõ ràng dạy hắn gọi ta ‘ba ba’, hắn thế nào lại gọi ‘mụ mụ’?” Không thể nào lý giải được.

“Ta đoán có thể là do đĩa phim người mua cho hắn xem. Hắn thấy người ôm hài tử đều gọi là “mụ mụ”, cho nên...”

“Là như vậy sao?” Hình như cũng không đúng a, hắn mua đều là phim hoạt hình hoặc nhạc thiếu nhi...

Diệp Văn Vụ nghĩ đến nát óc cũng không ra, hay bởi vì phim hoạt hình.

Hắn mua “Vua sư tử” trong đó có một cảnh, hay là vì cảnh kia nên Vân Lộ mới gọi hắn “Mụ mụ”. Vân Lộ thấy một đám sói con gọi sói lớn là “Mụ mụ”, mà con sói được kêu “mụ mụ” kia cũng toàn thân một màu lông trắng (ẹc, anh Diệp thích mặc đồ trắng và ví mình với con sói mẹ =”=). Nhìn nhiều lần cảnh này, lại thấy Văn Vụ mặc đồ trắng, ôm hắn, cho hắn ăn nên liền gọi “Mụ mụ”.

Không thể đoán ra được, biết được suy nghĩ của Vân Lộ thực sự rất khó, nhìn bộ dạng hắn lại càng không đoán được.

Cùng nhau ăn trưa, Khổng Hữu Hằng và Ngô Phương Viên cùng nhau rời đi. Diệp Văn Vụ không hiểu vì sao trong lòng hắn nảy sinh một tia ao ước. Hữu Hằng cùng Phương Viên vẫn đều tốt. Bọn họ không cãi nhau, tình cảm rất tốt khiến hắn cũng muốn đi tìm bạn.

“Mụ mụ ~” vân lộ lại bắt đầu vỗ tay nhỏ bé gọi hắn.

“Gọi mụ mụ làm gì?” Diệp Văn Vụ giả vờ giận dữ, biểu tình hung hãn nhìn hắn. Trong lòng nói người tiểu tử thôi, tính cách không cải biến!

Vân Lộ không sợ ngược lại còn rất vui vẻ. Cười khanh khách, thanh âm phi thường dễ nghe. Hắn đang nghĩ không rõ mụ mụ vì sao lại làm biểu tình kì quái như vậy a.

Diệp Văn Vụ dùng mọi cách dạy dỗ Vân Lộ. Dù sao hiện tại là thời gian học nhanh nhất, vân Lộ lại đặc biệt thông minh, vật gì nói cho hắn mấy lần hắn đều nhớ kỹ. Đương nhiên, “Ba ba” cái này tuyệt đối là ngoại lệ! Đó là chuyện thất bại duy nhất Diệp Văn Vụ dạy.

Vân Lộ đại bộ phận phát âm đều chuẩn, không chính xác chỉ có ba thứ. Kem thì hắn gọi là “Tẩy đao”. Bánh kem thì hắn lại gọi là “Ngư ngư”. Cuối cùng dép lê thì hắn gọi là “Đột hài”. (đây là những từ phát âm gần giống nhau)

Có một lần Diệp Văn Vụ đứng gần, đột nhiên nghe thấy tiểu hài tử trên giường hình như kêu hắn “Ba ba”, hắn mừng rỡ ngẩng đầu. Kết quả vừa nhìn, tiểu tử kia liền giơ hai cánh tay nộn nộn muốn hắn ôm. Nguyên lai là “Ôm một cái”, không phải “Ba ba”. (Tiêu: a, ta thích Tiểu Lộ bảo bối nha~~ muốn ôm ghê cơ~~)

Vân Lộ thấy mụ mụ không ôm hắn, liền chìa chìa dép trên mặt đất nói: “Mụ mụ, đột hài”. Hắn nhớ kỹ mỗi lần hắn nói như vậy mụ mụ đều cười vui vẻ và ôm hắn. Thế nhưng ngoài ý muốn, lần này không có tác dụng. (Tiêu: bé ranh quá cơ~~)

“Đột hài ~” Diệp Văn Vụ đứng ở đó than thở: “Nhi tử, người nếu không gọi ‘ba ba’, ta liền thổ huyết cho người xem!”

Vân Lộ hành động rất thẳng thắn, trực tiếp xoay người sang chỗ khác hoa hắn tìm gấu bông. Mụ mụ không ôm hắn, hắn ôm gấu bông. (Tiêu: =|||)

Diệp Văn Vụ đã vài ngày không login, vội vàng dạy bảo Vân Lộ một chút, bồi hắn chơi, uy hắn ăn, giúp hắn tẩy đồ lót.

Vân Lộ lớn hơn không ít, hơn nữa phải mua quần áo theo mùa, y phục của tiểu tử kia lại cần phải đi mua.

Hạ Thần Sương trong lòng nhất mực nghĩ cách theo đuổi Văn Vụ, kết quả hắn chuẩn bị tâm lý tốt lắm, lúc login lại không thấy người kia !!!

Lễ tình nhân đã trôi qua, Diệp Văn Vụ trên người không khỏe cũng chuyển biến tốt. Hôm nay mặc dù có chút gió, thế nhưng ánh mặt trời rất tốt, hơn nữa bầu trời cũng có vài đám mây, trời xanh khiến tâm tình cũng trở nên tốt.

Diệp Văn Vụ ôm Vân Lộ đầu đội mũ tai thỏ đến cửa hàng. Hiện tại so với trước kia rất tốt, hắn không cần phải gọi taxi đi nữa. Bởi vì Vân Lộ có thể ngồi, hắn chuẩn bị chỗ ghế phụ cho Vân Lộ. Đặt Vân Lộ ngồi lên, cài dây an toàn cho hắn, Văn Vụ có thể dọc đường đi thoải mái hơn.

Bởi vì quần áo mặc theo mùa cho nên lúc mua có chút khó khăn, hơn nữa vài ngày nữa là Tết âm lịch cho nên cửa hàng rất đông khách, phải chen chúc một chút. Diệp Văn Vụ suy nghĩ có phải ngày hôm nay xuất môn là sai lầm, thời gian gấp gáp. Bất quá vừa nghĩ, sai a! Hắn vốn không phải mua đồ Tết.

Hàng năm đều là Ngô Phương Viên đi mua, năm nay hai người họ đi công tác, hắn cư nhiên quên mất chuyện này!

Vào cửa hàng, có lẽ bởi vì nóng, Vân Lộ không ngừng kéo tai thỏ nghĩ muốn đem mũ cởi ra. Diệp Văn Vụ thấy thế liền kéo mũ xuống cầm trong tay.

Diệp Văn Vụ chuyển đến chỗ bán thời trang trẻ em, hắn muốn mua một ít quần áo mùa xuân.

Một tay cầm túi, một tay ôm con. Thỉnh thoảng lại có người quay lại nhìn bọn họ.

Diệp Văn Vụ không để ý ôm con đến khu đồ thiếu nhi, chợt thấy ngón tay Vân Lộ chỉ chỉ hướng nào đấy. Diệp Văn Vụ quay đầu nhìn, đó là hai bộ đồ liền lớn nhỏ màu trắng. Chất liệu giống da bò nhưng lại phi thường mềm mại. Phía dưới là quần dài, mặt trên là một cái mũ tai gấu, có khóa kéo. (Tiêu: đồ đôi ba – con nga~~ dễ thương quá =^__^=)

“Muốn cái này?” Diệp Văn Vụ chỉ vào bộ quần áo hỏi nhi tử.

Vân Lộ cố gắng “ân” một tiếng.

Tuy rằng một đại nam nhân mặc bộ này có chút...có chút... Diệp Văn Vụ cũng không biết nói thế nào, mặc vào có chút trẻ con. (Tiêu: nga~~ ta hảo muốn nhìn Tiểu Diệp mặc nga~). Thế nhưng Vân Lộ thích vậy thì mua. Vì vậy hắn nhờ nhân viên bán hàng lấy hai bộ theo số đo của hắn với Vân Lộ.

Nhân viên cửa hàng cười này bộ quần này kiểu dáng rất đẹp, hơn nữa thời gian này cũng chỉ còn ba bộ. Là quần áo gia đình. Thế nhưng bởi vì số đo hơi lớn nên không ai mua. Bộ hắn cầm là của mụ mụ, cuối cùng lại làm thành số đo 175 hơi lớn nên phụ nữ không mặc vừa.

Diệp Văn Vụ có chút xấu hổ, lúc này Vân Lộ cũng cười gọi hắn “Mụ mụ”. Nhân viên cửa hàng cười đến lợi hại hơn.

“Mụ mụ, muốn muốn...” Vân Lộ chỉ vào bộ quần áo, hắn khi thích thứ gì liền nói rất nhiều.

“Hảo hảo hảo, muốn muốn.” Diệp Văn Vụ ôm Vân Lộ đánh yêu vào cái mông hắn, sau đó tiếp nhận đồ nhân viên cửa hàng đưa cho. Hắn cầm trong tay nhiều thứ, không thể làm gì khác hơn là để nhân viên cửa hàng hỗ trợ mang ra, hắn tại chỗ chờ.

Nhân viên cửa hàng cầm phiếu thanh toán cùng tiền thừa đưa cho hắn, sau đó lại đưa cho hắn một quyển lịch để bàn, nói là quà tặng của cửa hàng.

Diệp Văn Vụ trong lòng suy nghĩ, cầm túi lớn túi nhỏ rời đi. Nhưng Vân Lộ lại mặc kệ, chỉ chỉ bộ quần áo liền: “Mụ mụ, muốn muốn.”

Diệp Văn Vụ: “...”

Nhân viên cửa hàng: “...”

Không mua Vân Lộ liền khóc, Văn Vụ không có cách nào, dỗ nhi tử. Không thể nghĩ rằng hài tử lúc này tự nhiên lại khóc.

Diệp Văn Vụ ôm nhi tử ra ngoài oán hận nói: “Người một tiểu bại hoại! Người tự nhiên làm lão ba ta chạy đi chạy lại, không phải là bộ quần áo kia thì không chịu!”

Vân Lộ nghe có vẻ hiểu, vỗ tay vui vẻ, chỉ chỉ bộ quần áo trong túi: “Gấu, gấu.” Bộ quần áo này thực giống gấu bông ôm ở nhà a.

Diệp Văn Vụ làm mặt quỷ, đem bỏ đồ vào xe, sau đó lại an bài nhi tử thật tốt.

Về đến nhà, không được nghỉ ngơi mà phải cho Vân Lộ ăn, tiểu tử kia hiện tại mọc rất nhiều răng, tuy rằng có bốn cái răng nhỏ, một cái răng lớn, bất quá ăn cái gì cũng nghiêm túc. Trái táo cũng có thể ăn, nhưng phải cắt miếng nhỏ ==

Ăn no liền ngủ, Diệp Văn Vụ cuối cùng cũng có thể làm việc của mình.

Rửa chén bát sau đó gọi điện cho Không Hữu Hằng, hỏi bọn hắn bao giờ về, bọn họ nói phải hai ngày nữa.

Diệp Văn Vụ ngoài trừ cảm thấy bọn họ vất vả cũng không biết nói gì. Lễ mừng năm mới cũng phải ở bên ngoài.

Buổi tối, thừa dịp Vân Lộ ngủ say login vào trò chơi, phát hiện hòm thư có rất nhiều tin.

Tò mò không biết là thư của ai, hắn mở hòm thư ra xem.

Lá thư thứ hai còn chưa mở, bởi vì đọc xong lá thư thứ nhất hắn thực sự sock...

17. Chương 18

Diệp Văn Vụ nín thở, tiếp theo đem thư đọc hết một lượt, không bỏ sót bức thư nào.

Sau đó trong đầu hắn nảy ra một ý, vì vậy hắn liền login...

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Ta nghĩ đến người đã biến mất.”

Tiểu Lộ cực cương: “Người rốt cuộc đang diễn kịch gì.”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Đọc thư rồi sao?”

Tiểu Lộ cực cương: “Àn...”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Có cảm giác gì?”

Tiểu Lộ cực cương: “Ta thứ nhất nhận xét: người suy nghĩ quá nhiều. Thứ hai, người là học sinh trung học sao? Thứ ba... người không tin ta là nam sao?”

Diệp Văn Vụ gõ ra một dòng. Bất quá lúc này tâm tình cố gắng thật khéo léo, thật là ngày trước lúc ta học Trung học cũng len lén có cảm giác như thế này. Cho đến khi Tiểu Lộ tinh nghịch gõ ra một dòng chữ, đầu óc hắn nhất thời choáng váng.

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Văn Vụ, ta là Thần Sương.” (Tiêu: ta lúc nào cũng thích anh Sương, tuy là ảnh hơi ngốc =..=)

Diệp Văn Vụ không nói gì, hắn căn bản là không biết phản ứng như thế nào. Việc này tự dừng đến khiến hắn có cảm giác muốn ngắt đi, đầu óc hắn liền ngừng hoạt động.

Hạ Thần Sương cũng không vội vàng hỏi hắn, hắn thích loại cảm giác bất thành linh này. Phải khiến đối phương nháy mắt chấn động. Đương nhiên, hắn kỳ thực có chút mong muốn Văn Vụ kinh hãi. Song song, hắn cũng mong muốn Văn Vụ có cảm giác khác nữa, dù sao lần kia hắn có chút...

Nói như thế nào nhỉ, có lẽ phản ứng lúc đó rất hợp tình hợp lý đi?

Thời gian chậm rãi trôi qua, Diệp Văn Vụ rốt cuộc bị tiếng khóc của Văn Lộ thức tỉnh. Hắn nói: “Ta phải out, con ta khóc.”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Chờ.”

Diệp Văn Vụ ôm con lại gần máy tính, đánh ra một dấu chấm hỏi.

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Chuyện lần trước ta rất xin lỗi, nhưng ta nghĩ đối với một người không xác định được mình có phải đồng tính hay không thì phản ứng như vậy cũng không quá phận?”

Không chờ Tiểu Lộ tinh nghịch nói tiếp, hệ thống đã nêu Tiểu Lộ cực cương đã logout...

Diệp Văn Vụ nhìn khuôn mặt vui vẻ của Văn Lộ mà đỡ khóc đỡ cười. Tiểu gia hỏa này cái tay nhỏ thực hư, liền bấm đúng chỗ tắt máy...

“Mụ mụ, gấu gấu ~” Văn Lộ khả ái nhe răng nhỏ trước mặt Văn Vụ.

“Đi, uống sữa, không để ý tới tên hỗn đản ba ba của người nữa.” (Tiêu: nha~~ Diệp Diệp kêu là “ba ba của người” nha~~ nhận chồng r hã=]])

“Hất xì!” Hạ Thần Sương người được gọi là “Hỗn đản ba ba” đột nhiên hất xì, trong lòng nói Văn Vụ sao người không để ta giải thích nốt rồi mới logout? !

Lúc này Hạ Hâm bê chén trôi tàu nóng đến gõ cửa (Tiêu: trời lạnh quá, ng ta cũng mún ăn nha~~). “Lão đệ, mọi chuyện sao rồi?” Nàng vẫn còn lo lắng.

Hạ Thần Sương quay đầu nhìn nàng: “Ta nói Hạ Hâm, người lẽ nào không có ác cảm với chuyện này? Hình như người cảm thấy đây là chuyện không đáng để ý?” Vì sao chị em bọn họ đều như thế này. (Tiêu: Ta cũng không để ý nha~~)

Hạ Hâm buông bát, trịnh trọng nhìn đệ đệ nói: “Người biết ta lúc cùng anh rể người kết hôn cũng không được sự cho phép của nãi nãi. Cố ý cùng hần ở một chỗ, nguyên nhân rất đơn giản là bởi vì ta rất yêu thương anh rể người. Mấy năm xa vắng lại càng thấy rõ hơn, có rất nhiều chuyện đã xảy ra a. Ta là mong muốn người tìm được người chân chính thuộc về mình, giống như ta, cảm nhận một chút hạnh phúc đích thực. Như vậy mà thôi.”

Hạ Thần Sương dựa lưng vào ghế, hơi có chút cảm xúc. Hần bắt tay khoát lên trên trán, có chút rầu rĩ nói: “Ta chỉ sợ nãi nãi mất hứng.” Đây là chuyện duy nhất hần lo lắng. Hần thực sự không thể noi theo chủ nghĩa văn học lãng mạn này được. Nhiều lần sau đó bị truyền thành Thương nhân si tình là cùng? !

Hạ Thần Sương bị ý nghĩ của chính mình giật mình.

Hạ Hâm đóng chặt cửa, nghiêm trang ngồi trên giường đệ đệ: “Người nói người thực sự thích đồng tính? !”

Hạ Thần Sương gật đầu, lại lắc đầu, ngữ khí không xác định nói: “Ta cũng không có thể nói rõ ràng, chỉ có thể nói hiện tại ta thích một người đồng giới.”

“Vậy người lần đến GAY bar gần nhất rốt cuộc có thu hoạch a?”

“Xem như là thế đi... Tình một đêm.” Bất quá hần không thể nói ra người kia là ai, nếu không tỷ hần nhất định bộc phát.

“Vậy người có tính toán gì a? Người thích người đồng giới, vậy sao người không đi chứng thực trên người mình thích nga? Nhưng người qua đêm với người là ai? Người đừng nói cho ta là người khác. Đương nhiên, người nói ra ta cũng không tin.”

“...” Hạ Thần Sương có chút khó khăn. Thật không rõ vì sao tỷ hần khôn khéo như vậy.

“Nam nhân thật là kỳ quái.” Hạ Hâm nói.

“Vì sao nói như vậy?”

“Cùng người không thích vẫn có thể làm được, không giải thích được. Người đối với cái người tình một đêm kia rất có cảm giác sao?”

“Về mặt sinh lý đương nhiên có chút cảm giác mạnh mẽ, về mặt tâm lý cũng ...rất bình thường.” (Nga~==)

“Đây là vấn đề a, chỉ có cảm giác sinh lý, ngoài ra cũng không có gì để phân biệt?”

“Hạ Hâm! Người nói chuyện có thể hay không đừng như vậy...” Khiến hần đau đầu? !

“Ta nói chuyện luôn luôn như vậy. Còn có, thích một người là phải nhận thức duy nhất hần, không được phản bội!”

“Ta với hần còn chưa bắt đầu, làm sao tính là phản bội a?” Hần lần đầu tiên cảm thấy xui xẻo. Cư nhiên ngay cả một đáp án cũng chưa xong. Uống phí hần mỗi ngày gần đây viết thư tình, đem chuyện thời học sinh chưa từng làm qua mà trải nghiệm. (Tiêu: Ảnh viết thư tình ~ nga~ thảo nào Diệp Diệp sock~)

T.T Thực không dễ dàng.

Hạ Hâm rời đi, trước khi ra khỏi cửa còn nói: “Lão đệ, ta không thể nói chuyện của người hiện tại tốt hay xấu, nhưng ta cảm giác người so với trước đây giống con người hơn.” (Tiêu: thế trc kia anh ko phải người ==)

“Người có ý gì?” Cái gì mà giống người hơn? Hần trước kia không phải người sao?

“Ta là tỷ người, hai chúng ta cùng lớn lên từ nhỏ. Ta thấy hơn người đối với người bình thường rất giả tạo. Hoặc là chính bản thân người không biết, ngoại trừ đối với nãi nãi và ta ra, nụ cười của người đối với người khác đều rất giả. Người rất ít khi nói chuyện tình cảm của mình, thế nhưng hiện tại người lại chia sẻ với ta, thật cao hứng. Nói chung, người có gì khó khăn cứ hỏi ta, đừng một mình buồn bực trong lòng.”

“... Cảm ơn tỷ.”

“Ha ha ha, ta lại thật cảm ơn người nào biến người thành như vậy.”

Hạ hăm cường tiểu vừa thông suốt, nói xong bỏ chạy liều.

Hạ Thần Sương rất muốn thu hồi ba chữ “cảm ơn tỷ” lại.

Diệp Văn Vụ đêm đó login, hăn cả đêm không ngủ được. Từ hồi nuôi Vân Lộ hăn liền bị mất ngủ.”Sách, thực đáng ghét, tại sao lại luôn quấy đảo khiến lòng ta xáo trộn.” Hăn bắt đầu lẩm bầm.

Vân Lộ ở bên cạnh hăn ngủ say, không một chút nào ảnh hưởng đến giấc ngủ.

Hai ngày sau, Khổng Hữu Hằng và Ngô Phương Viên đi công tác trở về. Bọn họ mua cho Vân Lộ một cái áo bông màu đỏ, giống như trang phục của hài nhi trong tục lệ cổ truyền .

Diệp Văn Vụ cảm thấy thú vị, lúc đó Vân Lộ đang ăn trái cây cũng bị kéo lại mặc thử, kết quả Vân Lộ không chịu mặc. Kiên quyết cho đến khóc. Thật sự là không có biện pháp, cũng chỉ có thể mong sau này tiểu hài tử sẽ thích.

Cơm tối mọi người cùng nhau ăn, Ngô Phương Viên cẩn thận tỉ mỉ nhìn Văn Vụ phát hiện ra điểm không đúng: “Văn Vụ người xảy ra chuyện gì ư?”

Khổng Hữu Hằng vừa nghe xong cũng ngẩng đầu lên nhìn bằng hữu, sau đó nói: “Thật là có chuyện, người xem mắt thâm đến mức có thể so sánh với quốc bảo a.” (Tiêu: nga~ so sánh khó hiểu =.||||)

Diệp Văn Vụ suýt chút nữa bẻ gãy chiếc đĩa.

Ngô Phương Viên nhéo cho Khổng Hữu Hằng một cái: “Người cái miệng liên phá hỏng, ăn cơm đi!” Dứt lời hăn lại nói: “Văn Vụ người đừng quẩn hăn, người xảy ra chuyện gì.”

Diệp Văn Vụ tỏ ra không có chuyện gì cười cười nói: “Không có việc gì a.”

Ngô Phương Viên đương nhiên biết hăn nói dối, nhưng lại không thể làm gì được.

Ăn cơm xong, hăn đem Vân Lộ đặt vào trong lòng Khổng Hữu Hằng nói.”Hằng, người trông con nuôi đi, ta đi giải quyết một số chuyện với mẹ mẹ hăn.”

Khổng Hữu Hằng ôm lấy con nuôi nói: “Lão bà, kỳ thực nếu như ngày nào đó người không muốn không muốn làm luật sư nữa cũng được, có thể trở thành bác sĩ.” Nói xong hăn ôm tiểu hài nhi sang nhà bên cạnh.

“Hảo, ta sẽ xem xét ý kiến này của người.” Nói xong Ngô Phương Viên bước vào phòng ăn.

Diệp Văn Vụ đang rửa chén, Ngô Phương Viên nhìn đến co quắp miệng nửa ngày. Bằng hữu hăn đang rửa bát, nhưng kỳ thực hăn là đang rửa tay a. Tay phải cầm giẻ liên tục chà vào tay mình, linh hồn nhỏ bé dường như bay mất tiêu. (Tiêu: nga~~ bay sang bên anh Sương r~)

“Văn Vụ?” Ngô Phương Viên đem linh hồn hăn kéo về.

“A?” Diệp Văn Vụ quay đầu lại, không biết chính mình vừa làm cái gì.

Ngô Phương Viên: “...”

Hăn cầm lấy tay Văn Vụ, sau đó mang hăn ngồi xuống sôpha, hỏi xem mấy ngày hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Diệp Văn Vụ do dự nửa ngày mới đem sự tình ra nói, Ngô Phương Viên nghe xong cũng hiểu được là chuyện gì.

Mà lúc này, tại sát vách Khổng Hữu Hằng đang ôm Vân Lộ đọc báo.

Hăn mở báo chí, cho Vân Lộ xem hình ảnh trên báo. Vốn có hăn nghĩ muốn Vân Lộ thưởng thức mỹ nữ (|||||), nhưng Vân Lộ lại xem người đẹp trai trên báo kinh tế. Người này mặc một thân bạch sắc. Khổng Hữu Hằng biết người này, chính là Tổng tài Hạ Thần Sương của công ty Thần Xa. Tuổi còn trẻ đầy hứa hẹn, thế nhưng Vân Lộ hết lần này đến lần khác chỉ nhìn người này không buông tay? ! (Tiêu: “ba ba” của bé đó ~)

Vân Lộ lẩm bầm nói: “Mụ mụ, mụ mụ.” Bởi vì người tên Thần Sương kia cũng mặc toàn đồ trắng, trong lòng lại ôm một tiểu hài tử.

Khổng Hữu Hằng cười ngả nghiêng, sửa chữa: “Con nuôi, đây không phải mẹ mẹ người, đừng kêu loạn nga. Như vậy thực ảnh hưởng danh dự của người khác!”

Vân Lộ khờ dại nhìn cha nuôi, chỉ chỉ tay vào người trong báo.

Khổng Hữu Hằng nhìn đến cái tên này, nghĩ hình như nghe qua ở đâu rồi . “Thần Sương... Thần Sương...” Hấn lặp lại, sau đó “A!” một tiếng rồi thần bí nói với Vân Lộ: “Đây không phải là ba ba người đi?” Vân Vụ lần trước ở trên xe kêu lão công của hấn trong trò chơi tên “Thần Sương” đi?

Vân Lộ chỉ vào ảnh chụp Hạ Thần Sương, sau đó nói: “Ba ba.”

Khổng Hữu Hằng gật đầu: “Đúng, ba ba.”

Vân Lộ liền xác định hơn, kêu một tiếng: “Ba ba.”

18. Chương 19

Khổng Hữu Hằng đối với Vân Lộ hùng hực khí thế “Nhận thức giáo dục của cha”, Ngô Phương Viên cũng Diệp Văn Vụ cũng sang. Khổng Hữu Hằng vừa nghe tiếng mở cửa liền đem đồng tập chí thu gọn. Nếu để Vân Vụ biết hấn dạy thành như vậy thì hậu quả khó lường.

Vân Lộ trừng mắt nhìn cha nuôi, con mắt to tròn lấp lánh hỏi “Vì sao lấy đi?”

Khổng Hữu Hằng cười gượng hai tiếng, cầm lấy mặt sau đưa cho Vân Lộ xem.

Vân Lộ không có biện pháp, chỉ có thể tiếp nhận tập chí giở lung tung. Bất quá nhìn vẻ mặt hấn rất không thỏa mãn, giống như muốn nói: vì sao sao có mặt ba ba đẹp trai?.

Tất nhiên, chỉ có Khổng Hữu Hằng mới biết. Vân Lộ thực chất nghĩ gì hấn cũng không rõ ràng lắm.

“Hằng, người cho hấn xem những ... này? !” Ngô Phương Viên nghiêng rằng nghiêng lợi muốn ăn tươi chồng yêu. Thế nào lại cho trẻ con xem tranh lõa thể? Lẽ nào hấn muốn bị Vân Vụ bóp chết sao?

Khổng Hữu Hằng nghe vậy cúi đầu, hấn vừa rồi sốt ruột không chú ý a, tùy tiện cầm một quyển...

Vốn tội danh của Khổng Hữu Hằng chỉ đáng đánh năm mươi trượng, thế nhưng Vân Lộ nói một câu khiến hấn càng thêm tội. Vân Lộ chỉ vào mặt nam nhân trần trụi: “Ba ba.”

Khổng Hữu Hằng than.

“Hữu Hằng, nói thật sẽ được khai ân, người nói thẳng đi, người dạy Vân Lộ như thế nào? !” Diệp Văn Vụ lạnh lùng nghiêm mặt, ánh mắt thực muốn đông chết Khổng Hữu Hằng. Hấn dù sao cũng phải làm cho rõ ràng việc con bị dạy dỗ hư, như vậy mới có thể sửa chữa.

“Trời đất chứng giám a, ta thực sự không có dạy hấn. Không đúng không đúng, ta căn bản sẽ không dạy hấn cái gì, ta chỉ là cho hấn xem linh tinh, thuận lời nói ra...”

Tại thời điểm mấu chốt như vậy, Vân Lộ lại chỉ vào nam nhân lõa thể: “Ba ba.”

Khổng Hữu Hằng nhìn Vân Lộ một chút, bi thảm vạn phần nói: “Con nuôi, người đây là dồn ta vào đường cùng nha.”

Vân Lộ ở trong lòng Văn Vụ cười khanh khách, tay vỗ vui vẻ, dường như hiểu lời hấn nói.

Ngô Phương Viên nhìn Khổng Hữu Hằng đồng cảm, khoa trương nói: “Lão công, không phải ta không muốn giúp người, đúng là ngày chết của người nha.”

Vân Lộ tiếp tục vui vẻ, Diệp Văn Vụ ôm Vân Lộ trở về.

Lưu lại hai người cảm giác sâu sắc không ổn. Bọn họ đều biết, Diệp Văn Vụ này khi giận tính cách rất không tốt. Bình thường là một người hiền lành, nhưng nếu như hấn thật muốn mấy chuyện xấu, người nào cũng không chịu được. Nếu ai chọc hấn, hấn sẽ khiến người đó không biết mà trả thù....

Khổng Hữu Hằng cùng vợ nằm trên giường trong phòng ngủ nhìn nhau, đều đã quên người kia.

Bỏ vì, Diệp Văn Vụ bực bội đã để lại vật kỷ niệm cho bọn hắn.

Kỷ niệm này trở thành một việc rất có ý nghĩa, nó khiến Vân Lộ ngủ một giấc thật ngon lành, còn có thể khiến hắn vui vẻ, trái phải trở mình cũng không tè ướt quần. Không sai, bởi vì chính là tã lót. Bất quá hiện tại phía trên còn có sản phẩm của Vân Lộ, Ngô Phương Viên cười nói nước tiểu đồng tử đại bổ.

“Nhi tử, muốn học ăn miếng trả miếng!” Diệp Văn Vụ chìa tã lót trên mặt đất, nói xong nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Vân Lộ nghe không hiểu.

Tiểu tử kia hiện tại phi thường thích lên tiếng trả lời, nếu có người gọi hắn, hắn đầu tiên sẽ “ân” một tiếng. Mặc kệ kể tiếp hắn nghe có hiểu hay không, hắn thích trả lời.

Diệp Văn Vụ đóng cửa lại, chuyện phía sau hắn cũng chẳng thêm quán. →__→ đây là kết cục của việc dám dạy loạn Vân Lộ!

Theo người dân tiểu khu nói, đêm đó một hộ nào đó truyền ra tiếng hô giận dữ của một người nam. Bất quá chỉ có một tiếng, không nghe được tiếng thứ hai.

Qua một ngày đêm, Diệp Văn Vụ chỉnh lại tâm tình đăng nhập trò chơi. Hắn cố ý chọn lúc Vân Lộ ngủ, có thể Thần Sương có lẽ không đăng nhập. Vốn không có vấn đề gì, nhưng hắn quên một việc, hiện tại là nghỉ lễ, Thần Sương đương nhiên cũng được nghỉ.

Vì vậy hắn vừa lên đã thấy Tiểu Lộ tinh nghịch nói: “Người rất cục login.”

Diệp văn vụ sửng sốt, không nghĩ đến Thần Sương cũng online, liền đặc dĩ lắc đầu, sau đó nhẹ nhàng gõ bàn phím: “Lời của người mỗi lần một khác.”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Ngày đó vì sao off?”

Tiểu Lộ cục cưng: “Con ta tắt mắt.”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “...” Xin hỏi ta có thể đánh hắn không?

Tiểu Lộ cục cưng: “Có thể thấy được hắn không hy vọng ta và người cùng một chỗ.”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Thế nào lại như vậy, hắn không phải kêu Vân Lộ sao? Tính ra cũng là một nửa con ta, hắn phải gọi ta ba ba.”

Tiểu Lộ cục cưng: “...” Người da mặt dày thế sao?

Diệp Văn Vụ cắn răng, đem xóa hết “Thư tình” mà Tiểu Lộ tinh nghịch gửi đến.

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Đừng không nói lời nào a, người không nói lời nào ta sẽ không biết phải chờ đến bao giờ.”

Tiểu Lộ cục cưng: “Người đợi rất lâu?”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Mỗi ngày chờ.”

Tiểu Lộ cục cưng: “Người đừng mù quáng dày vò làm gì, người là thằng không phải sao? Đừng xung động.”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Tỷ ta nói, ta chỉ giống người bình thường khi mà ta quen biết người.”

Tiểu Lộ cục cưng: “Tỷ người? Ta không biết a.”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Nói đến rất dài, nói đi nói lại thì nàng bảo ta chỉ đối với người là có vẻ giống người bình thường.”

Tiểu Lộ cục cưng: “...” Người bình thường chắc rất dã man nha?

Diệp Văn Vụ có chút mặc danh kỳ diệu. Hắn không biết nhiều về Thần Sương, thế nhưng hắn luôn đánh giá qua lời nói. Cảm thấy hắn luôn luôn có chút nghiêm chỉnh, lại có chút càn quấy, lại... tính trẻ con một chút, nhất là thời gian gần đây.

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Off?”

Tiểu Lộ cục cưng: “Ta năm nay 25 tuổi, hơn nữa ta có một hài tử chưa đầy 1 tuổi. Còn có, ta không có công việc cố định. Ta tướng mạo rất bình thường. Khi Online, đại đa số đều cảm thấy mặt tốt đẹp của đôi phương, nếu như ở ngoài, thành cái dạng gì cũng không ai biết.”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Ta năm nay 28 tuổi, ta biết người có một đứa nhỏ tên Văn Lộ, bởi vì ... này là của chúng ta. Không có công việc cố định không sao, bởi vì vấn đề chăm sóc gia đình đối với ta là chuyện nhỏ. Còn có... Hiện thực thành dạng gì không ai biết, đó là bởi vì không có ở chung qua.”

Hạ Thần Sương không hề ngại Văn Vụ có một đứa con, dù sao hai nam nhân cũng không thể sinh con, nếu như đã có một, này không phải là điều tốt sao? Sau đó thuyết phục nãi nãi hần càng dễ hơn. Về phần vấn đề sinh hoạt, lại càng không là vấn đề, hần nghĩ thu nhập hàng năm của hần cũng hảo hảo cả gia đình sống yên ổn.

Tiểu Lộ cục cưng: “Người sẽ không phải nhị thế tổ đi?” (Tiêu: thực sự không hiểu lắm ==)

Tiểu Lộ tinh nghịch: “... Người nghĩ như vậy ta sẽ rất thương tâm.” Lẽ nào hần thoát nhìn không có năng lực như vậy?

Tiểu Lộ cục cưng: “Người rất kỳ quái.”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Người cũng không bình thường.”

Tiểu Lộ cục cưng: “... Được rồi, vẫn còn một vấn đề quên hỏi. Người là thế nào biết ta là ‘ Văn Vụ ’?” Hần hình như không có bại lộ. Hần chưa nói cho một ai.

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Cái này không thể nói cho người, nói đi nói lại chuyện gì muốn biết ta đều có thể biết.”

Tiểu Lộ cục cưng: “? ? Người là GM sao?”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “...” Không nói gì, trước hết để hần đau đầu chút.

Tiểu Lộ cục cưng: “Không phải?”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Khụ, ta là ca của GM.” Hần không nói dối, hần là đại ca Lục Ninh Uy. Lục Ninh Uy là chủ quản kỹ thuật, ngày mai cho hần làm chức GM đi ==

Tiểu Lộ cục cưng: “Nếu như vậy, vậy người có thể biết ta ở đâu. Nếu như ở gần ta sẽ mang Văn Lộ đến gặp người.”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “OK, quyết định như vậy.”

Hạ Thần Sương vui vẻ nói không lên lời, ngược lại Văn Vụ lại có chút hối hận. Hần làm sao lại rung động như vậy? !

“Quên đi, nếu không ở gần thì tốt, nếu như ở gần, sẽ mượn cớ là được.” Diệp Văn Vụ nhỏ giọng lầm bầm.

Hai người nói chuyện một chút. Diệp Văn Vụ không có cảm giác gì đặc biệt, chỉ là Hạ Thần Sương hỏi, hần phải trả lời. Mà hạ thần sương, hần hỏi những vấn đề tưởng chừng là râu ria nhưng lại rất có hàm ý. Tỷ như hần hỏi nhiều chính là khí trời, còn có địa điểm du ngoạn, cùng với mỹ thực địa phương. Từ những câu trả lời hần có thể đưa đến kết luận, hần thậm chí hàn huyên một hồi đã đoán ra Văn Vụ ở nơi không xa. Bởi vì khí hậu gần, hơn nữa những nơi du ngoạn đó đều ở trong thành phố.

Hạ Thần Sương trong lòng vụng trộm sung sướng, nghĩ Văn Vụ thực đơn thuần. Logout sau đó gọi điện cho Lục Ninh Uy.

“Đại ca, vừa định gọi cho người.” Lục Ninh Uy rất nhanh tiếp điện thoại nói.

“Có việc?”

“Ba ba ta nói, khi rảnh cùng ăn cơm.”

“Nga, việc này đương nhiên. Ngày mai ta sắp xếp.”

“Không cần, địa phương trước được rồi. Ngày mai người buổi trưa nếu như không có việc thì đến Thiên Duyệt Tửu là được rồi. Được rồi, người tìm ta có chuyện gì?”

“Còn nhớ Văn Vụ chứ? Người ngày trước ta nhờ điều tra. Người giúp ta tra một chút tư liệu đăng kí của hắn, xem có thể tra được địa chỉ của hắn không.”

“Người muốn làm gì nha? Hay là người nọ đoạt trang bị của người?” Lẽ nào đại ca muốn mượn việc công báo thù riêng? !

“Đừng linh tinh, sau này người sẽ biết.”

“Được rồi, bất quá phải chờ đến mai, ở bên ngoài không tra được, chỉ có thể tại nội bộ công ty tra.”

“Đi.”

Đêm nay rất nhiều người mất ngủ. Diệp Văn Vụ bởi vì rung động mà hứa hẹn, Hạ Thần Sương chờ đợi tin tức, Khổng Hữu Hằng và Ngô Phương Viên ngủ không được vì mùi nước tiểu.

Ngày thứ hai, như hẹn trước, cha con Lục Chấn cùng Hạ Thần Sương gặp gỡ tại Thiên Duyệt Tửu.

Bởi vì đều đã quen thuộc, cũng không giống người ngoài. Ba người giống như phụ tử tình thâm. Hàn huyền nửa ngày Lục Ninh Uy mới nhớ ra chuyện, liền nói: “Được rồi, đại ca chuyện tối qua người nhờ ta đã làm xong. Người kia ở tiểu khu XX tòa XX phòng XXXX.”

“Thật sự có thể tra được?” Hắn tối hôm qua vui vẻ cả đêm, sáng nay tài nhớ tới muốn tìm đại chỉ thật không dễ dàng, bởi vì ID có thể tra được, nhưng đại chỉ thì chưa chắc. Đăng kí ID giống nhau sẽ không lưu lại.

“Rất hao tổn tâm sức, nhưng khẳng định không sai.” Lục Ninh Uy phi thường khẳng định.

“Các người nói chuyện bí mật gì?” Lục Chấn đại thúc sáp lại hỏi.

“Nghĩa phụ ngài không biết, ta cùng bằng hữu đánh cược, muốn kiểm tra một chút nên phải nhờ đến Ninh Uy.”

“Nga? Tiền đặt cược là cái gì?” Hắn rất hiếu kì.

“A, thua sẽ mất hàng trăm triệu tiền dầu mỏ.” (chém =.=.)

Lục Chấn sảng khoái cười tuổi trẻ thật khác, chơi phi pháp cũng không nói gì.

Cùng ngày buổi chiều Hạ Thần Sương không có việc gì, sau khi kết thúc hắn liền tìm địa phương kia. Nơi đó rất dễ tìm, thế nhưng hắn có chút hối hận.

Trong lòng hắn có cảm giác bất an, bởi vì trước cửa có hai nam nhân kịch liệt hôn môi.

Tuy rằng hắn không xác định được người nào là Văn Vụ, thế nhưng hắn nghĩ, trên đời này đồng tính luyến ái cũng không có nhiều đến nỗi hắn tìm nhầm một nhà cũng là đồng tính luyến ái.

Hạ Thần Sương cứng ngắc tại tại chỗ, hắn chết cũng không thể nghĩ đến nơi này Văn Vụ sống năm ngoái.

Vì vậy đêm nay, hắn mất ngủ TT

19. Chương 20

Trưa ngày 30, giống như hai năm trước, Ngô Phương Viên ở lại nhà Diệp Văn Vụ. Bất quá lần này Khổng Hữu Hằng hắn không có về nhà, bởi vì cha mẹ hắn được mời đến nhà dì hắn ăn năm mới, hắn không muốn đi cũng không sao.

“Sớm biết như vậy chúng ta mua thêm chút đồ ăn ngon.” Ngô Phương Viên cười khổ nhìn đồng thức ăn không được nhiều cho lắm.

“Không có đáng gì, hiện tại đi mua thêm vẫn còn kịp, chúng ta lái xe đi ra ngoài mua thêm.” Diệp Văn Vụ ôm đứa con mập mập đi. Thời buổi hiện nay, siêu thị cũng không nghỉ Tết, mua gì cũng rất tiện.

Vì vậy ba người lớn cùng một đứa trẻ ra ngoài mua đồ.

Ba mươi rất lạnh, thế nhưng nhìn thấy tuyết rơi, Vân Lộ vui vẻ đến quên cả lạnh, hận không thể từ trong lòng Vân Vụ nhảy xuống. Hắn ở trong lòng Vân Vụ ngoay ngoay chỉ vào người tuyết giả nói: “Búp bê ~” liên tục.

Diệp Văn Vụ cảm giác ôm hắn bây giờ khó khăn gấp hai lần, thở phì phò nói: “Đó không phải búp bê, là người tuyết. Búp bê của Vân Lộ ở nhà.”

Vân lộ dừng động tác nhìn mù mù, chĩa chĩa người tuyết: “Hứa nhân? ! !”

Diệp văn vụ gật đầu: “Tuyết nhân.” Hắn nói thật chậm từng chữ để Vân Lộ nghe cho rõ ràng.

(Trong tiếng trung, từ “hứa” (): lời hứa, hứa hẹn, phát âm giống từ “tuyết” () nên bé Vân Lộ mới nghe nhầm)

Vân lộ nói lại một lần: “Người tuyết.”

Diệp Văn Vụ vui vẻ xoa đầu hắn: “Vân lộ thật thông minh, lai nói cho ta biết ta là ai?”

Vân Lộ không đề ý hắn, trực tiếp nhìn người tuyết.

Diệp Văn Vụ không tha, hỏi lại: “Vân lộ, ta là ai?”

Vân lộ nhìn hắn, khuôn mặt có biết bao hồn nhiên nói: “Mụ mụ ~” Thực đáng yêu, lộ ra hàm răng nhỏ xinh.

Cách đó không xa truyền đến tiếng của Khổng Hữu Hằng và Ngô Phương Viên: “Người còn không buông tha?”

“Khanh khách, mụ mụ ~” Vân Lộ còn đang rất vui.

Diệp Văn Vụ “Hanh ~” một tiếng, không để ý, chạy đến chỗ khu vực đồ ăn để chọn đồ.

Tuy là ba mươi, nhưng siêu thị vẫn rất đông đúc. Khi bọn họ thanh toán xong về đến nhà trời đã tối đen.

Diệp Văn Vụ đề nghị làm vằn thắn, Khổng Hữu Hằng đáp ứng. Sau đó thuận tiện nhận được con mắt khinh bỉ của vợ và bằng hữu. Ai cũng biết hắn rất thích ăn nhưng chỉ là không thích làm. Cơ bản hắn có thể làm là ngồi chờ ăn.

Tại phòng bếp hai người bận rộn nấu nướng, Khổng Hữu Hằng ở phòng khách ôm Vân Lộ cùng xem TV. Vân Lộ thỉnh thoảng lại nhìn về phòng bếp, hắn chỉ thích mụ mụ ôm a. Cha nuôi xem Tv cái chương trình mà có mấy người chạy đi chạy lại cướp một quả bóng (bóng rổ), hắn xem không hiểu gì.

Diệp Văn Vụ làm nhân bánh, cùng với Ngô Phương Viên nói chuyện linh tinh.

“Vân Vu, người chưa gặp qua người tên là “Thần Sương” kia ư? Thật sự là chưa gặp qua?”

“Thật sự chưa, kỳ quái sao?”

“Đúng vậy, thời đại phát triển. Vỡ lòng (yêu qua mạng) thật ra cũng không phải là ít, nhưng đều biết đối phương hình dạng ra sao, dù sao cũng có Webcam, cũng có thể gửi ảnh chụp. Ta cảm giác đầu óc người nhất định là cấu tạo kỳ lạ, cư nhiên thích một người chưa thấy qua, đối lại là ta đánh chết cũng không có khả năng.”

“Ta có đôi khi cũng hiểu được là bất khả tư nghị (khó có thể tin), bất quá thực sự rất kỳ diệu, tuy rằng chưa thấy qua, nhưng cảm giác như đã quen từ lâu. Ta cho tới bây giờ chưa từng hoài nghi hắn cái gì.”

“Người sẽ không sợ đối phương là nữ?”

“Phương Viên...”

“Àn?”

“Ta sao trước đây không phát hiện ra người là người độc miệng a? !”

“Ha ha, quá khen quá khen, độc tỳ lúc a.”

Không khí hòa thuận, mọi người quây quần ăn tiệc tết âm lịch (chắc là ăn tất niên). Vân Lộ thấy mụ mụ tới lập giờ tay, khiến Khổng Hữu Hằng than thở: “Cái này kêu là qua sông đoạn cầu a, tiểu tử thối, không có lương tâm.”

Diệp Văn Vụ hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của con: “Làm tốt lắm, cho cha nuôi ngươi rớt trong mương rãnh hôi thối (nguyên văn là “điệu thối thủy câu lý”).”

Vân Lộ nặng nề mà “Ân” liễu một tiếng, khiến cho Khổng Hữu Hằng cười mãi.

Tiệc tối Tết âm lịch mỗi năm đều khác, thế nhưng Diệp Văn Vụ cảm giác mỗi năm đều không có khác biệt lắm, hẳn đối với chuyện này ít nhiều có hứng thú. Hắn thường lên mạng vào thời điểm này, không thích TV, thích ở bên cạnh máy vi tính vì nghĩ ít nhất trên máy tính còn có thể lựa chọn xem thứ mình thích, muốn xem cái gì cơ bản đều có.

Hắn nghe thấy tiếng chào của hai vợ chồng kia, liền ôm Vân Lộ vào phòng ngủ. Sau lần trước hắn kích động mà nói câu đó, hắn liền phát hiện không thấy Thần Sương online. Không biết ngày hôm nay có ở nhà hay không, nếu như có liền chúc mừng năm mới.

Giống như Diệp Văn Vụ suy nghĩ, rất nhiều người cũng tìm cách giống như hắn. Thích lên mạng hơn xem TV.

Trong Tiên Tích số người so với bình thường không ít, hầu hết đều tham gia lễ chúc mừng trong trò chơi, trả lời vấn đề, sau đó đi tìm trong bảo khố. Trong bảo khố có vũ khí cũng như trang phục ngày lễ.

Diệp Văn Vụ đã thấy trong thành chủ có người mặc trang phục mới cùng mọi người nói chuyện, bất quá hắn khán nhìn thấy mà thiếu chút cười chết, nhìn phía sau cảm giác rất giống địa chủ, phi thường béo, phi thường tròn, phi thường... có tiền tài nha.

Chỉ thấy mặc y phục vào liền có chữ: “Địa chủ gia lương thực dư dả a.”

Mọi người trên kênh thể giới cười nghiêng ngả, người nọ dường như không dùng được, cách một phút đồng hồ nói một lần. Nguyên lai đây là chỗ đặc biệt của y phục, cả đêm nói: địa chủ gia lương thực dư dả a.

[thể giới][Đa Lạp Mỹ]: khó, điều không phải ta nói!

[thể giới][Đa Lạp Mỹ]: địa chủ gia lương thực dư dả a.

Mọi người: ...

[hệ thống nêu lên]: [Tiểu Lộ tình nghịch] login

Tiểu Lộ cục cưng: “Người đã đến rồi.”

Tiểu Lộ tình nghịch: “Hắc, ta bị lời nói của ngươi làm khổ a.”

Tiểu Lộ cục cưng: “== ”

Tiểu Lộ tình nghịch: “Hai ngày trước ta nhìn thấy ngươi, thực sự.”

Tiểu Lộ cục cưng: “? ? ?” Hắn thế nào không biết?

Tiểu Lộ tình nghịch: “Thực sự không lừa ngươi, ta còn nhìn thấy hai nam nhân hôn nhau ở cửa, Vì vậy ta không dám bước lên quấy rối. Ta đoán trong đó có một hẳn là ngươi.”

Tiểu Lộ cục cưng: “Ngươi nói giỡn!” Lão Thiên làm chứng a, hắn mới bị tên Trữ Kỳ sát thiên đao kia cưỡng hôn một lần. Ngay đến cả cũng người họ Hạ kia làm tình cũng không có hôn môi.”Ngươi tìm được ở nơi nào?”

Tiểu Lộ tình nghịch: ” tiểu khu XX tòa XX phòng XXXX.”

Tiểu Lộ cục cưng: “...”

Tiểu Lộ tình nghịch: “Ta không tìm lộn chứ?”

Tiểu lộ cục cưng: “Nếu như ngày hôm đó năm trước ngươi tìm đến khẳng định không lộn.”

Lần này đến lượt Tiểu Lộ tinh nghịch không nói gì, hần thế nào biết Văn Vụ dọn nhà? Bất quá lại phải hỏi Ninh Uy lại vậy, vì sao cho hần nhầm địa chỉ.

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Vẫn ở thành phố này chứ?”

Tiểu Lộ cục cưng: “Người thực sự ở A thị?”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Đúng, ta thực sự ở A thị. Văn vụ, mang theo con đến gặp ta đi. Tuy rằng ta tìm lộn địa chỉ, thế nhưng năm ngoái người chẳng phải ở đó sao, đương nhiên, ta còn có thể tiếp tục tìm, này cũng không khó, bất quá cảm giác tiếp tục điều tra nữa là không tôn trọng người.”

Tiểu Lộ cục cưng: “Ta hình như chưa từng gặp qua vông hữu (bạn bè qua mạng).” Thần Sương hần sẽ không lừa gạt đi TT thế nào luôn có cảm giác bị đưa vào bẫy.

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Ta cũng chưa thấy qua, vừa lúc thử nghiệm một chút.”

Tiểu Lộ cục cưng: “Vậy người nói thời gian với địa điểm đi.”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Ngô... Ngày 16 tháng 4, 11 rưỡi trưa, tại sảnh lầu một Thần Viễn. Như vậy còn hai tháng nữa để hiểu rõ đối phương.” Ngày đó là sinh nhật hần, nếu như có thể, vừa kịp cả nhà ở với nhau.

Tiểu Lộ cục cưng: “Hảo, ngày 16 tháng 4, 11 rưỡi trưa ở Thần Viễn.” Thời gian cùng địa điểm đều tốt, sảnh một của Thần Viễn đúng là nơi an toàn.

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Chúng ta lưu lại phương thức liên lạc chứ?”

Tiểu Lộ cục cưng: “Không nên, đến lúc đó xem ai nhận ra ai trước. Nếu như nhận sai, có lẽ là không có duyên, có thể trực tiếp rời đi. Như thời gian ước định, nếu 15 phút không gặp được liền không đợi nữa.”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Ta đây khẳng định có thể liếc mắt là nhận ra người, bởi vì người sẽ ôm Văn Lộ không phải sao?” Rất nổi bật nha.

Tiểu Lộ cục cưng: “Ta không có gốc như vậy? Yên tâm, khẳng định sẽ không cho người vì Văn Lộ mà nhận ra ta.”

Tiểu Lộ tinh nghịch: “Là ta gốc, không nên nói ra, như vậy là có thể liếc mắt nhận ra, thất sách a.”

Tiểu Lộ cục cưng: “...”

Khổng Hữu Hằng cùng Ngô Phương Viên đều nhìn ra, Diệp Văn Vụ gần đây rất hay cười, hỏi hần hần cũng không nói, bộ dáng cười khúc khích rất giống đời nọ.

Diệp Văn Vụ từ đêm 30 đó rất hay nghĩ đến người sẽ gặp mặt, không hiểu đích có chút khẩn trương, chờ mong. Kỳ thực cười cũng rất bình thường, chỉ là Khổng Hữu Hằng với Ngô Phương Viên không biết nguyên nhân, sở dĩ nhìn hần thấy giống như đầu óc có điểm... Không bình thường.

Thời gian mặc dù lâu, nhưng mỗi ngày lên mang một chút, liền không cảm thấy vất vả lắm. Văn Lộ cũng lớn hơn không cần uống sữa liên tục nữa, mà là có thể ăn giống người lớn, số lần uống sữa giảm xuống hai lần một tuần. Hơn nữa hần buổi tối cũng không tỉnh lại khóc nháo, thế nên thời gian của Văn Vụ cũng nhiều hơn. Chỉ cần tại ban ngày bởi con chơi một lúc, hần buổi tối tắm rửa xong ăn no rồi lăn ra ngủ.

Đảo mắt cái đã tháng ba, tuyết ven đường đều chậm rãi tan. Tháng này, khiến cho Văn Vụ kinh hỉ chính là Văn Lộ đã có thể đi lại một chút. Tuy rằng thân thể mập mạp đi hơi lắc lư, nhưng chỉ cần có nơi bám, hần có thể tự đi lại được. Không cho hần đi hần liền không muốn.

Diệp Văn Vụ mỗi ngày đều cầm tay nhỏ dạy hần tập đi. Tuy rằng khom lưng phi thường mệt, thế nhưng nhìn Văn Lộ hài lòng cái gì cũng không quan trọng nữa. Lúc hần gọi “mụ mụ” đáng vẻ đích thực là thiên chân khả ái (ngây thơ, đáng yêu), khiến cho Diệp Văn Vụ cũng chỉ đành tiếp nhận. Muốn thay đổi chắc phải đợi hần lớn hơn, lúc đó mới có thể lý giải vấn đề.

Văn Lộ mặc bộ đồ gấu bông rất khả ái đứng trên ghế sofa, hai cái móng nhỏ lắc lắc, cũng không biết là bắt chước chương trình ca nhạc thiếu nhi trên TV hay tại hần đứng không vững.

Diệp Văn Vụ ngồi gần đấy, Văn Lộ vẫn tiếp tục chơi đùa, thỉnh thoảng kêu một tiếng: “Mụ mụ ~”

Người bị gọi lên tiếng trả lời, thế là hần liền vui vẻ, cái gì cũng không nói tiếp tục chơi đùa.

Cuộc sống cứ như thế ấm áp, giống như màu hoa hải ẩm áp.

Tháng tư vừa đến, trên cành cây đã tràn ngập lá non. Vân Lộ ngồi im không chịu được, lúc nào cũng muốn chạy ra ngoài. Hần thường lôi kéo Vân Vụ ra hướng cửa, Diệp Văn Vụ hiểu được ý hần là muốn ra ngoài chơi, thế là lại mang hần ra ngoài phơi nắng, khom lưng đuổi theo con.

Ngày 13, mặt trời đặc biệt tốt, bầu trời một điểm mây cũng không có, gió thổi qua, mang theo mùi cỏ cây thơm ngát nhẹ nhàng lướt qua thành thị. Diệp Văn Vụ dọn nhà liền tìm được bộ đồ cha con, kết quả vừa vặn để Vân Lộ nhìn thấy. Hần điệu bộ chỉ mình nói: “Mặc mặc, mặc mặc.”

Diệp Văn Vụ nghĩ hiện tại ẩm áp cũng thích hợp mặc, liền mang bộ đồ ra cho Vân lộ. Hơi lớn một chút, quần cũng hơi rộng, nhìn qua có điểm thùng thình. Bất quá hiệu quả phi thường tốt, trái lại khiến Vân lộ càng béo tốt hơn.

Diệp Văn Vụ ôm con, dự định xuất môn đi dạo. Ngày hôm nay sáng sớm tỉnh lại thì không hiểu sao lại nghĩ, đi xem qua Thần Viễn một chút.

Vân Lộ tóm lấy áo hần: “Mụ mụ, mặc mặc.” Ý tứ của hần là mụ mụ cũng mặc giống như Vân Lộ đi.

Diệp văn vụ rất nhanh hiểu được, cắn răng một cái giậm chân: “Hảo, mặc mặc!” Mất mặt thì mất mặt, khả ái liền khả ái, con vui vẻ là tốt rồi TT

Vì vậy, hai người mặc đồ bộ cha con rời nhà đến Thần Viễn...

20. Chương 21

Diệp Văn Vụ không lái xe, mà gọi taxi đến Thần Viễn. Có câu nói rằng, tiền bạc không nên quá tiết kiệm. Hần dù sao cũng có ý thức phòng thân. Tuy nói tin tưởng Thần Sương, nhưng trên Internet là một chuyện, hiện thực lại là một chuyện khác, huống hồ hần còn mang theo Vân Lộ.

Thần Viễn trước đây hần từng đi qua vài lần, nhưng chưa bao giờ đi vào bên trong.

Quả nhiên không vào nên không chú ý, ở ngoài cửa có bộ phận bảo an. Xem ra hần muốn đi vào cũng khó khăn. Quả nhiên, vừa đến cửa chính thì bị ngăn cản.

“Tiên sinh, xin hỏi ngài là...” Tới nơi này làm cái gì? !

“Nga, ta tới nơi này tìm một bằng hữu.” Diệp Văn Vụ không có biện pháp, chỉ có thể nói như vậy. Hần dù sao không thể ôm con nói là muốn gặp người nhà a? !

“Có thể nói tên vị đó?”

“Thần Sương.” Đây là điều duy nhất hần có thể nói ra, hần cũng không thể nói tìm đệ đệ của Thần Sương? Hần cũng không biết đệ đệ Gm kia làm cái gì.

“Vậy thỉnh ngài đăng kí.” Nhân viên bảo an liếc mắt nhìn Văn Vụ, sau đó lệ độ mà đem bản đăng ký cho hần.

Diệp Văn Vụ để lại danh tính, trong lòng nói bảo an đại ca người hần sẽ không phải là Thần Sương đi, hần là sẽ không phát hiện ta đi.

Kỳ thực Diệp Văn Vụ muốn nói là nhưng người bảo an không nhất thiết phải nhớ, dù sao cũng phải làm việc rất nhiều. Hơn nữa thường xuyên gặp người lạ, bọn họ cũng không có khả năng hướng hần giới thiệu, cơ bản là trưng ra một khuôn mặt giả tạo. Bất quá Thần Sương làm việc ở đây chắc chắn có người biết hần.

Thần Viễn có tổng cộng 19 tầng, theo bảo an nói nơi này thuộc tập đoàn Thần Viễn, mới thành lập khoảng 2 năm.

Diệp Văn Vụ đứng ở trong đại sảnh, đột nhiên nghĩ có chút mặc danh kỳ diệu, thế nào lại đến nơi này...

“Mụ mụ, đi một chút.” Thanh âm non nớt của Vân Lộ truyền tới, ngón tay nho nhỏ mềm mại chỉ vào đại sảnh trải thảm.

Hắn chỉ Văn Vụ mới để ý, nguyên lai là vũ khí của trò chơi Tiên Tích được bày trên mặt thảm ở đại sảnh.”Hảo, đi một chút.” Diệp Văn Vụ đem con đến mặt thảm trên đại sảnh.

Phục vụ bàn thấy hai người cảm giác thật kỳ lạ. Ánh mắt thực đẹp, nhưng lại ăn mặc đồ cha con. Tiểu bảo bảo quần áo có vẻ hơi lớn, thể nhưng thoát nhìn lại càng đẹp.

Vị phụ huynh này cũng có ý tứ, cư nhiên cấp cho con kiểu tóc giống như tiểu bối. (=”= không hiểu lắm, thấy Qt dịch tiểu bối là con sò nhỏ =”=)

Phục vụ bàn ở Hạ thị sẽ không tìm hỏi khách nhân đến đây làm gì, chỉ cần tới nhân không chủ động tìm nàng hỏi chuyện, các nàng coi như không biết, bởi vì người tới nơi này đại đa số đều là chờ bằng hữu, có lẽ tặng đồ và vân vân.

Quả thật, Diệp Văn Vụ không thuộc về những ... loại này, thể nhưng cũng không ai biết được.

Vân Lộ bước trên thảm dày, còn cần người đỡ hắn đi. Ngã sắp xuống cũng không thấy đau, hai tay nhỏ bé chống đỡ, sau đó chậm rãi đứng lên, lại đi.

Bốn người phục vụ nhìn đứa nhỏ thỉnh thoảng cười, vẫy tay chào hỏi.

Vân Lộ vui vẻ, cấp bốn mỹ nữ a di một cái hôn gió, các nàng đem đồ ăn vặt trong túi ra cho hắn ăn.

Tiểu tử kia cứ thể quyến rũ mọi người. những người đang xem nhân vật game ở gần đây cũng nhìn hắn, một hồi hỏi hắn tên gì, một hồi lại hỏi hắn bao nhiêu tuổi, khiến cho hắn có chút mơ hồ.

Diệp Văn Vụ không thể không nói, nhân viên làm việc ở tập đoàn Thần Viễn nhìn chung tuổi rất trẻ, tầm tuổi hắn, thậm chí có người còn nhỏ tuổi hơn.

Hiện tại là thời gian nghỉ trưa, bọn họ nhân lúc chờ cơm trưa đến liền vây quanh đứa nhỏ.

Vân Lộ bỗng chốc thành tiêu điểm, khiến cho Diệp Văn Vụ muốn ôm hắn đi thật không có ý tứ.

Mọi người vây thành một vòng lớn, nhìn đứa nhỏ đi đi lại lại bên trong cười khanh khách vui sướng. Ngã rồi lại đứng dậy, nhìn rất có ý tứ.

Vân Lộ cảm giác bị nhốt trong một không gian toàn người, không vui, liền đi ra bên ngoài. Một đám người nhìn thấy thể tránh đường cho hắn đi.

Vân Lộ vỗ vỗ tay nhỏ bé đi ra bên ngoài. Lúc này, tháng máy mở, bên trong đi tới một người. Một người cao hơn một mét tám, mặc áo sơ mi trắng, khoác áo tây trang màu lam sậm.

Vân Lộ ngẩng đầu nhìn người vừa đi đến. Lúc này đám người kia cũng đi lại chỗ Vân Lộ, chào Tổng tài của họ.

Có người cười nói: “Hạ tổng, ngài quả nhiên so với chúng ta rất có mị lực a.”

Từ trong tháng máy Hạ Thần Sương bước ra. Hắn từ bên trong đi ra liền thấy đám nhân viên vây quanh một chỗ, vừa muốn sang xem lại thấy “cái gì” nhỏ bé hướng hắn đi tới.

Hạ Thần Sương nhìn đứa nhỏ cười cười nói: “Đây là không cần thiết.” Nói xong hắn ngồi xổm xuống vươn hai tay.

Nếu như là ngày trước, hắn sẽ không làm như vậy. Cùng hắn không có quan hệ thân nhân mà thân thiết khiến hắn cảm thấy không thích. Bất quá mấy ngày nay nói như thế nào nhỉ, có lẽ là bởi vì biết Văn Vụ và Vân Lộ, hắn nhìn không được hài lòng, tâm tình luôn rất tốt.

Vân Lộ được Thần Sương ôm lên. Hạ Thần Sương cười nhìn vào đám người, mà lúc này, Diệp Văn Vụ đã cứng lại rồi...

T-T tại sao có thể như vậy...

“Hạ tổng, đây là con trai ngài a?” Có người hiếu kỳ hỏi. Ôm lên như vậy mới nhận ra, hai người siêu cấp giống nhau a, giống đến mười phần.

“Thực, quả thực giống như từ một khuôn khắc ra vậy.”

“A ~ các người đều sai...” Sai rồi...

Hạ Thần Sương rất muốn nói các người đều đã đoán sai, thế nhưng hắn còn chưa nói xong, đứa nhỏ trong lòng hắn thanh âm non nớt “Ba ba” ...

“Ba ba ~” Vân Lộ sợ không ai nghe thấy nói lại.

Toàn bộ phòng khách nhất thời an tĩnh.

Diệp Văn Vụ: //(o)// biết thế không mang theo!

Diệp Văn Vụ xấu hổ đến trước mặt Thần Sương, trong lòng có hai điều băn khoăn. Thứ nhất muốn trở về bóp chết Khổng Hữu Hằng, thứ hai muốn hỏi Hạ Thần Sương một chút: xin hỏi Hạ tiên sinh ta có thể ở chỗ này khóc lớn được không? T-T

“Diệp tiên sinh, của người?” Hạ thần sương nhìn thân tử trang bật thốt lên vấn.

“Ách... Ân ~ không có ý tứ, đứa nhỏ không hiểu chuyện.” Diệp Văn Vụ vươn tay, để Vân Lộ trở về trong lòng hắn.

Ngoài ý muốn xảy ra...

Vân Lộ quay đầu, đầu nhỏ chôn ở trong lòng Hạ Thần Sương, tay nhỏ bé ra sức nắm lấy tây trang của hắn, nói cái gì cũng không chịu buông.

“Vân Lộ, nghe lời.” Diệp Văn Vụ vỗ vỗ lưng Vân Lộ.

“Hắn tên Vân Lộ?” Hạ Thần Sương thanh âm rất lớn, hắn có cảm giác như sét đánh bên tai.

“Cái này... Ân, thật không có ý tứ.” Gọi Vân Lộ thì làm sao? !

“Người...” Hạ Thần Sương kích động thiếu chút nữa nói ra điều ở trong lòng, thế nhưng xung quanh nhiều người như vậy, thế nên hắn nói: “Quên đi, nếu Vân Lộ không chịu xuống vậy ta xin mời Diệp tiên sinh bữa trưa đi, cũng coi như chúng ta là bằng hữu.”

“Ách... Để ta mời đi.”

Hạ Thần Sương cười: “Ta mời.”

Diệp Văn Vụ an tĩnh gạt đầu, sau đó ba người rời đi để lại một dấu hỏi lớn cho mọi người trong sảnh...

Mãi cho đến bãi đỗ xe, Vân Lộ mới chịu rời khỏi Thần Sương. Diệp Văn Vụ phiền muộn nghĩ muốn đâm đầu vào đầu đó. Dựa vào cái gì người mới gặp mặt đã kêu “ba ba”, hắn nuôi dưỡng mấy tháng liền lại kêu “mụ mụ” T-T

“Mụ mụ, ôm một cái ~” Vân Lộ chìa chìa Vân Vụ, muốn hắn ôm một cái.

Hạ Thần Sương không thành thực cười một cái, tuy rằng đã cố nhịn, thế nhưng Diệp Văn Vụ thấy được. Hắn tiếp nhận con rồi lên phòng một cái, kết quả đổi lấy một câu của Thần Sương: “Vụng trộm phòng ta xuất môn sẽ không có xe nga~.”

Diệp Văn Vụ tức, thẳng thắn cười nói: “Thế nào người nói giống chị người như vậy. Nàng nói ta thậm oán nàng sẽ không bắt được xe, người đã nói ta vụng trộm phòng người sẽ không gọi được xe. Các người tỷ lệ thông linh sao?” luôn biết trong lòng hắn nghĩ gì.

“Ân... Có thể.” Hạ Thần Sương dứt lời đóng cửa xe, quay về phía sau: “Lẽ nào phu nhân không thích?”

“!” Diệp Văn Vụ sửng sốt: “Người nói cái gì?”

“Không có gì.”

“Uy! Nói một nửa chả khác nào đi vệ sinh không có giấy!”

“...” Hạ Thần Sương nghe xong liền phanh gấp. Để sau đó đi vệ sinh sẽ có giấy, hắn nói lại một lần nữa: “Ta nói, lẽ nào phu nhân không thích vì phu thông linh?”

“...”

“Văn Vụ, không nghĩ người ở ngoài lại ngốc như vậy.”

“%- % ... —... # #- -3 ”

“Ta là Thần Sương.”

“Ba ba ~” Vân Lộ non nớt kêu lên.

Hạ Thần Sương cười lớn xoa hai má nộn nộn của Vân Lộ: “Đúng, ta là ba ba của con.”

Diệp Văn Vụ suy sụp, như thế nào bị người ăn hiếp như vậy?

Hạ Thần Sương hỏi Diệp Văn Vụ: “Muốn ăn cái gì?”

“Tùy tiện đi.” Hắn chưa ăn ở chỗ nào ra hồn cả.

“Vân Lộ hiện tại cái gì cũng có thể ăn chứ?”

“Không được!” Hắn cư nhiên đã quên, quả nhiên đầu óc để đi đâu? “Đi ăn kiểu Trung Quốc đi, tốt nhất là nơi nào có cháo.”

“Hảo, theo phu nhân.”

Diệp Văn Vụ khuôn mặt không chịu thua kém đỏ ửng, trong lòng nói Thần Sương người đừng có thêm vào câu nói như vậy !

Hạ Thần Sương chậm rãi lái xe, đang đợi đèn đỏ thì đột nhiên hỏi: “Vì sao hôm nay đã tới?”

“Ngày hôm nay khí trời tốt, vốn là nghĩ là đến xem tình hình một chút, thuận tiện cho Vân Lộ phơi nắng.” Kết quả cư nhiên...”Người làm việc tại Thần Viên?” T-T hắn thật đúng là ca ca của GM.

“Àn. Thế nào, vẫn nghĩ ta là người hai lòng?” Hạ Thần Sương nhìn hắn cười.

“Xin lỗi.”

“Trách không được chị ta nói con của người nhìn rất giống ta, hiện tại xem ra có thể nhìn ra, con của ta đương nhiên phải giống ta.”

“...” Không, xin hỏi Hạ tiên sinh ngài không thể khiêm tốn một chút sao? !

“Ta nói sai sao?”

“Vân Lộ là ta nuôi hắn, hắn vì sao giống người ta cũng không biết.”

“Có thể giống như chúng ta quen nhau, cũng là duyên phận đi.” Dứt lời Thần Sương thâm sâu nhìn người bên cạnh: “Phu nhân yên tâm, vì phu không có thói quen trêu hoa ghẹo nguyệt. Đương nhiên, càng không thể có phong lưu trái. (con rơi ạ =.=)”

“Àn hử, ngày đó người kéo ta ra ngoài không có tư cách nói.” Lần đầu tiên a, kết quả là dĩ nhiên lại rơi vào tay Thần Sương. Thật không biết nên khóc hay cười.

“A, tin tưởng ta, trừ người ra ở ngoài ta không cùng một nam nhân nào có quan hệ như vậy.”

“...”

“Không tin?”

“Tin. Lúc đầu không tin, sau ta đi hỏi bằng hữu, hắn nói, nếu như ta bị đau một tuần, này chỉ có thể là do người không có kỹ thuật tốt, nếu không phải kỹ thuật của người không tốt, vậy trong tình huống này chính là người kinh nghiệm ít.”

“Phu nhân, người đang đả kích ta. Kỳ thực còn có một loại khả năng.”

“Ân?”

“Người là lần đầu tiên.”

“...”

21. Chương 22

Diệp Văn Vụ tự nhận da mặt mình không dày bằng ai kia, chỉ có thể im lặng ngồi không thèm nói (nhắc) lại.

Trong xe yên tĩnh khiến người ta có chút khẩn trương. Cũng may, Vân Lộ thỉnh thoảng nhìn hần kêu “Mụ mụ”, nghe được trả lời liền quay sang Thần Sương kêu “Ba ba”, như vậy nhiều lần, làm không biết mệt.

Ước chừng nửa tiếng sau, xe chậm rãi dừng ở một nhà hàng kiểu Trung Quốc tên “Danh thiện”.

Nhà hàng làm ăn có vẻ tốt, bởi vì vừa đúng giờ ăn trưa, thế nên lúc bọn họ bước vào liền thấy rất nhiều người.

“Hình như không còn chỗ, nếu không chúng ta đổi nơi khác?” Diệp Văn Vụ ôm con trốn sau lưng Hạ Thần Sương đề nghị. Nhiều người quay lại nhìn bọn họ như vậy, thực không quen.

Hạ Thần Sương đem vợ con từ sau lưng kéo ra, nói: “Không quan hệ, có chỗ.”

Quả nhiên, hần vừa dứt lời, quản lý cũng xuất hiện trước mặt bọn họ. “Thần ca, tối dùng bữa?” Người kia hỏi Hạ Thần Sương.

“Ân, còn có chỗ không?”

“Có có có, chỗ cũ có thể chứ?”

“Như vậy là hay nhất.”

Quản lý không nói hai lời đưa bọn họ vào một gian phòng.

Bên trong rất thanh tĩnh, nhưng lại có thể thấy được quang cảnh ngoài cửa sổ. Bất quá nếu như nói ba người ăn, nơi này thật là lớn ta, huống Vân Lộ vẫn chỉ là một đứa nhỏ.

Không bao lâu phục vụ đem menu ra. Hạ Thần Sương trực tiếp đưa menu cho Diệp Văn Vụ: “Người thích ăn cái gì liền gọi cái đó.”

Diệp Văn Vụ tiếp nhận, trước tiên chọn cho Vân Lộ. Tiểu tử kia hiện tại đại đa số đều ăn cháo, ăn cháo có nhiều dinh dưỡng. Diệp Văn Vụ xem nửa ngày quyết định chọn một bát cháo rau cho hần, sau đó gọi hoa mai cao (bánh ngọt hoa mai), sau đó liền đem menu cho Thần Sương: “Ta không kén ăn, tùy tiện người chọn.”

Hạ Thần Sương cũng không từ chối, dù sao hần đã tới vài lần ở đây, Vì vậy biết được món nào đặc sắc. Cuối cùng chọn mấy món.

Phục vụ bàn cầm ra. Cửa vừa đóng Diệp Văn Vụ đã kêu lên: “Xa xỉ, hai chúng ta căn bản ăn không hết nhiều như vậy.”

Có lẽ là thói quen nói chuyện trong game, lại nghĩ rằng dù sao cũng quen biết nhau, cũng không cảm thấy mất tự nhiên lắm, huống bọn họ cũng không phải loại người như vậy, chính vì vậy Văn Vụ cũng không cảm thấy mất tự nhiên.

Hạ Thần Sương cũng không cảm thấy xa lạ, hần cười nói: “Lần đầu tiên ăn, ăn nhiều như vậy cũng không sao, lần sau chú ý là tốt rồi.” Lão bà gặp mặt gia đình, cảm giác này cũng không sai biệt lắm.

Diệp Văn Vụ nói xong ới nghĩ mình nói thẳng quá, hần có chút hối hận. Trong phòng an tĩnh một lúc, sau đó Vân Lộ đột nhiên rùng mình một cái.

“Mụ mụ ~”

“Toilet ở nơi nào? Nhanh lên một chút nhanh lên một chút.” Diệp Văn Vụ ôm con đứng dậy, tiểu gia hỏa này rõ ràng là muốn hư hư nha. (bé mún đi vệ sinh~)

“Đi theo ta.” Hạ Thần Sương liếc mắt nhận ra, biểu tình của thằng con có chút quái dị.

Vân Lộ bị Diệp Văn Vụ ôm hư hư, an tĩnh vỗ tay nhỏ bé.

Hạ Thần Sương hỏi Diệp Văn Vụ: “Hắn hiện tại không cần mặc bỉm nữa?” Rõ ràng còn nhỏ như vậy...

Diệp Văn Vụ đặt con ở trên mặt bồn cầu giúp hắn cởi quần: “Hắn hiện tại buồn sẽ biết cách biểu đạt, chính vì vậy nên không cần. Trước ban ngày cũng dùng, hiện tại cũng chỉ dùng buổi tối.”

“Khanh khách, ba ba, tẩy tẩy, tẩy tẩy.”

“Mụ mụ tẩy tẩy, người yên lặng chút đi.” Diệp Văn Vụ vỗ tay nhỏ bé của Vân Lộ, lực đạo không nặng, nhưng cũng có thể hạ giận một chút.”Ba ba” hai chữ điều không phải gọi hắn, hắn vừa nghe liền phiền muộn T-T

“Ba ba tẩy tẩy.” Vân Lộ dẫu tay nhỏ ở sau lưng không cho Văn Vụ chạm.

Hạ Thần Sương thấy có ý tứ, néo néo chớp mũi của con: “Ba ba tẩy cho người?”

Vân Lộ nặng nề mà gật đầu: “Ân, ba ba tẩy tẩy.”

Diệp Văn Vụ tâm tình lúc này không thể dùng hai chữ “bi thương” để hình dung. Nếu như có thể nói ra, hắn thật muốn ngồi xổm ở góc nhà cho chó cắn, thực là khi dễ người. Hắn nhẹ nhàng thở dài, bất đắc dĩ nói: “Ta đây giúp người xăn tay áo, rồi để cho ba ba giúp người tẩy?”

Vân Lộ không hiểu lắm, gương mặt nhìn Văn Vụ.

Diệp Văn Vụ chỉ chỉ tay áo hắn nói: “Mụ mụ giúp Vân lộ xăn ống tay áo, sau đó để baba giúp Vân Lộ tẩy được không?”

Vân Lộ nghĩ một lúc, giống như hiểu nói “hảo” một tiếng.

Diệp Văn Vụ trong lòng tức chết đi được, bất quá không thể phát hỏa với con, hắn chỉ có thể rất không cẩn thận, rất không cố ý lúc xoay người liền cho Thần Sương một cước, giả vờ rất áy náy nói: “Xin lỗi, ta không phải cố ý.”

Hạ Thần Sương hít sâu, sau đó ưu nhã cười: “Không quan hệ, ta biết là người cố tình là tốt rồi.”

Vân Lộ được ba ba ôm vào trong lòng giúp rửa tay, hoàn toàn không biết hai vị song thân đang ngăm đầu đá nhau.

Rửa xong rồi lau khô, ba người trở về phòng ăn. Văn Vụ ôm Vân Lộ đi trước, Hạ Thần Sương ở trong toilet tiếp điện thoại. Mà Thần Sương lại một mặt không muốn cho Văn Vụ biết.

Diệp Văn Vụ trở lại phòng đã thấy có hai món cũng một bát cháo, có thể thấy được tốc độ cực nhanh.

Không bao lâu sau Hạ Thần Sương cũng trở lại, hắn vào cửa được một lúc liền có tiếng gõ cửa. Bọn họ đều tưởng là phục vụ, không hề nghĩ ngợi liền mở cửa. Nhưng không phải phục vụ mà là mấy cô gái.

“Hạ tổng, ta cùng bạn học đi ăn, thế nhưng không còn chỗ, đi tìm chỗ khác cũng mất thời gian, chúng ta có thể ngồi chung được không? Chúng ta tự trả.” Trong đó một người nói.

Diệp Văn Vụ hiếu kỳ nhìn một chút, Vân Lộ ăn một chút cũng nhìn sang.

Hạ Thần Sương liếc mắt nhận ra kia là em gái Đào Vũ, người khiến hắn suýt chút nữa mất Văn Vụ. Hắn cười nhìn mấy cô gái trẻ, khép cửa lại: “Xin hỏi người là vị nào?”

Triệu Nguyệt Dương khuôn mặt biến sắc. Phía sau có một vài người bạn, nàng cũng chỉ mang hy vọng được nói chuyện một chút, dù sao lúc nàng tới cũng chỉ thấy một mình Hạ Thần Sương bước vào phòng, người này như thế nào không nề tình.

“Ách... Ta là em gái Đào Vũ nha.” Ngại mất mặt mũi, Triệu Nguyệt Dương cười trừ một chút.

Kết quả, hạ thần sương “Nga” liếc một tiếng mở ra một khoảng trống, để các nàng thấy người ở bên trong, sau đó nói: “Con ta phi thường sợ người lạ, không thích cũng người lạ ăn. Xin lỗi.”

Một đám con gái sắc mặt không được tốt rời đi, nhất là Triệu Nguyệt Dương.

Hạ Thần Sương đóng cửa lại, nhìn Diệp Văn Vụ đang bình thần ăn.

“Người dường như có địch ý với các nàng?” Diệp Văn Vụ dứt cháo cho con hỏi.

“Này người cũng nhìn ra?”

“Người mù mới không nhìn ra.”

“Người vừa nói kia là em gái của một kỹ thuật viên trong công ty. Năm ngoái hại ta gây mâu thuẫn với người trong game. Thực sự là càng nhìn càng không vừa mắt.”

“Nàng như thế nào biết ta là nam?”

“Ta ban đầu cũng không rõ, sau lại nghe anh nàng nói chỉ là chiêu đổ dầu vào lửa. Lúc đó ai cũng không biết người là nam, thế nhưng người lại thẳng thắn nói ra.”

“A, ta đây chẳng phải là nên cảm tạ nàng?”

“Vì sao?”

“Ta sợ người biết ta lừa người, nếu không có nàng, chúng ta nhất định không cùng một chỗ.”

“Người nói như vậy sai rồi. Nếu như thật sự có duyên, vô luận ra sao cũng ở cùng một chỗ.” Hạ Thần Sương lắc lắc ngón trở xấu xa cười: “Nguyên lai phu nhân nghĩ muốn cùng ta một chỗ, thực sự là vì phu chi hạnh (may mắn) a.”

Diệp Văn Vụ cúi đầu ăn, không hề hé răng. Hắn vừa này nói không nghĩ kỹ== lúc này nên hảo hảo nghĩ lại.

Thức ăn được mang thêm, Hạ Thần Sương yên lặng gấp cho Văn Vụ, bởi vì hắn luôn chiều cổ con nên không kịp ăn.

Trong phòng chỉ còn nghe được tiếng nhai nuốt của Văn Lộ cùng với tiếng gấp thức ăn.

Hạ Thần Sương nhìn Diệp Văn Vụ cười cười nói: “Ta nghĩ ta vừa nói sai, hắn nên nói là lão bà của ta sợ người lạ, điều không phải con ta sợ người lạ. Văn Lộ so với người sinh động hơn.”

“Ấn... Hoàn hảo, kỳ thực ta bình thường cũng không phải ít nói, bất quá ụy hắn ăn thì thói quen không nói.”

“Vì sao?”

“Khi còn bé đều là uống sữa, uống uống rồi ngủ, ta nếu như nói hắn sẽ không ngủ. Vì vậy tốt nhất là không nói, hiện tại thói quen cho hắn ăn sẽ không nói. Hơn nữa nói dễ khiến hắn phân tâm, như vậy hắn cũng ăn không ngon.”

“Thì ra là thế. Được rồi, người ở tiểu khu Hoa Lạc?”

“Đúng vậy, người thế nào biết?”

“Ở đó gặp qua người vài lần, nãi nãi ta ở gần đó, ta cũng hay qua đó. Lần trước người không phải gặp nãi nãi ta ở đó sao?”

“Nga, đúng rồi.”

“Xem ra ta phải đem bán nơi ta đang ở đi, sau đó sang ở bên nhà nãi nãi.”

“Vì sao?”

“Nơi ta ở cách người quá xa, gặp nhau sẽ không tiện.”

“...”

Hạ Thần Sương tính toán đem bán nơi ở hiện tại đi, sau đó mua một phòng cạnh nhà Văn Vụ, có lẽ nên nói chuyện thẳng thắn với nãi nãi.

Diệp Văn Vụ cho con ăn cũng thỉnh thoảng ăn một chút, đến khi thấy no rồi mới nói: “Thần sương, người thực sự thích ta?” Hấn nghĩ mới việc xảy ra hơi bất ngờ, giống như mộng đẹp biến thành hiện thực, ngược lại thấy không đúng.

Hạ Thần Sương nghe vậy dừng một chút, nói: “Khụ, ta lớn như vậy lần đầu tiên viết thư tình.” Đến chuyện vĩ đại của tuổi trẻ hấn cũng làm, đương nhiên là thật rồi.

Diệp Văn Vụ nghe đáp án không nói gì.

Hạ Thần Sương buông đũa, trịnh trọng nói với người đối diện: “Văn Vụ, người có thể nghĩ mọi chuyện diễn ra quá nhanh, kỳ thực chúng ta tuy rằng gặp nhau mới vài lần, nhưng thời gian quen biết đã một năm, người không nên nghĩ nhiều quá, có thể cùng nhau chơi lâu như vậy chắc chắn phải có tâm tư? Thuận theo tự nhiên là tốt rồi, cứ sinh hoạt như thế này, chỉ cần hai ta cùng nhau nỗ lực, đều mong muốn chuyện tốt đẹp là được. Quan trọng nhất là có tâm.”

Diệp Văn Vụ đáp khẽ, cúi đầu uống trà.

“Được rồi, người biết nấu ăn chứ?”

“Cũng khá.”

“16 này sinh nhật ta, ta muốn ăn đồ người làm.”

“...” Khuôn mặt thành thực, “Người thích ăn cái gì?”

“Ăn thịt.”

“Người thực sự rất thẳng thắn.”

“Yên tâm, người rất nhanh sẽ phát hiện ta ở rất nhiều phương diện đều thẳng thắn.”

22. Chương 23

Cơm nước xong Hạ Thần Sương không mang Văn Vụ và Văn Lộ về thẳng nhà mà trực tiếp đưa tới Thần Viên. Ý tứ muốn mang vợ và con tới tham quan nơi hấn làm việc.

Diệp Văn Vụ ban đầu phản đối, hấn có cảm giác không được tự nhiên. Thế nhưng không lay chuyển được Thần Sương, hơn nữa Văn Lộ lại nằm trong lòng y, vậy nên cũng chỉ còn cách đi theo. Tất cả là tại thẳng con nhận được ba ba rồi thì đem quảng hấn sang một bên.

Không giống như lần trước Hạ Hâm tới thì Ninh Uy đem nạng đi giới thiệu, mà lần này Hạ Thần Sương tự mình đem bọn họ đi thăm quan các phòng ban.

Rất nhiều nhân viên hiếu kỳ về thân phận của Văn Vụ và Văn Lộ, thế nhưng Hạ Thần Sương nói bọn họ là vợ con mình, tất cả mọi người chỉ có thể sống sờ tại chỗ. Có người hiểu, có người không, hầu như chỉ coi là nói đùa.

Diệp Văn Vụ không nghĩ Hạ Thần Sương thẳng thắn như vậy, thực sự là thẳng thắn, thẳng thắn đến nỗi khiến hấn run bắn cả người.

Bất quá hấn cũng không có tận lực giải thích, chỉ là không có ý kiến.

Cuối cùng là tới phòng làm việc của Thần Sương, Văn Lộ cảm thấy thích thú.

Ba ba trên bàn có một loạt tiểu oa nhi, đủ mọi màu sắc rất khả ái. Ba ba trong phòng có thảm trải nền rất khả ái, so với thảm dưới sảnh còn đẹp hơn. Đương nhiên, biểu tình trên mặt hấn vẫn như mọi lần, Văn Lộ chỉ là nghĩ thích, rất thích.

Diệp Văn Vụ yêu cầu rời đi, nhưng người kia vẫn một mực muốn hấn chờ tới giờ tan tầm cùng về. Hấn cũng không có cự tuyệt, chỉ ôm Văn Lộ hồng hấn ngủ, dùng máy tính xách tay người kia đưa cho chơi.

Vân Lộ bị vạ trong đồng ghế sô pha yên lặng ngủ, trong khi đó song thân đang PK.

Hạ Thần Sương nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Hoàn hảo lúc trước mua nhiều sô pha, có thể vạ thành chỗ cho con ngủ. Ta thực sự biết dự tính trước.”

T-T nói cái gì vậy, không biết Vân Lộ lớn lên có giống như y không, bỗng nhiên có một loại cảm giác.

Trên thực tế, hẳn về sau sẽ biết, bởi vì nhiều năm về sau đứa nhỏ sẽ theo hẳn gia nhập hàng ngũ PK, bất quá đây là chuyện về sau.

Vân lộ ngủ hơn hai giờ thì tỉnh lại, thấy song thân đang chơi hừng hực khí thế liền khả ái kêu: “Mụ mụ ~” sau đó, cũng không biết có phải vì thấy hành động đáng thẹn của ba ba không mà hẳn liền trở mình liếc mắt y một cái.

Diệp Văn Vụ đánh cho người kia thất bại thảm hại, trong lòng thực sướng khoái muốn ôm con, nhưng người thua kia nói một câu lại khiến hẳn tức đến trắng cả mắt. Đồng dạng hành động, nhưng kết quả thực khác nhau.

Hạ Thần Sương tựa vào ghế ngồi nhàn nhã chơi nói: “Tình hình chung, trên giường thất ý, chiến trường liên đắc ý.” (ý ảnh chắc là trên giường thì chắc chắn là Diệp diệp thua rồi (^O^)/)

Diệp Văn Vụ: “...” Tốn hơi thừa lời.

Vân Lộ: “Khanh khách ~ ”

Năm rưỡi, Hạ Thần Sương thu dọn một chút rồi chuẩn bị rời đi. Thế nhưng lúc này vấn đề tới, Vân Lộ rất thích những thứ khả ái trên bàn của ba ba hẳn. Kỳ thực cái này cũng đơn giản, làm ba ba đương nhiên không keo kiệt nhưng thứ đấy. Then chốt ở chỗ, chẳng nhóc có rồi còn muốn lấy thêm.

Thảm tuy nhỏ nhưng cũng là 6m2, tuy rằng không bì được với cái ở sảnh, nhưng cầm lấy cũng không dễ dàng.

“Ba ba, muốn muốn.” Xem đi, không ai nói nhưng hẳn cũng biết nên xin ai.

Diệp Văn Vụ cười trộm, đây là kết cục của việc khi dễ hẳn.

Bất đắc dĩ, Thần Sương chỉ có thể đưa Vân Lộ cho Văn Vụ ôm, cuộn thảm lại, kiêng lên trên vai xuất môn.

Đây là giờ tan tầm, thực sự là có điểm hối hận.

Hạ Thần Sương ưỡn ngực ngẩng đầu, không để ý những ánh mắt hiếu kỳ, bước đi hướng bãi đỗ xe. Diệp Văn Vụ ôm con ở sau người, dọc đường đi nghe lời bàn tán của nhân viên.

“Lão bản thực chịu khó, tan tầm rồi còn làm công tác vận chuyển.”

“Nghĩ đến cơ thể hẳn tiêu chuẩn như vậy hóa ra là vì thế!”

“Phi thường mới có thể.”

Diệp Văn Vụ nhếch cười đến bộ dạng co quắp, đến tận khi cùng Thần Sương đi xa rồi mới cười ra tiếng.”Ha ha ha ha, bọn họ nói người là nhân viên vận chuyển, cơ thể của người đẹp đều là do vận chuyển này nọ. Đau bụng chết ta.”

“Đáng cười đến vậy? !” Cười đến dọa con muốn khóc.

“Khụ... cũng có.” Diệp Văn Vụ xấu hổ địa dừng lại, sau đó nghiêng đầu hoài nghi hỏi: “Của người cơ thể rất chuẩn a?” Hẳn lần trước không chú ý lắm.

“Về nhà cho người xem.”

“...” Dừng ..., đường phố nhà lầu thật đẹp có phải không? (đánh trống lảng =)))

“Phu nhân, đường phố có đẹp trai như ta?”

“...”

Sáu giờ hai mươi, Hạ Thần Sương rốt cục cũng tới được nhà Vân Vụ. Tương thân tương ái bước đầu tiên, nhận thức con trai a.

“Người ở đây một mình?” So với hần tưởng tượng có vẻ sạch sẽ, gọn gàng hơn.

“Ân, bất quá hiện tại có hơi loạn so với trước, bởi vì Vân Lộ đang tập đi, hần lúc nào cũng lục lọi bậy T-T ”

“Chỉ có người với hần ở đây? Cha mẹ người đâu?” Cái này hần vẫn hiếu kỳ, thế nhưng không có hỏi.

“Cha mẹ ta mấy năm trước đi du lịch gặp tai nạn trên không, đều mất.”

“... Xin lỗi.” Hạ Thần Sương không nghĩ đến mọi việc như vậy, trong lòng tràn ngập thương tiếc. Hần nhẹ nhàng ôm lấy Vân Vụ, lần đầu tiên thử nhu nhu tóc hần.

Diệp Vân Vụ rất không có tiền đồ mà vành mắt đỏ hồng. Nhưng lại không khóc, bất quá mũi có điểm chua xót, ngực lại cảm thấy là lạ.

“Mụ mụ ~” Vân Lộ vỗ vỗ ống quần hần nói: “Ngừu ngừu...” (ăn)

Diệp Vân Vụ nghe thấy vậy khẽ đẩy Hạ Thần Sương ra: “Ta đi cho hần ăn.” Nói xong hần ôm Vân Lộ vào phòng bếp.

Không lâu sau, trong phòng bếp truyền ra tiếng Vân Vụ hỏi: “Buổi tối muốn ở đây ăn không?”

Hạ Thần Sương hài lòng, nhưng ý tứ hỏi: “Có thể chứ?”

“Ân, bất quá người giúp ta trông Vân Lộ.”

“Không thành vấn đề.”

Tại phòng bếp thân ảnh màu trắng ôm con trở lên. Mà người tiếp nhận đứa nhỏ thì liền đem hần đặt ở trên thảm, ở trên mặt đất giữ tay giúp con tập đi.

Không lâu sau, mùi thơm đã tỏa ra. Lúc này thực khiến Thần Sương cảm động muốn khóc. Là ai nói thích ăn thịt? Ai nói? Hần nhất định không để yên.

Lưu thịt đoạn nhi, thịt xốt xà chua, thịt lợn cay... (hehe, hình như toàn món chay)

Hần thừa nhận là lỗi của hần, nhưng báo ứng như vậy có nhanh quá không. Không phải ăn thịt trên giường đã đành, ngay cả một bàn ăn chay cũng kêu là “ăn thịt” được sao. Vân Vụ người thực sự quá thuần khiết hay cố tình giả ngu?

“Thần Sương, phiền người đem Vân Lộ đi rửa tay được không?” Người giả ngu kia thanh âm thực lớn.

“Hảo.”

Đợi bọn họ ra, Vân Vụ đã dọn xong chén bát nói: “Bởi vì phải cho Vân Lộ ăn nên có tương đối nhạt.”

Hạ Thần Sương trên mặt lộ ra vẻ thỏa mãn nói: “Cảm giác này thực tốt.”

“A, cảm giác gì?” Diệp Vân Vụ vừa hỏi vừa cho Vân Lộ ăn.

“Cảm giác gia đình.” Hạ Thần Sương nghĩ nửa ngày mới nói ra được từ này. Hần có gia đình, thế nhưng mỗi lần trở lại cũng không có cảm giác như đang ở nhà, ngày hôm nay đột nhiên thì có.

“...” Diệp Vân Vụ không có ý kiến, cúi đầu uy Vân Lộ ăn.

Hạ Thần Sương lẳng lẳng nhìn người đối diện, khuôn mặt sáng sủa, mái tóc hơi dài được chải gọn gàng, lông mi thật dài, ngũ quan rất phổ thông, nhưng con mắt lúc nào cũng rất sáng...

“Người, như thế nào không ăn?” Diệp Vân Vụ dứt lời liền ném ném lại món ăn. Hần nhớ kỹ mình làm không sai a.

“Ai ~” Hạ Thần Sương khoa trương thở dài: “Là thịt nhưng không phải thịt a

”

“...” Tiếp tục giả ngu.

Hạ Thần Sương cười thầm, bắt đầu nhấc chiếc đĩa. Mùi vị so với hần tưởng tượng còn tuyệt hơn, kỳ thực hần không phải là thích ăn mặn, bởi vì nãi nãi hần thích ăn nhạt.

Cơm nước xong Văn Vụ dẫn hần đi xem các phòng một chút. Hạ Thần Sương lần thứ hai cảm thấy Văn Vụ thực chăm chỉ, các phòng đều rất sạch sẽ không thấy có bụi.

Lúc này mọi người đều rảnh rỗi. Bọn họ giống như người một nhà cùng nhau ngồi xem Tv, trò chuyện việc nhà.

Trước khi về Hạ Thần Sương nói: “Văn Vụ, 16 này đến nhà nãi nãi ta dùng cơm được không?”

“A? ! Vì sao?”

“Ta nghĩ mang người đến gặp nàng.”

“...” Hần có thể nói không được sao?”Người muốn cho nàng biết chúng ta...”

“Ân, nói cho nàng ta muốn ở cùng một chỗ với người.”

“có phải quá gấp hay không?” Hần còn rất nhiều việc chưa biết? !

“Người không thích?”

“Điều không phải.” Diệp Văn Vụ đáp rất nhanh, nói xong hận không thể đánh bản thân một cái, cứ cấp bách như vậy? !

Hạ Thần Sương hiểu rõ cười: “Vậy thì có thể, ngày xưa không phải người ta chưa từng gặp nhau cũng phải lấy nhau sao, chúng ta tốt hơn nhiều. Huống hồ ta thủy chung tin tưởng, chỉ cần là hữu duyên, mặc kệ quen biết thế nào, đều có thể bên nhau hạnh phúc đến già.”

“Người rất tự tin.”

“Đúng, bởi vì cảm giác chúng ta sẽ hạnh phúc.” Dứt lời thân thân con trai, hôn người thân ai, “Buổi tối ta có một số việc, khả năng sẽ không login.”

“Hảo. Được rồi, người sáng sớm mấy giờ đi làm?”

“Bình thường là 7h50 xuất phát. Làm sao vậy?”

“Không có gì.”

Buổi tối chín giờ, Hạ Thần Sương tuy không có login, thế nhưng Diệp Văn Vụ vẫn nhận được tin nhắn của hần.

“Phu nhân ngủ sao?”

“Còn không có, người sao biết số di động của ta?”

“Lần trước người ở bệnh viện gọi cho ta một lần, ta có lẽ dự đoán trước được điều này.”

“A, ta rất lâu rồi không nhắn tin, cảm giác này thực kỳ quái.”

“Con thế nào?”

“Ngủ, tứ chi mở rộng, bụng nhỏ phình, rất có ý tứ.”

“Nói xong ta rất muốn nhìn quá, thực sự.”

“...”

“Người không nói, vậy ta qua đó đi?”

“Hừ, này là người tự nói.”

“Vậy ra mở rộng cánh cửa cho ta a.”

Diệp Văn Vụ sững sốt, lặng lẽ rời giường đi mở cửa. Quả nhiên... Hạ Thần Sương đang đứng trước cửa.”Người...” Thế nào nhanh như vậy?

Hạ Thần Sương không chút suy nghĩ tiến tới ôm người kia vào lòng: “Nhấn tin không bằng chính miệng nói ra.”

23. Chương 24

Thời gian gặp gỡ người kia liền phát sinh một loại cảm giác, nếu như phải cụ thể hình dung thì thực không rõ ràng, thế nhưng nếu đem đơn giản hoá một chút, đó chính là “Hạnh phúc”

Diệp Văn Vụ lôi kéo Thần Sương lặng lẽ bước vào phòng ngủ, chỉ thấy Vân Lộ đứng như lời hắn nói tứ chi mở rộng ngủ rất ngon lành. Ngọn đèn nhu hòa bao quanh thân thể nhỏ bé của hắn, khiến trong lòng người tràn ngập cảm giác ấm áp.

“Thú vị chứ?” Diệp Văn Vụ nhẹ giọng hỏi người bên cạnh.

“Giống thiên sứ.” Hạ Thần Sương dứt lời cẩn thận sờ mặt con.

Thiên sứ thấy hai má ngựa ngựa, mắt húng xoay người một cái, quay mông nhỏ về phía song thân.

Hạ Thần Sương nhìn thấy cái mông nhỏ của con có cái đuôi nhỏ liền bật cười. Thật giống một con heo nhỏ, vậy vậy đuôi nhìn thật khả ái.”Người mua?” Hắn hỏi vợ đang đắp chăn cho con.

“Ân, hắn có rất nhiều quần áo giống như vậy.” Diệp Văn Vụ biết cái đuôi heo kia hấp dẫn người nào đó liền nói.

“Ta xem người ban ngày mặc chính là đồ giống như Vân Lộ.”

“Đó là Vân Lộ chọn.” Diệp Văn Vụ nói xong đột nhiên nhớ đến một việc. Hắn rất nhanh quan sát Thần Sương một chút, kết quả là cười thầm trong lòng. Con trai có lẽ đã dự tính trước, quà sinh nhật có lẽ không cần mua.

“Người giống như rầy hài lòng?”

“A?” Hắn biểu hiện rõ ràng như vậy sao? “Ta không có a.” Hay hài lòng cũng không thể để người khác biết.

“Quên đi, đi ra ngoài cùng ta xem TV chút.”

“Ân, hảo.”

Cửa mở để lại một khe nhỏ bé, có thể nhìn Vân Lộ một chút, xác định hắn đang ngủ ngon giấc hai người mới ngồi xem TV.

Xấu hổ dường như chậm rãi xuất hiện. Diệp Văn Vụ thực sự không biết nói gì. Thần Sương hình như đang chọn chương trình, cũng một nói với hắn lời nào.

Chỉ chốc lát sau, TV rốt cuộc dừng lại ở một chương trình. Là chương trình rất phổ biến ngày trước Văn Vụ có xem qua, là “Brokeback Mountain.” (nga~ phim nổi tiếng nha~ *hắc hắc*) . Hắn không được tự nhiên ngồi dịch ra một chút, trong lòng nghĩ Thần Sương người nhất định là cố ý? Chính là cố ý? Chính là cố ý nha?

Hạ Thần Sương không để ý, thoải mái ôm lấy Văn Vụ vào lòng. Diệp Văn Vụ cứng ngắc, hắn nhìn phòng bếp một chút nói: “Ta đi lấy nước, người uống gì?”

“Uống sữa đi, ta rất hay mất ngủ, không thể uống trà hay cà phê.”

“Nga.”

Diệp Văn Vụ nghe vậy đi vào phòng bếp, chỉ cần có thể thoát khỏi vòng tay hắn, quản hắn uống sữa trâu hay sữa bò. Ân, sữa, sữa...

Hạ Thần Sương không xem TV nữa, từ lúc Văn Vụ đứng dậy cũng chỉ nhìn hắn. Diệp Văn Vụ cảm giác đứng ngồi không yên, nhưng cũng không dám quay đầu lại.

Sữa bột cho vào trong bình chứa, làm nhiều đã quen tay. Sau đó lại dùng nước ấm đổ vào, đậy nắp lại.

Diệp Văn Vụ cầm sữa hướng tới sofa đưa cho Thần Sương.

Hạ Thần Sương nghĩ thấy kỳ quái lại càng thấy kỳ quái hơn.”Cho ta cái này làm cái gì?” Hấn hỏi.

“Uống nha, người điều không phải muốn uống sữa sao?”

“...” Hạ Thần Sương ần ần thái dương: “Văn vụ, người xác định đây là cho ta uống?” Nắm vú cao su trẻ con... Trời ạ, đây không phải cho trẻ con bú sao?

“Àn?” Diệp Văn Vụ nghe vậy cúi đầu vừa nhìn: “//(o)//” tại sao có thể như vậy...

“A, người tại sao lại khả ái như vậy.” Hạ Thần Sương đem thứ kia đặt lên bàn, tay trái kéo người đang đỏ mặt kia vào hôn một cái. Hấn tay trái ôm lấy lưng vợ, tay phải ôn nhu vuốt ve cần cổ mảnh khảnh của người kia.

Diệp Văn Vụ có cảm giác khó thở. Đây là lần đầu tiên Thần Sương hôn hấn, hấn có điểm trở tay không kịp. Một chút tư tưởng chuẩn bị không có, một điểm tinh thần chuẩn bị cũng không có, tâm tình hoảng loạn bị chặn ở cổ họng không thể nói ra, hai tay chỉ có thể chặt nắm quần áo Thần Sương.

Hạ Thần Sương chỉ cảm thấy sự lạnh tính của hấn hoàn toàn bay mất, cổ nhiệt lưu trong người lan tỏa đi khắp nơi. Ông trời chứng giám, hấn tới đây không phải để bổ xung chỗ thịt thiếu trên bàn ăn tối nay, thế nhưng hiện tại, hình như không phải do hấn, thân thể hoàn toàn không bị khống chế a. (anh định đổ bữa cho ai hả ~)

Hạ Thần Sương buông người trong lòng đang hít thở không thông ra: “Văn Vụ, có thể chứ?” Thanh âm của hấn bởi vì nhuộm màu dục vọng nên có phần trầm thấp.

Dưới ánh đèn mờ mọi thứ thực trở nên huyền hoặc , Diệp Văn Vụ chỉ cảm giác bên tai giống như thuốc độc, thanh âm đầy ma lực. Vì vậy hấn rút cuộc hồi phục hô hấp gập đầu.

Hạ Thần Sương lúc này ôm hấn hướng phòng ngủ đi, thế nhưng vừa đến cửa bị Văn Vụ ngăn lại. Văn Vụ tuy đã ngủ nhưng hấn vẫn cảm thấy không được tự nhiên.”Đi phòng khách.” Hấn nhỏ giọng nói.

Hạ Thần Sương nghe lời hấn, ra phòng khách.

Ngày lễ tình nhân đã qua hai tháng, bọn họ cũng chưa gặp người nào khác. Đang ở tuổi huyết khí tràn đầy, ai cũng không có khả năng ôm thân thể vợ mà thờ ơ. Nhưng chuyện xảy ra, ở đây không phải khách sạn, Văn Vụ cũng không chuẩn bị thuốc bôi trơn hay áo mưa, hấn cho tới bây giờ cũng không nghĩ phải sử dụng nhanh như vậy a.

Tại thời khắc then chốt như vậy, chuông cửa vang lên...

“Ách... Ta đi mở cửa.” Diệp Văn Vụ sửa sang lại quần áo từ trong lòng Thần Sương đi ra. Hấn đại khái đoán được người nhấn chuông cửa giờ này là ai, vừa lúc hấn còn có thể mượn này nọ. Thần Sương kĩ thuật vẫn còn chưa tốt (còn non lắm =)), hơn nữa hấn cái kia có chút (lớn nga~ phải hông *chớp mắt*)... Dù sao hấn vẫn không đủ can đảm ném thử khi không dùng thuốc bôi trơn.

Hạ Thần Sương mặc dù có chút cấp bách, nhưng hấn cũng muốn xem người nào đến, chính vì vậy cũng không ngăn cản.

Diệp Văn Vụ mở rộng cửa, quả nhiên là đôi vợ chồng Khổng Hữu Hằng.”Đôi ta nghỉ ngơi đêm nay cần cái này, Vì vậy đưa tới.” Khổng Hữu Hằng đưa một cái túi cho Văn Vụ. (quả nhiên là huynh đệ tốt nha~)

Ngô Phương Viên biểu tình là lạ, Văn Vụ nhìn không rõ, bất quá hấn vừa mở ra túi liền biết, bởi vì bên trong chính là thứ hấn cần.

Lúc này Hạ Thần Sương có chút nóng ruột đi ra. Quần thì vẫn mặc, nhưng áo sơmi chỉ còn một nút đóng. Hấn bày ra tư thế chiếm hữu ôm lấy Văn Vụ từ đằng sau, vấn: “Hai người là?”

“Ta bằng hữu, Khổng Hữu Hằng, Ngô Phương Viên. Bọn họ ở bên cạnh.” Nói xong Diệp Văn Vụ chỉ người ở bên cạnh : “Hạ Thần Sương, ta...”

“Hấn lão công.” Hạ Thần Sương thấy hấn không biết phải nói thế nào liền sẵn sàng mà nói đỡ.

“Hạnh ngộ ~” hai bên bắt tay nhau, bầu không khí hài hòa.

Khổng Hữu Hằng nói xong ôm vợ : “Chơi đùa phải vui vẻ nha, Hạ tiên sinh đừng quên lúc rảnh rồi mời ta với lão bà ăn cơm.” Nói xong thức thối rời đi. Hắn với Ngô Phương Viên là bằng hữu tốt của Văn Vụ, mới ăn cơm cũng là chuyện đương nhiên.

Đóng cửa, Hạ Thần Sương hỏi: “Là một đôi?”

Diệp Văn Vụ gật đầu: “Àn.”

Nói ngắn gọn một chút rồi tiếp tục chuyện ban nãy, chuyện xen vào cũng không ảnh hưởng đến nhiệt độ của nơi nào đó. Diệp Văn Vụ cởi cúc áo cuối cùng trên người Thần Sương: “Sau này không được mặc như vậy cho người các nhìn!” Như vậy gợi cảm, khiến hắn phiền muộn a. Chích là thực sự nhìn rất hảo.

“Vì sao?” Biết rõ nhưng vẫn cố hỏi: “Người cũng mặc áo ngủ vậy.”

“Ta mặc áo ngủ cũng không lộ ra đâu a, người đó là có phong hoá.”

“Thực không thành thật.” Hạ Thần Sương khê cần lỗ tai Văn Vụ: “Nói thẳng người không muốn người khác nhìn ta là tốt rồi?”

Diệp Văn Vụ trong nháy mắt cảm miệng, trong lòng nghĩ người đúng là da mặt dày.

“Người ở trong lòng mắng ta, ta như thế nào biết.” Hạ Thần Sương dứt lời dùng ngón tay có thuốc bôi trơn tham tiến vào nơi tư mật của Văn Vụ.

Diệp Văn Vụ không dám nghĩ, càng không dám nói. Chỉ có thể liều mạng nhin xuống tiếng rên rĩ. Gần giống lần trước, lần này kích thích lớn hơn nữa, bởi vì biết được người phát sinh quan hệ là Thần Sương, tâm lý sung sướng giống như nhiệt huyết sôi trào.

Hạ Thần Sương cũng như vậy, lúc tiến nhập có cảm giác thoái mái hơn lần trước, rốt cuộc có thể hoàn toàn viên mãn. Diệp Văn Vụ ở dưới thân hắn dưới thân đang đưa, thỉnh thoảng không chế không được rên rĩ truyền đến, căn bản không thể dùng hai chữ “tuyệt vời” để hình dung. Mồ hôi lấp lánh chảy xuống, tình sắc nhưng ảm áp.

Diệp Văn Vụ như lọt vào trong sương mù, cảm giác then thừng biến mất mà dần ftraamf luận vào, ngủ bao lâu cũng không biết.

Lúc tỉnh dậy trời đã sáng rồi, đây là hắc bình thường đều dậy tương đối sớm. Văn Lộ đã tỉnh ở bên cạnh hắn chơi gấu bông. Bất quá nhóc con kia một chút cũng không khóc nháo, hắn lúc đầu không để ý, vừa nhìn mới phát hiện, hắn lại nhớ ra mình ngủ ở trong phòng ngủ. Thân thể hắn đều được tẩy sạch sẽ, không có cảm giác khó chịu, ngoại trừ thắt lưng đau.

Thần Sương không có ở đây, nhưng trên bàn lưu lại một tờ giấy.

lão bà:

Tây trang của ta bị người làm nhão, không có quần áo nên phải sang chỗ nãi nãi lấy, buổi trưa gọi điện cho người. Thân

Thần Sương

“Mụ mụ, ăn ăn ~” Văn Lộ nhào vào trong lòng Văn VỤ đòi bữa sáng.

Diệp Văn Vụ đứng dậy xuống đất, người lão đảo, hơi không đứng vững. Văn Lộ thấy thế kêu một tiếng êm ái “Mụ mụ ~”, khiến cho người bị gọi không có ý tứ nhìn con nữa ngày.

Miễn cưỡng đi cho con ăn sữa, bản thân cũng ăn một chút, lúc này mới có cảm giác.

Bảy giờ bốn mươi, Diệp Văn Vụ mặc quần áo ôm con ra cửa. Nói hay là đi phơ nắng, trên thực tế, chính là muốn tiền người nào đó đi làm. Văn Lộ không biết, nếu không nhất định Văn Vụ bị con trai khinh bỉ.

Tựa như lần trước gặp nhau, Hạ Thần Sương bảy giờ năm mươi xuất môn, Diệp Văn Vụ nhìn thấy hắn từ xa.

Hạ Thần Sương cũng thấy bóng dáng ôm con quen thuộc. Nắng sớm vừa vắn chiếu vào trên người, tựa như lần đầu nhìn thấy, khiến cho hắn có cảm giác ấm áp an nhàn.

Hắn đánh xe lại gần, nghe thấy Vân Lộ cười gọi “Ba ba” .

Diệp Văn Vụ phát phát tay với hắn, hắn chạy chậm lại để Diệp Văn Vụ lại gần. Sáng sớm người không nhiều lắm, nhưng hắn lá gan lớn, ngay trong tiểu khu nhanh chóng hôn vợ một cái, sau đó nói: “Buổi tối gặp.”

Diệp Văn Vụ quên phản ứng, ngược lại Vân Lộ cấp ba ba một cái hôn gió dữ dội. (đáng iu chết ta~)

Chìm đắm trong hạnh phúc nên không biết, cử động của bọn họ vừa vắn rơi vào mắt Bạch Dung Ngọc thái thái (bà nội anh Sương =)) đang trên đường đi tập dưỡng sinh về. (nga~)

24. Chương 25

Hạ thần Sương đánh xe rời đi còn Văn Vụ không trở vào nhà vội, hắn ôm Vân Lộ đi quanh vườn, dạy hắn từ “Lá cây”.

“Vân Lộ, nhìn cái này, lá cây.”

“Nha nha.”

(trong tiếng Trung, từ “lá” [] phát âm giống “nha” hay là “ya” [])

Diệp Văn Vụ cười, chỉ vào chân nhỏ của Vân Lộ cười nói: “Cái này là nha nha.” Sau đó chỉ vào lá cây: “Cái này là lá cây.”

Bàn tay nộn nộn nhỏ nhỏ của Vân Lộ cầm lấy lá cây: “Nha nha.”

Diệp Văn Vụ kéo tay hắn khỏi phiến lá nói: “Quên đi, ngày mai học tiếp, hiện tại trở về nhà.”

Vân Lộ rất giống như hiểu chuyện gật gật đầu.

Bạch Dung Ngọc thấy ân nhân mà sắp tới đây có thể kiêm cả cháu dâu ôm con về nhà, vội vã gọi lại: “Diệp tiên sinh, chờ một chút.”

Diệp Văn Vụ nghe vậy quay đầu, thấy Bạch Dung Ngọc thái thái một thân bạch y, cầm trong tay kiếm tiên thẳng lại đây. Hắn thế nào cũng đều thấy đàng đàng sát khí, vì vậy vô thức ôm chặt Vân Lộ.

“Ách... Hạ lão thái thái người khỏe.” Diệp Văn Vụ cứng ngắc chào hỏi, Ngay cả đến xương sống thất lưng cũng đều mất cảm giác.

“Diệp tiên sinh a, lần trước người đưa ta đến bệnh viện ta còn chưa kịp cảm ơn người, không nghĩ tới người cùng lão thái thái ta lại ở cùng một tiểu khu. Như vậy có được hay không a, đến nơi ta ở, lão thái thái sẽ làm một chút đồ ngon cho người.”

“Chuyện này... Người không cần khách khí như vậy, nếu là người khác cũng sẽ làm như vậy.” T-T hắn thầm nghĩ về nhà, về nhà! Khụ, hắn chỉ cần nghĩ đến việc nãi nãi của Thần Sương nhìn thấy cảnh ban này thôi là đã....

“Ai, Diệp tiên sinh làm gì không nể mặt mũi lão thái thái này như vậy, tay nghề làm bếp của ta cũng không tệ nha.”

“Thế nhưng con ta còn muốn uống sữa...” Hắn muốn về nhà T-T

“Sữa ở chỗ ta cũng có, đứa nhỏ này nhìn cũng gần 1 tuổi rồi đi, thật tốt, lớn lên nhìn rất giống cháu trai ta.”

“...” Lão thái thái ánh mắt của ngài có thể dừng như vậy được không a.

“Đi thôi đi thôi, hôm nay thật hảo a, qua chỗ ta tán dóc chút.”

“Này... Quấy rầy người rồi.” Thần Sương, xảy ra vấn đề người cũng đừng trách ta, là nãi nãi người thực nhiệt tình.

Nói đến hai nhà thật đúng là không xa, cách một hoa nhỏ viên là đến. Diệp Văn Vụ cứ như thế mà bước vào nhà chồng.

Mở cửa chính là Hạ Hâm, nàng hôm nay trực buổi chiều, còn chưa tới chỗ làm. Vừa thấy Diệp Văn Vụ liền lôi hẳn vào. Diệp Văn Vụ nghĩ thầm quả nhiên nhiệt tình chính là gen di truyền.

Lão thái thái cất thanh kiếm đi, gọi cháu gái: “Tiểu Hâm a, nhanh nhanh đem đồ ăn ngon ra cho Diệp tiên sinh cùng đứa nhỏ này ăn.”

Hạ Hâm cười rời đi, lưu lại Văn Vụ đang nghĩ thầm: “Không phải nói ngài nói là làm cho ta ăn sao?” Bị lừa ==

Lão thái thái càng nhìn Văn Vụ càng thấy thích. Văn Vụ cũng không sợ người lạ, cầm một khối kẹo đường hình thỏ hân hoan nhìn lão thái thái.

“Diệp tiên sinh, chuyện lần trước thực sự là cảm tạ người. Ta cũng đã lớn tuổi, đi lại không thuận tiện.”

“Thân thể người rất khỏe, không phải vẫn đi luyện thái cực quyền sao?”

“Diệp tiên sinh với cháu ta quen nhau?”

“...” Diệp Văn Vụ kinh hãi, “Quen nhau...”

“Thanh niên đừng khấn trương như vậy, uống nước trái cây a.” Lão thái thái đem nước chanh đến trước mặt Văn vụ.

“Cảm tạ.” Làm sao có thể uống được a, hân!

“Nãi nãi ngài đã quên? Lần trước không phải nói rồi sao, chúng ta đều quen nhau.” Hạ Hâm đem một đĩa trái cây đặt lên bàn.

“Nga, Diệp tiên sinh làm việc ở nơi nào?”

“Ngô... Công việc của ta tương đối tự do, bình thường là viết này nọ.”

Lão thái thái gật đầu một cái, rốt cuộc hiểu được. Lại hỏi: “Người cùng cháu trai ta quen biết đã lâu?”

Diệp Văn Vụ không được tự nhiên xích thân thể ra, nói: “Đã hơn một năm, không biết có tính là dài.”

Lúc này Hạ Hâm chen vào nói: “Nhận thức lâu như vậy sao? Ta còn tưởng rằng là lần quen ở siêu thị.”

“Ngày trước cũng coi là quen biết, chỉ bất quá phương thức tương đối đặc biệt mà thôi.”

“Được rồi, lâu như vậy, ta còn không biết người tên gì. Gọi Diệp tiên sinh nghe thực xa lạ, tất cả mọi người là hàng xóm, người sau này gọi ta Hạ Hâm đi.”

“Ta là ‘Diệp Văn Vụ’.”

“Phốc... Khụ khụ...”

Diệp Văn Vụ nhìn Hạ Hâm bị sắc nước cam, trong lòng nghĩ người cũng không cần khoa trương như vậy, không phải chỉ là một cái tên.

Hạ Hâm cũng không quên mình đã giả làm “Văn vụ ” một ngày trời, vừa nghe đến nguyên lai là nam, nhất thời cảm thấy bất khả tư nghị. Bất quá nghĩ lại cũng không có gì, dù sao lão đệ cũng nói là thích một người nam. Nàng đã dự tính trước hỏi: “Người cùng lão đệ ta quen nhau trong trò chơi đi?”

Diệp Văn Vụ gật đầu “Ân” một tiếng, mặc dù có hơi ngạc nhiên khi nàng đoán được, nhưng là không có hỏi, cảm giác càng hỏi sẽ càng lộ nhiều hơn.

Lão thái thái lần lượt hỏi hẳn rất nhiều vấn đề, không ngoài những chuyện về tuổi tác, gia đình a, tính cách a. Hân thành thật trả lời, càng ngày càng nghĩ lão thái thái khẳng định là biết chuyện gì.

Trong đầu hẳn đang trăm mối suy nghĩ thì Văn Vụ tiếp nhận quả cam của lão thái thái liền đưa cho Hạ Hâm. Hạ Hâm rất vui vẻ a, liên tục nói: “Cảm tạ bảo bối nhi, ta không ăn, người ăn đi.”

Diệp Văn Vụ bật cười, bởi vì hắn quá rõ ràng, Vân Lộ là muốn nàng bóc vỏ cho hắn, căn bản không phải đưa cho nàng ăn.

Lão thái thái dường như nhìn ra, vỗ chân Hạ Hâm: “Người này nha đầu ngốc, đứa nhỏ chính là muốn ăn, liền đưa cho người bóc vỏ.” Dứt lời đem quả cam đã bóc vỏ đặt vào tay tiểu cục cứng.

Quả nhiên, Vân Lộ khanh khách vui sướng tiếp nhận quả cam lão thái thái đưa. Diệp Văn Vụ trong lòng cười, ngoài miệng lại nói: “Vân Lộ, cảm tạ nãi nãi.”

Vân Lộ nghe vậy, khoanh hai tay nhỏ bé lại, đối lão thái thái cúi cúi đầu, trong miệng còn nói “Cảm tạ” . Thanh âm không lớn, nhưng người bên cạnh đều nghe được.

Diệp Văn Vụ đứng ngồi không yên một hồi nói muốn đưa Vân Lộ về. Thế nhưng lúc này lão thái thái còn chưa nói thì Hạ Hâm đã nói: “Vân Vụ người ở lại dùng bữa, ta không khéo léo lắm nhưng tay nghề cũng không tệ.” Dứt lời lại cùng Vân Lộ nói: “Vân Lộ ở nơi này ăn bánh được không a?”

Vân Lộ không biết bánh là cái gì, chỉ là vừa nghe nói “ăn”, liền nặng nề gật đầu “hảo” một tiếng.

Diệp Văn Vụ sững sốt, đột nhiên cảm giác trên đời này người biết làm bánh vẫn còn không ít. Hắn là muốn lưu lại học học, nhưng... Hắn vẫn phải về, Vì vậy nói: “Không được Hạ ..Hâm, ta về nhà còn có việc.”

Lão thái thái ngăn cản hắn: “Vội vàng cái gì, ngồi lại một chút, lão thái thái có cái muốn cho người.” Dứt lời liền bước vào phòng. Lúc này thoát nhìn thực sự là, đi lại như gió, làm sao cái gì “Đi lại không tiên”, giá bốn chữ này căn bản không thể dùng với lão thái thái này.

Lão thái thái rất nhanh đem ta một cái hộp, Hạ Hâm nhìn thấy cái hộp thứ trog tay cũng nhanh rút xuống.

Đồ gia truyền?

Thứ này ngay cả mẹ nàng lẫn mẹ kế đều không được nhân. Đương nhiên, mẹ kế đến nay rất muốn có. Thế nhưng bởi vì lão thái thái đối hai người con dâu đều chúng mắt, chính vì vậy cũng không cho. (tự nhiên thấy thích bà nội anh Sương nha~)

Lão thái thái đem vòng tay ngọc bích ra, đem nó đeo vào cổ tay Văn Vụ. Bởi vì động tác quá nhanh, hơn nữa Diệp Văn Vụ còn đang mơ màng, cho nên chờ hắn phản ứng vòng đã nằm trên tay. Hắn sợ đến vội vã lấy xuống. Mấy thứ này khiến người không chuyên môn cũng cảm thấy vô giá.

“Đừng tháo ra, đây là cảm tạ người cứu lão thái thái một mạng.”

“Người đừng nói giỡn, thứ này ta không thể nhận.” Muốn hù chết hắn? !

“Ta đều đã già, muốn cùng người với tiểu bảo bối vui đùa. Cũng là người không muốn cái mạng già này?”

“Không đúng không đúng.” Diệp Văn Vụ cố đem vòng tay tháo ra.

Ngay lúc này, chuông cửa vang lên. Hạ Hâm đi mở cửa, Diệp Văn Vụ nỗ lực thoát khỏi vòng tay. Cũng không biết là bởi vì hắn sốt ruột đến khẩn trương, vòng tay tháo mãi không ra.

Người đến là mẹ kế của Hạ Hâm. Hạ Hâm có chút ngoài ý muốn, nhưng nàng cũng không thể để người kia đứng ở ngoài cửa. Vì vậy không tình nguyện mời người kia vào nhà.

Lão thái thái thấy cũng không có biểu tình gì, cấp Văn Vụ một ánh mắt. Diệp Văn Vụ thấy không hiểu lắm, nhưng cũng ngừng động tác trên cổ tay mà quan sát tình hình.

Mẹ kế Hạ Hâm tên là Lí Tinh. Ăn mặc rất lẳng lơ, thế nhưng vóc người cùng dáng vẻ cũng rất hảo. Nàng cùng lão thái thái nói chuyện, sau đó nhìn thấy gì đó trên bàn trà liền chỉ vào Văn Vụ hỏi Hạ Hâm: “Vị này là ai nha?”

“Bằng hữu của ta với Thân Sương.”

Lí Tinh nghe như vậy liền ngồi xuống bên cạnh lão thái thái: “Bà bà, ngài đây là... thế nào mà đem vật quan trọng như vậy tặng cho Ngoại. Nhân.a?”

Diệp Văn Vụ khẽ nhủ mi, có chút hờn giận nhưng cũng không hé răng. Hiện tại nói hắn là ngoại nhân cũng không sai.

Hạ Hâm nghe được mất hứng, đối Lí Tinh liếc mắt: “Tinh di, có phải ngoại nhân hay không là do ta với Thần Sương cùng nãi nãi định đoạt. Bất quá có đôi khi ngoại nhân cũng còn hiểu chuyện hơn, so với người lòng lạng dạ sỏi vẫn tốt hơn.”

“Người! Người có ý gì?”

“Ý tứ ở mặt chữ.”

Lão thái thái nghiêm mặt: “Được rồi, ai là người một nhà lòng ta đều biết. Ta đưa thứ đó cho cháu dâu ta, ai quản được!”

Lí Tinh: “? ? ?” Nhìn Diệp Văn Vụ, không giải thích được, nhìn đi nhìn lại vẫn là nam nhân a.

Hạ Hâm: “...” Ngồi ăn, trong lòng nghĩ nãi nãi đúng là lợi hại a.

Diệp Văn Vụ: “==” trong gió mất trật tự ING...

Vân Lộ: “Mụ mụ, nước tiểu nước tiểu...”

Hạ Hâm ôm lấy tiểu tử kia: “Bác ôn người đi.” Chạy...

Lí Tinh rốt cuộc cũng định thần, mang theo ánh mắt hận ý: “Hắn không phải là nam sao?”

Lão thái thái vui vẻ: “Cái đó và người có quan hệ sao?”

Lí Tinh nhìn chuối hạt hai mắt tỏa ánh sáng: “Đương nhiên là có, thứ này ngài không phải nói chỉ có con dâu Hạ gia mới được đeo sao? Hắn nếu như là nam, hắn thế nào có thể?”

Lão thái thái lần thứ hai đeo vào tay Văn Vụ: “Ta nói hắn là cháu dâu Hạ gia, hắn có thể. Lại nói là cùng người không can hệ, bởi vì lão thái thái ta chỉ đem thứ của mình cho người ta thấy xứng đáng, đối với người có quan hệ gì.”

Lần này Diệp Văn Vụ giữ lại, bởi vì ánh mắt lão thái thái nhìn hắn đúng là “Người nếu dám đưa lại liền xong đời.” Vì vậy mang theo lòng tôn kính nói “Cảm tạ nãi nãi” .

Lão thái thái phát tay: “Đừng khách khí, từ hôm nay chính là của người. Đừng nói, người mang đẹp, khẳng định đẹp hơn thứ lẳng lơ nào đó.”

Lí Tinh không có được liền rời đi. Diệp Văn Vụ lưu lại ăn trưa. Nói thật là, Hạ Hâm làm bánh rất ngon.

Bọn họ ở trên bàn ăn thì Thần Sương gọi điện, bất quá trước khi tiếp điện thoại lão thái thái nói: “Người trước hết đừng nói cho Tiểu Sương biết ta đã biết chuyện a, ta muốn xem hắn lúc nào mới thành thật với ta.” Lão thái thái nói xong đem chiếc đĩa đặt trên miệng, giống như chắc chắn không được nói.

Diệp Văn Vụ hiểu được, tiếp điện thoại của chồng, mở màn kể chuyện buổi sáng.

Hạ Hâm nói: “Nãi nãi, người thực sự là rộng lượng.”

Lão thái thái nói: “Ai, thanh niên các người lão thái thái đúng là không hiểu được. Bất quá ta sợ ta nếu như không đồng ý Tiểu Sương sẽ bỏ chạy.”

Hạ Hâm: “Nãi nãi vì sao nghĩ như vậy?”

Lão thái thái buông bát đĩa: “Có biết Lý nãi nãi đánh thái cực quyền với ta không? Cháu trai nàng cũng là thích nam hài a, bọn họ không đồng ý, thế là hai đứa bỏ chạy, có đến nửa năm nay vẫn chưa có tin tức. Người xem ba người lấy hai người vợ, mỗi ngày đánh nhau âm ỉ, cả đời này còn có cái gì lạc thú a. Ta cũng không mong cháu trai mình không vui vẻ.”

Diệp Văn Vụ bị nghẹn bánh, nuốt nước bọt hai lần mới xuống. Hắn nói: “Nãi nãi người yên tâm, Thần Sương không phải loại người như vậy, người rất quan trọng đối với hắn.”

Lão thái thái vui vẻ: “Vậy Tiểu Vụ người là muốn ta không đồng ý chuyện các người?”

Diệp Văn Vụ nhanh chóng xua tay: “Không đúng không đúng, cái này... Ta...”

Lão thái thái gấp một khối bánh đặt vào bát hắc: “Đừng lo lắng, ta sẽ không lật lọng. Ân...Xem tình hình thế nào.”

Diệp Văn Vụ: “...” T-T không nên hù dọa người như thế.

25. Chương 26

Buổi tối 15 tháng 4, Hạ Thần Sương ngồi trên ghế sofa nhà nãi nãi xem Tv mà lòng không yên.

Hắc từ sau lần tạm biệt Văn Vụ trước cửa nhà cũng chưa gặp lại nhau. Không biết có chuyện gì, nãi nãi luôn theo dõi hắc không tha, ngay cả đi làm cũng muốn đi theo hắc. Hắc cũng không cự tuyệt nãi nãi, huống hồ chỉ là muốn đi xem nơi hắc làm việc, rồi đưa đi ăn.

Thế nhưng hiện tại, hắc có điểm không rõ. Làm cái gì mà nhìn hắc giống như phạm nhân? Hơn nữa buổi tối cũng không ngủ sớm, an vị bên cạnh hắc xem TV đến khuya, hại hắc không thể ra ngoài.

Kỳ thực hắc đi ra ngoài cũng không có gì, chỉ là muốn gọi điện cho Văn Vụ mà thôi.

Mười một giờ, hắc có vẻ rất khốn khổ: “Nãi nãi, người cũng sớm một chút nghỉ ngơi đi. Ta đi vào ngủ trước.”

Bạch Dung Ngọc thái thái cũng gật đầu nói: “Đi thôi.”

Hạ Thần Sương về phòng ngủ của mình, lúc này lão thái thái mới quay đầu, nói: “Sách, thằng cháu ngọc, ta cho người thời gian cũng không chịu mở miệng. Nãi nãi cho nhiều như vậy cơ hội, thực sự là không nắm chắc.”

Hạ Thần Sương trước khi ngủ nhắn tin với Văn Vụ rất lâu, như vậy hắc mới yên tâm ngủ được.

Trời chưa sáng lắm Hạ Thần Sương đã tỉnh, rất ngoài ý muốn lão thái thái ngày hôm nay không đi ra ngoài luyện thái cực. Hắc hỏi: “Nãi nãi sao hôm nay người không đi luyện thái cực?”

Lão thái thái hòa ái cười cười: “Hôm nay không phải sinh nhật cháu trai ta sao, nãi nãi ở nhà làm đồ điểm tâm ngon cho hắc.”

Hạ Thần Sương nghe vậy kéo lão thái thái ra sofa: “Cảm tạ nãi nãi. Cái kia... Khụ, ta có lời muốn nói với người.”

“Nói đi.” Đã muốn nói rồi sao?

“Hay... Ngày hôm nay buổi chiều ta nghỉ. Buổi trưa ta nghỉ mời bằng hữu ta cùng nhau ăn.”

“Bằng hữu? Tốt lắm a, đông không?”

“Không nhiều lắm, một người.”

“Nga, nữ bằng hữu?”

“... Đều không phải.”

“Nam bằng hữu?”

“Nãi... Nãi nãi...” Nàng như thế nào lại dọa người a?

“Cũng không đúng sao? Đây không phải nữ bằng hữu, cũng không phải nam bằng hữu, vậy là cái gì? Gay bằng hữu?”

“...” Hạ Thần Sương đông cứng, “Ta, ta còn phải đi làm. Buổi trưa ta dẫn hắc đến, đồ ăn người cũng không cần làm, ngày hôm nay nhượng hắc xuống bếp.”

“Nga, tốt.”

Bởi vì cuộc nói chuyện giữa hắc và nãi nãi khiến hắc run lạnh một đường.

Kỳ thực nói thật ra cũng không phải hẳn không thể gặp Văn Vụ, chỉ là Văn Vụ nói hẳn hai ngày nay phải viết thứ gì đó (tiểu thuyết nga~), đã không thấy tăm hơi. Vì vậy...

Mặc kệ thế nào, ngày hôm nay là sinh nhật hẳn, vợ con khăng định phải có mặt, chỉ hy vọng đến lúc đó nãi nãi đừng nóng giận là tốt rồi.

Hạ Thần Sương đi làm không bao lâu sau, Diệp Văn Vụ ôm Vân Lộ đến nhà nãi nãi Thần Sương. Lão thái thái đã chuẩn bị chờ hẳn.

“Văn Vụ a, chúng ta đi thôi.”

“Tốt nãi nãi, người đợi dưới lầu một lát ta đi lấy xe.”

“Đi thôi đi thôi.”

Cứ như vậy, dưới tình huống Hạ Thần Sương không hay biết, một hồi âm mưu tình yêu bắt đầu tiến hành...

Chọn nguyên liệu nấu ăn, rau phối hợp, Diệp Văn Vụ đều khiến lão thái thái phi thường mãn nguyện. Nàng vẫn muốn cùng con dâu làm những chuyện này. Đi shopping, tản bộ, hai người con dâu kia chỉ biết dùng tiền mua quần áo tham dự vũ hội, đừng nói mua thức ăn làm cơm, căn bản là phòng bếp cũng chưa từng bước vào. Hiện tại được rồi, có cháu trai tìm được người hợp với tâm ý nàng.

“Văn Vụ a, người học nấu ăn của ai?”

“Ta học mẹ mẹ.”

Lão thái thái vừa nghe cũng không hỏi lại, bởi vì nàng đã biết cha mẹ Diệp Văn Vụ đã tạ thế. Vì vậy nói sang chuyện khác: “Chờ buổi trưa Tiểu Sương trở về đôi ta hát đôi a, hôn tiểu tử kia, có tin vui cũng không thành thật nói cho nãi nãi biết.”

“... Hảo.”

Diệp Văn Vụ làm đồ ăn. Lão thái thái đứng cạnh nhìn, chăm chú nhìn, thấy như thế nào vui mừng. Sau đó mười hai rưỡi, Hạ Thần Sương về đến nhà, tiện thể gọi luôn con mèo tham ăn Lục Ninh Uy.

Một lúc sau Hạ Hâm cũng thay ca trở về.

Hạ Thần Sương thấy nãi nãi nên phải nhỏ giọng hỏi Văn Vụ: “Thế nào không đợi ta đi tìm người?”

Diệp Văn Vụ cúi đầu vội vàng nói: “Vậy thì lúc làm xong đồ ăn đều đã muộn, vừa lúc ta đi ra ngoài thì thấy nãi nãi, để nàng đưa tới. Nàng nói muốn mời ta ăn, sau lại nói muốn ta làm, cứ như vậy.” Thần Sương, ta thực không phải cố ý lừa gạt người T-T nhưng so với người, ta càng sợ nãi nãi người a.”Được rồi, quả để ở trong phòng người a.”

Hạ Thần Sương bán tín bán nghi, cời ra tây trang rồi trở ra tìm quà. Diệp Văn Vụ lúc này mới rất lớn thở dài một hơi.

Thấy mọi người cũng đã đói, cuối cùng Văn Vụ cũng đem bánh ga-tô ra.

Lục Ninh Uy biểu tình có chút quái, ngồi ở bên trái Thần Sương: “Đại ca, ta rốt cục đã biết.”

Hạ Thần Sương: “Cái gì?”

Lục Ninh Uy nhìn Văn Vụ đang đi lấy rượu tiếp khách: “Hắn là đầu bếp người mời tới.”

Hạ Thần Sương suýt nữa cắn đứt lưỡi, hung ác trừng người bên cạnh: “Câm miệng, ăn của người đi!”

Hát bài ca sinh nhật sau đó thổi nến, hạ lão thái thái nhìn Lục Ninh Uy cười nói: “Tiểu Sương người nói muốn dẫn bằng hữu tới chính là Ninh Uy sao? Nãi nãi đều đã biết hẳn?” Nàng đến công ty của Thần Sương cũng đã được giới thiệu qua. Đương nhiên, nàng biết người hẳn muốn dẫn tới đều không phải Ninh Uy, nhưng nàng cũng chỉ hỏi thế thôi.

Hạ Thần Sương nhìn Văn Vụ: “Không phải nãi nãi, ta là muốn mang Văn Vụ tới, không nghĩ đến nãi nãi đã đi trước một bước.”

Lão thái thái gật đầu: “Nguyên lai là như vậy a. Ta nghĩ ngày hôm nay mời Diệp tiên sinh ăn để cảm ơn hần, thế nhưng không nghĩ tới hần nói hần biết nấu ăn, nói nếu ta đã mua đồ ăn, vậy hần xuống bếp, ta thấy cũng tốt.” Dứt lời, nàng gấp thức ăn để mọi người ném thử.

Diệp Văn Vụ nhìn nãi nãi Thần Sương ăn xong, hần đương nhiên là ăn rất ngon, chỉ cần nhìn Lục Ninh Uy và Thần Sương là biết. Thế nhưng...

Lão thái thái sắc mặt phát lạnh: “Như thế nào mặn vậy?” Nàng nhìn mọi người xung quanh: “Các người nghĩ sao?”

Hạ Hâm không dám nói cái gì, chỉ gật đầu: “Hình như... Có chút...” Ông trời thương xót, nàng cũng sợ nãi nãi a.

Lục Ninh Uy ăn ngay nói thật: “Sẽ không a, ăn ngon mà nãi nãi.” Lẽ nào hần ăn mặn? !

Hạ Thần Sương ở dưới bàn nắm tay Văn Vụ, muốn cho hần một ít thoải mái, nhưng cảm giác lòng bàn tay hần đồ mồ hôi, Vì vậy nhỏ giọng nói cho hần: “Không có việc gì, đừng khẩn trương.”

Thực sự làm hần chột dạ. Diệp Văn Vụ gật đầu đáp lại, trong lòng nói thần sương, ta không khẩn trương, ta là chột dạ ==

Lão thái thái như là có ý định làm khó dễ, một hồi kêu mặn, một hồi kêu nhạt, một hồi lại nói hần nấu quá lửa...

Hạ Thần Sương lần đầu tiên trong đời có cảm giác xem thường nãi nãi hần (láo nha~). Rõ ràng nãi nãi làm đồ ăn cũng không hảo, trình độ chỉ có thể miễn cưỡng tạm được, vì sao nói lão bà ăn làm đồ ăn không ngon! (có vợ r có khác ~ *haizz*)

Diệp Văn Vụ thủy chung không ngừng đầu, chuyên tâm ăn.

Chỉ chốc lát sau, Văn Lộ rên rỉ đứng lên, bắt màn giờ tay hướng Hạ Thần Sương: “Ba ba, ôm.”

Hần đã chịu đủ rồi, thối mụ mụ chiếu cố hần ăn, cũng không biết mình dùng lực đạo quá lớn, khiến hần không thở được nga!

Hạ Thần Sương ôm nhi tử về mặt ủy khuất từ lòng Văn Vụ ra, chỉ thấy nãi nãi “Ba” một tiếng đem bát đĩa phóng tới, có lẽ nói là đập ở trên bàn cũng không sai. Nàng chỉ vào Văn Lộ, nhìn cháu trai nói: “Tiểu Sương, đây là chuyện gì? !”

Lục Ninh Uy cùng Hạ Hâm đều dừng động tác ăn nhìn người bị “thảm vấn” sẽ trả lời kiểu gì.

Hạ Thần Sương hít sâu, nhu nhu cái đầu không dám ngẩng lên nói: “Nãi nãi, ta yêu Văn Vụ.”

Lão thái thái đứng dậy, “Người... Người... hỗn láo, ta không đồng ý!” Nói xong sẽ không quản người đang ngồi đi vào phòng ngủ.

Diệp Văn Vụ nhàn nhạt nói “Ta đi toilet” cũng rời đi.

Hạ Thần Sương nhìn bóng lưng vợ yêu thương nửa ngày, hần thấy bối rối...

Về mặt của hần có chút thống khổ, Lục Ninh Uy đông tại tại chỗ, Hạ Hâm muốn cười không dám cười.

Trong phòng, lão thái thái cười bắt tay lấy điện thoại ra nhắn tin: “Văn Vụ, lát nữa giả vờ ủy khuất.”

Diệp Văn Vụ ở toilet nhận được tin nhắn, thật muốn ngay tức khắc đâm đầu vào bồn cầu, nhưng hần gửi tin “Hảo” một chữ. Hần dám nói không sao? !

Chỉ chốc lát sau lão thái thái đi ra, sắc mặt không tốt lắm. Hạ Hâm ở trong lòng khen ngợi: nãi nãi ngài lúc còn trẻ không đi làm diễn viên thực đáng tiếc.

Gặp Văn Vụ không được, Hạ Thần Sương ôm con gõ cửa toilet: “Văn Vụ, trước tiên ra ngoài này.”

Diệp Văn Vụ cũng không nhăn nhó, rất nhanh liền đi ra. Viên mắt hồng hồng, một dạng tội nghiệp đáng thương, khiến người ta nhìn không được yêu thương. Ngay cả Văn Lộ cũng muốn trở về lòng mẹ.

“Ta không sao.” Diệp Văn Vụ tận lực giả vờ thương cảm.

Hạ Thần Sương cầm lấy tay Vân Vụ trộm hôn một cái, này thực sự là không bình thường.

Quay về bàn thấy lão thái thái mặt mày tức giận, ngay cả liếc mắt nhìn cháu trai cũng không thèm.

Hạ Thần Sương trong lòng đều biết, thản nhiên đáp: “Nãi nãi, nếu như nười không thích, ta sẽ tôn trọng ý của người.” Dáng vẻ của hắn rất nghiêm túc.

Nghiêm túc đến nỗi Diệp Vân Vụ giật mình quay đầu lại nhìn hắn.

Lão thái thái bình tĩnh tâm thần, hỏi: “Này ý của ngươi là sẽ cùng Diệp tiên sinh xa nhau?”

Hạ Thần Sương gật đầu: “Đúng vậy, nếu như nãi nãi không đồng ý.”

Hắn ý chậm rãi lan tỏa, chỉ có ánh mắt Vân Lộ vẫn hờn hờn. Diệp Vân Vụ ôm chặt con trai, viên mắt đỏ. Hắn quay đầu ... Nhìn ngoài cửa sổ cười nói: “Ta, trong nhà có chuyện, các người từ từ ăn.” Dứt lời tựa như phía sau có truy binh mà nhanh chóng rời đi.

Hạ Thần Sương không có đi ngăn cản hắn, dáng vẻ của hắn rất bình tĩnh.

Lão thái thái không biết nói cái gì cho phải, nàng không rõ giờ này có nên hay không để cháu trai đi tranh thủ đoạt lại người mình yêu. Biểu tình của nàng có chút kỳ lạ, Hạ Thần Sương đều để vào trong mắt.

Cuối cùng bàn ăn do Hạ Hâm và Lục Ninh Uy dọn dẹp. Lão thái thái hỏi cháu mình: “Tiểu Sương a, người có trách nãi nãi không?”

Hạ Thần Sương lắc đầu: “Đương nhiên sẽ không. Nãi nãi hảo hảo nghỉ ngơi đi, ta đi giải quyết mọi chuyện rõ ràng rồi trở lại.”

Lão thái thái bối rối...

Diệp Vân Vụ hiểu được phản ứng của mình hơi quá, thế nhưng câu trả lời của Hạ Thần Sương khiến hắn phải tự hỏi: “Thích, tình yêu quả nhiên không thuộc về người như ta sao?” Hắn lùi lại, nhìn con trai nói: “Cục cưng, sau này chỉ còn hai ta, cho ba ba người thiên đạo vạn quả!”

“Người quá độc ác đi?” Thanh âm như tiếng trời mang theo tiểu ý.

Diệp Vân Vụ vừa cúi đầu, lại thấy Thần Sương đang khoanh tay nhìn hắn.

“Người liền không tin ta?”

“Là người nói nãi nãi người không đồng ý nên chúng ta phải xa nhau.”

“Thế nhưng nàng không phải đem đồ gia truyền tặng cho người? Thế nào liền không đồng ý?” Đừng tưởng rằng hắn vừa nãy không nói ra, đây rõ ràng là vòng tay!

“... Người thế nào biết?”

“Vừa nãy người ở toilet ra thì nhìn thấy. Người cùng nãi nãi thông đồng với nhau đùa giỡn ta?” Hạ Thần Sương rõ như ban ngày, ôm vợ ghé vào tai nói nhỏ: “Người cho là lão công người dễ lừa gạt như vậy?”

“...”

“Đừng nóng giận, chúng ta cũng đùa giỡn nãi nãi đi.”

“A? !” Quá độc ác đi.

“Mấy ngày này giả bộ tách ra, buổi tối ta tới tìm người. Khiến nàng phiền muộn hai ngày, không có việc gì.”

“Vạn nhất khiến nãi nãi đổ bệnh thì sao?”

“Người tưởng nãi nãi hồ đồ, tha khăng định rất nhanh phát hiện.”

“== tùy ý đi, dù sao đi nữa cũng là ta phối hợp diễn.”

“Ai nói thế?” Hạ Thần Sương không muốn nói chuyện khác, lôi kéo vợ đến phía nhà, “Lập tức để người làm diễn viên.”

Vân Lộ chỉ vào lá cây nhỏ, tiếng nói nhỏ nhỏ: “Nha nha.”

Diệp Văn Vụ không hiểu được ý của Thần Sương, bắt quá chờ đến khi Vân Lộ ngủ hẳn mới hiểu được.

Hạ Thần Sương kể tiếp chính là làm chuyện khiến người kia tim đập thực nhanh trong nhiều giờ liền, hẳn hoàn toàn là một diễn viên... (èo, diễn trên giường hả anh ==]])

26. Chương 27

Nhìn người đang yên lặng ngủ trong lòng mình, Hạ Thần Sương trong lòng cảm giác sung sướng cùng thỏa mãn tràn ngập. Hắn có một tật xấu, rất thích đùa giỡn này nọ. Đương nhiên, đều không phải là loại loạn thất bát tao, mà là nghĩ làm thế nào để đùa giỡn thật vui vẻ. Tỷ như lúc này, hắn đang suy nghĩ làm thế nào để phản kích nãi nãi hắn.

Người trong lòng nhẹ “ưm” một tiếng rồi trở mình ngủ tiếp, vừa lúc cũng hắn đổi mặt. Hắn dùng ngón tay thon dài hữu lực mà vẽ loạn trên khuôn mặt vợ, sờ loạn a, hình như có chủ ý.

Diệp Văn Vụ biểu tình chậm rãi biến hóa, giống như trong mộng không vui liền nhú mày. Hạ Thần Sương nghĩ muốn giúp hắn giãn ra, thế nhưng hắn trái lại còn nhăn kinh hơn, sau đó “ba” một tiếng nắm ngón tay đánh tới.

Hạ Thần Sương chợt cảm thấy tối tăm, trên mặt tuy rằng không đau, nhưng hắn thật ra lại hoảng sợ, thanh âm vang lên.

Diệp Văn Vụ dần dần tỉnh, nhìn thấy biểu tình thiên biến vạn hóa của Thần Sương liền hỏi: “Làm sao vậy?” Thanh âm đặc biệt ôn nhu, cùng với cái tát vừa nãy thực không giống một người.

“Người có phải gặp ác mộng?” Hạ Thần Sương cười khổ hỏi.

“Mộng có người sờ soạng ta.”

“...” Đó là bình thường, bởi vì ta sờ soạng. Hạ Thần Sương tiếp tục hỏi: “Ai a? Là ta sao?”

Diệp Văn Vụ lắc đầu: “Không phải người, là *** tặc.”

“==||| ”

“Mặt của người làm sao vậy?” Hồng hồng, hình như bị đánh.

“Không có việc gì.”

“Thực không có việc gì?” Không giống a...

“Thực sự không có việc gì, là bị lão bà hiểu lầm thành *** tặc.”

“//(o)//” hắn ban nãy ngủ thực có cảm giác như đánh ai thật...

Hạ Thần Sương nhìn dáng vẻ xấu hổ đến khả ái của vợ, tiến lên cắn hắn một ngụm, nói: “Lão bà, chúng ta bỏ trốn đi.”

“...” Diệp Văn Vụ ngây ngốc!

Bỏ trốn? ! Đây không phải vấn đề nãi nãi muốn biết hay sao?

“Người không muốn?”

“Đều không phải, chỉ là... Người biết nãi nãi vì sao giả bộ phản đối chúng ta không? Nàng là muốn xem phản ứng của người, nhìn người có thể hay không cùng ta bỏ trốn.”

“Vậy giả bộ di tình biệt luyến đi (là thay đổi tình cảm). Ta còn muốn bằng hữu sát vách phối hợp một chút.”

“Àn? !”

“Để Ngô Phương Viên giả làm vợ ta, ta xem nãi nãi sẽ như thế nào.”

“Trước khi nãi nãi bị lừa, Khổng Hữu Hằng đã muốn bốc hỏa.”

“Vấn đề này rất nghiêm trọng, ta xem ta trực tiếp tìm Khổng Hữu Hằng giả bộ một chút.”

“Người...” Diệp Văn Vụ than thở: “Hư hỏng!”

Buổi tối Hạ Thần Sương trở lại, biểu hiện ra vẻ mặt rất vui vẻ, thấy lão thái thái trong lòng có chút tư vị không phải, có lẽ muốn hắt đối nàng xin nàng đồng ý. Thế nhưng vừa nghĩ đến cháu trai không kiên trì, nàng cũng không lên tiếng.

Hạ Hâm muốn nói lại thôi, cuối cùng đóng cửa phòng không ra.

Hạ Thần Sương về phòng nhắn tin cho vợ, một hồi một cái, một hồi một cái, làm không biết mệt.

Hắn ở nhà nài nỉ hai ngày sau đó trở về nhà của mình, bắt quá hắn cũng không phải thật sự muốn trở về nhà, mà là thuận tiện buổi tối sang nhà Văn Vụ. Hắn không đi xe, đến tiểu khu đều gọi xe chở đến. Sáng sớm đi làm cũng là có người đến đón hắn.

Cứ như vậy một vòng, lão thái thái vẫn là trong lòng không yên. Nàng muốn đi xem Văn Vụ nhưng lại không biết nói gì.

Một ngày, ngoài ý muốn hai người đến nhà Văn Vụ. Xác thực nên nói là bốn người, bắt quá trong đó hai người thường đến, cũng không tính.

Diệp Văn Vụ nghe được tiếng chuông cửa, thế nhưng hắn đang làm đồ ăn không tiện ra liền để Hạ Thần Sương đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, trong đó một người thân hình cao lớn hỏi: “Đây có phải nhà Diệp tiên sinh?”

Phía sau cũng có một người rất cao, bắt quá người này Thần Sương biết, là Khổng Hữu Hằng. Khổng Hữu Hằng nói vọng vào bên trong: “Đây là lão công của gia chủ cho vợ người thuê nhà.”

Hạ Thần Sương không phản ứng, bắt quá có Ngô Phương Viên với Khổng Hữu Hằng cùng đến nên hắn mời tất cả vào nhà.

“Thần Sương, là ai?”

“Hữu Hằng với Phương Viên, còn có hai vị... Không nhận ra.” Hạ Thần Sương quay vào phòng bếp, chỉ thấy Văn Lộ đi tới. “Ba ba ~” hắn đáng yêu cầm chuỗi tiêu đưa tới, ý tứ hàm xúc: ba ba bóc.

Diệp Văn Vụ sắp cơm xong đi ra, gặp người đầu tiên là sững sốt, sau đó cười nói: “Rất cuộc gặp?”

Này không phải Trữ Kỳ với Tề Phi Dương sao.

“Quấy rối rồi chủ cho thuê nhà.” Tề Phi Dương cười đến sang sảng, nhìn Diệp Văn Vụ cảm kích không nói lên lời.

Khổng Hữu Hằng rất vô sỉ đem nửa quả chuỗi tiêu của con nuôi tổng vô miệng. Văn Lộ nhìn động tác hắn, bĩu môi, “Ồ oa ~” một tiếng khóc, nhìn đáng vẻ khóc thực đáng thương.

Ngô Phương Viên mắng: “Lão công, người rất ghê tởm!”

Diệp Văn Vụ trắng mắt ngồi xuống ôm con trai: “Đừng khóc bảo bố nhi, cho người nữa.” Dứt lời để Trữ Kỳ tùy tiện ngồi, hắn đi vào phòng bếp.

Hạ Thần Sương nói hắn đi lấy nước uống, nói xong đứng dậy rất không có ý giẫm lên chân người nào đó. (trả thù cho con =))

Khi dễ con của hắn sẽ không có kết cục tốt đẹp!

Khổng Hữu Hằng kêu một tiếng nhảy dựng lên, đáng tiếc là không ai đồng tình với hắn, mọi người đều rất có ý tứ khinh bỉ hắn.

Bởi vì có người đến, Diệp Văn Vụ vài món ăn, buổi tối tất cả mọi người ở lại nhà hắn ăn.

Nói cho cùng, thiên hạ không có bữa cơm nào không phải trả tiền, này cũng vậy. Vì vậy đợi mọi người ăn cơm được một lúc, Hạ Thần Sương liền mở miệng, hắn nói, “Hữu Hằng, giúp một chuyện.” Rất có thành ý.

Khổng Hữu Hằng hỏi: “Gấp cái gì?”

“Người giả dạng làm vợ ta đi gặp nãi nãi ta một chút.”

“Khụ... Khụ khụ... Người nói gì?”

“Ta biết người rất hiểu.”

“Thôi đi nha, lão bà người vút đi đâu mà phải tìm ta?”

Hạ Thần Sương đem nguyên nhân nói ra, cuối cùng còn nói: “Nếu như người không đồng ý ta tự đi cầu xin vợ người.”

Khổng Hữu Hằng sống chết ôm lấy vợ: “Không có lối thoát! Ta đi!”

Mọi người, dừng lại ăn động tác ăn: “...”

Nói làm liền làm, tại ngày cuối tuần gần nhất, Hạ Thần Sương lôi kéo Hữu Hằng đến nhà nãi nãi. Mà Ngô Phương Viên với Văn Vụ ở nhà đợi tin tức. Trữ Kỳ với Tề Phi Dương cũng tới góp vui, thuận tiện buổi tối mời Diệp Văn Vụ đi ăn.

Lão thái thái không nghĩ tới cháu trai nhanh như vậy tìm tới một đối tượng mới, khuôn mặt trầm xuống. Nàng đối với Văn Vụ là phi thường vừa ý, tuy rằng không phải là nữ nhưng có điểm tiếc nuối, dù sao hần cũng rất hiểu chuyện và biết nấu ăn.

Cái người kêu Khổng Hữu Hằng này vừa vào cửa liền hút thuốc, hơn nữa nhìn thế nào cũng thấy lưu manh. Lão thái thái ngay cả hoa quả cũng không muốn lấy ra, có thể thấy được là không thích.

Kỳ thực Khổng Hữu Hằng là cố ý, hần nghĩ muốn báo thù chuyện Thần Sương giẫm vào chân hần.

Mà Hạ Thần Sương, hần ở trong lòng trái lại cảm tạ hành vi của Hữu Hằng, như vậy so sánh, Văn Vụ quả thực là thập toàn thập mỹ sao, nãi nãi càng phiền muộn hơn.

Lão thái thái quả thật buồn, một lúc lâu không nói chuyện. Thẳng đến tiếng chuông truyền đến, nàng đi mở cửa mở cửa cho bằng hữu cùng tập thái cực quyền với mình. Người đến là Lý nãi nãi.

Hạ Thần Sương bình tĩnh, còn Khổng Hữu Hằng nhưng cứng lại rồi.

Vì sao vì sao vì sao vì sao? ! Hần thế nào lại gặp nãi nãi hần? Trái đất tròn, Hạ Thần Sương thực sự là tai tinh (ngôi sao tai họa)!

“Tiểu Hằng a, người thế nào ở chỗ này?” Lý nãi nãi nhìn cháu trai viền mắt nhanh đỏ.

Hạ Thần Sương dịch chuyển, ngồi cách xa Hữu Hằng một chút, trong lòng nghĩ đây là loại tình huống gì!

Khổng Hữu Hằng vẻ mặt hắc tuyến: “Nãi nãi... Người...”

Lý nãi nãi cũng không chào hỏi bằng hữu, vội vã nhìn cháu trai gầy hơn, bên ngoài chắc chắn chịu khổ.

Khổng Hữu Hằng biểu tình rất không tự nhiên, rất sợ làm ra chuyện sai lầm.

Bạch Dung Ngọc thái thái nhìn ra cũng đóng cửa lại. Nàng tức giận hỏi cháu trai: “Tiểu Sương, người nói cho ta nghe một chút đi, giá rồi cuộc là chuyện gì xảy ra!” Không phải nói thích Văn Vụ sao? Sao bây giờ lại thành cháu trai Lý nãi nãi? Lý lão thái thái nói cháu mình là đồng tính nàng biết, nhưng không phải nói bỏ trốn nửa năm sao? Lẽ nào bỏ trốn với cháu trai mình? !

Hạ Thần Sương ho nhẹ một tiếng, nói: “Nãi nãi, quên đi, người cũng đừng giả vờ, ta đều biết người đem vòng tay cho Văn Vụ, ta cùng hần không làm sao, tại nãi nãi đùa giỡn ta, vì thế ta đem Hữu Hằng đến đùa lại người.”

Bạch Dung Ngọc nghe thấy vui vẻ, nói: “Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, không bỏ trốn là tốt rồi.” Đều không phải lưu manh là tốt rồi! Câu nói này nàng không nói ra...

Hạ Thần Sương với Khổng Hữu Hằng chảy mồ hôi, Hữu Hằng nói với nãi nãi hần: “Nãi nãi, người xem nãi nãi của Thần Sương cũng không phản đối hần cùng với nam nhân ở một chỗ, ngài cũng đừng không thích Phương Viên?”

Lý lão thái thái lão lệ ngang dọc: “Hảo hảo hảo, chỉ cần người đừng không trở về nhà, nãi nãi sẽ không phản đối các người.”

Hạ Thần Sương tâm trạng khinh bỉ Khổng Hữu Hằng: đáng ghét, muốn hấn đến hỗ trợ, ngược lại lại cho hấn tiện nghi!

Bạch Dung Ngọc thái thái gọi điện cho Văn Vụ, nói hấn mang Văn Lộ với Phương Viên sang. Diệp Văn Vụ suy nghĩ một chút, hỏi: “Nãi nãi, ta có thể mang theo hai bằng hữu sang được không?” Hấn cũng không thể vứt Trữ Kỳ với Tề Phi Dương lại được.

Bạch Dung Ngọc thái thái liên tục đồng ý, bao nhiêu người cũng cứ tới đây a.

Một phòng toàn người nói chuyện phiếm, mặc dù không có trọng tâm câu chuyện, nhưng bởi vì có Văn Lộ nên bầu không khí hòa ái hơn nhiều.

Trời tối thì Hạ Hâm về. Một đám thanh niên nói muốn ra ngoài ăn. Hai người lão thái thái không theo, nhưng thật ra đem Hạ Hâm ở nhà phụ trách bữa tối, để cho người trẻ tuổi một chút thời gian.

Văn Lộ không ly khai mục mục, đã bị mang theo cùng đi. Dù sao hấn cũng rất ngoan, mang theo cũng bớt lo. Hơn nữa hiện tại thật tốt a, thoáng cái lại có thêm hai cha nuôi, hấn liền biến thành trung tâm, tất cả đều vây quanh hấn.

Đến Danh Thiện, vẫn chọn chỗ cũ, sáu lớn một nhỏ, cảm giác thực ấm áp.

Người lớn anh tuấn, người nhỏ khả ái, vừa vào cửa liền trở thành tiêu điểm. Bất quá người bị nhìn cũng không cảm thấy gì.

Lúc dùng cơm Tề Phi Dương hỏi Văn Vụ: “Chủ cho thuê nhà, người với lão công ở chung đã rất lâu?” Hấn với Trữ Kỳ, còn có Ngô Phương Viên với Khổng Hữu Hằng đều như vậy. Hấn có chút hiếu kỳ.

Diệp Văn Vụ cười cười: “Nếu nói chân chính ở chung một chỗ, chắc cũng chưa được một tháng.”

“A? ! Thực sự?” Tề Phi Dương kinh ngạc không ngớt.

Ngay cả Trữ Kỳ cũng nghĩ bất khả tư nghị. Thời gian cùng một chỗ ngắn như vậy, nhưng lại khiến người ta cảm giác như rất lâu rồi.

Hạ Thần Sương tiếp lời nói: “Thực sự.” Hấn nói như vậy khiến người ta cảm giác hấn có biết bao nhiêu hạnh phúc.

Văn Lộ dùng muôi gõ vào bàn ăn: “Ân ân.” Hấn không hiểu, thế nhưng hấn đáp lại một chút?

Mọi người nhìn hình dáng tiểu tử kia đều bật cười.

Hạ Thần Sương nhìn vợ đang chọn thức ăn cho con, ngoài miệng lộ vẻ may mắn cười.

May mắn tại trò chơi nhận thức người này, may mắn bọn họ có thể nhận thức được nhau, yên bình hạnh phúc. Càng may mắn, Văn Lộ ngày đó kêu hấn “Ba ba” .

Ở cùng nhau chưa đến một tháng đã sao, bởi vì ... này không phải là trọng yếu a, trọng yếu là về sau bọn họ mỗi tháng đều ở cùng một chỗ.

(chính văn hoàn)

27. Chương 28

Khác với sự lựa chọn của các cặp vợ chồng khác, hôn lễ của Hạ Thần Sương và Diệp Văn Vụ diễn ra trong một ngày thu mưa rơi rả rích.

Vốn Diệp Văn Vụ cũng không nghĩ đến việc kết hôn, dù sao tại Trung Hoa dân quốc vẫn chưa chấp nhận hôn nhân đồng tính. Thế nhưng từ khi nhìn thấy hôn lễ lãng mạn của Trữ Kỳ với Tề Phi Dương khiến lòng hấn cũng sinh ra một loại cảm giác, một chút hâm mộ cùng một chút băn khoăn. Bất quá, vì lo lắng Hạ Thần Sương không thích nên hấn cũng không đề cập đến.

Ngày đó là ngày cuối tuần, hấn ở nhà chơi với Vân Lộ. Hạ Thần Sương đột nhiên gọi điện thoại cho hấn, muốn bọn họ thay quần áo đến Thần Viễn gặp hấn. Hấn hỏi Thần Sương vì sao hấn cũng không nói, chỉ nói hấn tới sẽ biết.

Diệp Văn Vụ cho Vân Lộ ăn mặc chỉnh tề, cầm 3 bộ đồ gia đình ra cửa.

Mưa rất nhỏ, rơi trên mặt khiến người ta có một cảm giác hạnh phúc.

Vừa đến Thần Viễn đã thấy Hạ Thần Sương ở dưới lầu đợi hấn và con trai. Không chỉ có Hạ Thần Sương mà các nhân viên cũng tụ tập.

“Lão bà đại nhân tốc độ cần nâng cao.” Hạ Thần Sương cười cầm ô đến đón họ.

Diệp Văn Vụ không có ý tứ ôm con, nhìn mọi người chung quanh không có ý trêu đùa nên tâm tư cũng thả lỏng.

“Đây là muốn?” Diệp Văn Vụ cuối cùng nhịn không được nhỏ giọng hỏi.

Hạ Thần Sương ôn nhu cười, không nói, chỉ là mang theo hấn cùng con lên xe, hướng một cửa hàng chụp ảnh kỹ thuật số. Trước khi đi hấn cùng Lục Ninh Uy nói qua, bắt quá vẫn chưa nói cho Vân Vụ. Để Lục Ninh Uy lái xe đưa bọn họ đến một nơi.

Cửa hàng chụp ảnh rất lớn, Diệp Văn Vụ cũng biết nơi này, đồng nghiệp nói nơi này rất nổi tiếng. Có người nói ở đây bình thường rất đông khách, thế nhưng ngày hôm nay bọn họ tới ngoại trừ nhân viên kỹ thuật cũng không có khách, hình như chỉ đợi bọn họ đến.

“Hạ tiên sinh, tân hôn hạnh phúc.” Lão bản lên tiếng.

Hạ Thần Sương nhã nhặn cảm tạ, Diệp Văn Vụ ở bên cạnh có điểm mù mịt.

“Tất cả mọi chuyện ta nói chỉ cần làm theo là được, phiền phức các vị.” Hạ Thần Sương nói với lão bản và nhân viên kỹ thuật.

Dứt lời, Hạ Thần Sương lôi kéo Vân Vụ đi thay quần áo, Vân Lộ cũng bị ba ba ôm vào lòng.

Tiểu tử kia được thay quần áo rất thích thú, kế tiếp Hạ Thần Sương đưa đồ cho Vân Vụ thay. Diệp Văn Vụ trong lòng chậm rãi cân nhắc, nhẹ nhàng cười rồi thay.

Bộ đồ gia đình này đã mặc qua, bắt quá khi đó là ở nhà, không giống lần này ở bên ngoài, có cảm giác mới mẻ hơn.

Người hóa trang cũng không trang điểm cho hai vợ chồng và đứa nhỏ kia. Đây là ý của Thần Sương, hấn thích cảm giác tự nhiên, mong muốn ảnh chụp lưu đến già thì, bọn họ còn có thể thấy lúc ban đầu mình nhận thức đối phương.

Vân Lộ nhìn cái gì đều mới mẻ, chạy tới chạy lui, luôn luôn bị song thân bắt trở về, sau đó bắt mãi hừ hừ miệng. Cũng may, nhiều người, hỗ trợ trông hấn. Cho hấn mấy đạo cụ khá ái chơi, hấn ngoạn nửa ngày cũng không thấy bất mãn nữa.

Bởi vì hai người phối hợp, mọi thứ chuẩn bị xong sớm, hơn nữa cũng đủ nhân viên chuyên nghiệp chụp ảnh, ba bộ ảnh cũng chỉ mất nửa tiếng đồng hồ.

Ba bộ thì hai bộ chụp bên trong phòng, một bộ bên ngoài. Bên trong tương đối nhiều, mà ngoại cảnh kỳ thực cũng chỉ có năm tấm. Một tấm thì Thần Sương cùng Vân Vụ đứng dưới ô nhìn nhau chăm chú. Bức thứ hai bọn họ ngồi xổm đem ô hạ xuống, cùng nhau tạo hình trái tim. Bức thứ ba ôm Vân Lộ, ba người trông rất hạnh phúc. Bức thứ tư hai người cùng hôn con trai. Bức cuối, không cầm ô, chỉ có bóng lưng hai người đi dưới mưa phùn.

Tất cả mọi người đối ngoại cảnh đều phi thường thoả mãn, mà chủ đề tên là “Đồng hành dưới mưa” cũng là do Hạ Thần Sương nghĩ ra, hấn đã nói trước với nhân viên chụp ảnh.

Mang hoàn hậu đã tam tiếng đồng hồ thập phần đa tạ, hạ thần sương tối hậu thác bọn họ cấp khiến cho tự nhiên hòa chân thực một ít, sau đó mang theo vợ hòa nhi tử lý khai.

Thời gian cũng đã muộn, tới khách sạn cũng đã đến thời gian ăn trưa.

Khoảng chừng 80 nhân viên Thần Viễn đang đợi bọn hắn, còn có Bạch Dung Ngọc lão thái thái, Lý nãi nãi, Hạ Hâm. Đường nhiên, loại này thời điểm này Khổng Hữu Hằng với Ngô Phương Viên chắc chắn phải có mặt.

Những người này đều là Hạ Thần Sương mời tới, có mặt cũng là trong dự liệu, mà ngoài ý muốn chính là, Lục Chấn cha nuôi của Hạ Thần Sương cũng xuất hiện, khiến bọn hắn hơi kinh ngạc.

Diệp Văn Vụ lần đầu tiên gặp Lục Chấn, cho tới bây giờ đều là nghe từ miệng chồng nói, chưa thấy qua.

Tất cả tiến hành rất thuận lợi, Hạ Thần Sương thậm chí lôi hộp nhẫn cưới ra quì xuống cầu hôn. (lãng mạn quá đi ~)

“Văn Vụ, gả cho ta đi.”

Đây rốt cuộc cũng là thời khắc quan trọng nhất mọi người cười chú mừng, mà người cười lớn chúc phúc chính là trưởng bối Lục Chấn. Hắn nói, con nuôi hắn là người dám làm dám chịu.

Diệp Văn Vụ chìm đắm trong hạnh phúc, đúng lúc này, một thân ảnh nhỏ nhỏ chạy tới, đem nhẫn trong tay chủ rể đoạt lại.

Hạ Thần Sương với Văn Vụ nhìn thấy con trai liền xấu hổ, thảng đến tiếng cười to lần thứ hai truyền đến, Văn Lộ sợ chạy đến bên người cha mẹ, lúc này mới rốt cuộc kết thúc tiết mục xen giữ này. Hạ Thần Sương lấy nhẫn trong tay con đeo cho Văn Vụ, nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn bất mãn của con trai.

Văn Lộ rất muốn hỏi, vì sao ba ba mẹ mẹ đều có mà hắn lại không có ?

Toàn bộ quá trình tương đối thoải mái, muốn nói có cái gì không thoải mái, nói vậy hắn là lúc bọn họ từ khách sạn về Thần Viễn, Hạ Thần Sương nhận được điện thoại của cha để. Hạ phụ cũng không có biến động gì, gọi điện thoại tới chỉ là nói cho con trai, ông muốn dẫn mẹ kế đi nhập cư Canada, để cho bọn họ hảo hảo chiếu cố nãi nãi. Về chuyện công ty với chuyện kia một lời cũng không nói.

Kỳ thực Hạ Thần Sương ở thương giới mấy năm, hắn cũng có cân nhắc. Hạ thị để nhân viên đào khoát không ít. Hắn không muốn đi quản những chuyện này, dù sao cha hắn cũng không thật tình muốn hắn quản lý Hạ thị. Ngồi càng cao, trách nhiệm càng lớn, chuyện phiền lòng cũng càng nhiều. Hắn đối với sinh hoạt hiện tại phi thường thoải mái, thế cho nên cha nuôi muốn hắn sang Mỹ phát triển sự nghiệp hắn cũng uyển chuyển từ chối.

Hai vị nãi nãi không có đi Thần Viễn, mà là để Hạ Hâm đưa về. Già rồi, các nàng cũng không lặn qua lặn lại được.

Một đoàn thanh niên tập trung ở phòng họp của Thần Viễn chơi đùa cả ngày, Văn Lộ mệt ngủ mất mọi người cũng không dừng. Diệp Văn Vụ bình thường tính cách trầm lặng. Nhưng hôm nay hắn cư nhiên lấy bức thư tình của Hạ Thần Sương gửi cho mà đọc to lên.

Phải nói Hạ Thần Sương rất có tư chất lãnh đạo, ngay cả da mặt cũng già, trên mặt không có biểu tình. Chính hắn không có ý kiến gì, lại khiến cho mọi người càng ồn ào.

Diệp Văn Vụ thoáng hối hận một chút, bởi vì kỳ thực nội dung trong thư tương đối...

Tỷ như, người nào đó mở ra một cái như thế này, “Văn Vụ, nếu như ngươi cùng ta ở một chỗ, ta bảo chứng sau này nội y áo khoác của ngươi ta đều giúp ngươi giặt.” Còn có người khác mở ra thì như vậy, “Tần bộ một mỗi thì ta có thể công ngươi, một nhọc có thể cho ngươi mượn cánh tay mà ngủ, muốn tắm ta sẽ ôm ngươi đến phòng tắm...”

Cuối cùng tất cả các nhân viên đều kết luận: lão đại, người quá vô sỉ !

Buổi tối rời khỏi Thần Viễn, Văn Vụ ôm một đồng hồ lê vật. Các nhân viên đều nói, “Tẩu tử, chúng ta đứng về phía ngươi, sau này nếu như lão đại khi dễ ngươi, ngươi tới tìm chúng ta. Hắn tuy rằng đứng đầu, nhưng là chúng ta nhiều người lực lượng lớn, thực sự không được chúng ta liên ‘hội đồng’ hắn!”

Diệp Văn Vụ nặng nề mà gật đầu, khiến Hạ Thần Sương cười khổ một hồi lâu.

Lâu sau, cầm ảnh chụp ra xem, hiệu quả làm cho phi thường thoả mãn. Diệp Văn Vụ cùng Hạ Thần Sương cùng xem một lúc.

Len lén, Hạ Thần Sương gọi điện thoại cho nhân viên chụp ảnh, để bọn họ đem lưu tất cả ảnh vào máy chiếu. Trong đó tấm ảnh hai người nhìn nhau (đắm đuối) rửa lớn nhất đặt vào khung kính.

Vì vậy nửa tháng sau, Diệp Văn Vụ không cần đến phòng chụp ảnh để xem, mà có thể xem ở nhà.

Vân Lộ cũng phi thường thích, luôn chỉ vào ảnh nói: “Ba ba, mẹ mẹ.”

28. Chương 29

Cuộc sống sau hôn nhân có thể nói là phi thường bình tĩnh mà âm áp, muốn nói đến chỉ ngoại trừ một sự kiện ngoài ý muốn, thực sự không có gì đặc biệt việc phát sinh.

Theo xã hội phát triển, sinh hoạt và học tập của trẻ nhỏ cũng trở nên càng ngày càng phong phú. Vân Lộ thích chạy ra bên ngoài, thế nhưng mùa đông trời rất lạnh, Diệp Văn Vụ cũng không muốn con bị cảm mạo, thế nên đa số thời gian Văn Vụ đều ở nhà chơi và dạy con.

Cho Vân Lộ đi học sớm cũng là một việc ngẫu nhiên, ngày đó nhìn thấy quảng cáo bên cạnh, bắt đầu sinh ra ý tưởng.

Đối với từ “đi học sớm” này, Diệp Văn Vụ cũng có chút quen thuộc. Trẻ con đến nhà trẻ cũng được học qua một chút, còn có khai phá hứng thú của trẻ nhỏ với sự vật xung quanh.

Mùa đông ở bên ngoài chơi rất kanhj, ở trong phòng cũng không có bạn bè chơi. Vì vậy, hấn mang con đến “Nhà trẻ thiên thần” .

Đương nhiên, nếu như biết sẽ phát sinh chuyện, hấn nói gì cũng không đem con đi.

Cô giáo nhà trẻ đều rất nhiệt tình, ngoài ý muốn, nhưng con trai hấn mới khoảng 1 tuổi. Như vậy con trai có thể học được cái gì? Diệp Văn Vụ không giải thích được.

Một tháng hơn 1000 tiền phí, hơn phân nửa phỏng chừng cũng giống như hấn, cho con đến tìm ít bạn để chơi.

Vân Lộ rất sinh động, hấn chạy khắp phòng học.

Mang theo con đến hầu hết đều là mẹ mẹ, đương nhiên, Văn Vụ cũng là mẹ mẹ của Vân Lộ, nhưng hấn là nam...

Các cô giáo lúc đầu đều có bồn chồn, vì sao đem hài tử tới không phải mẹ mẹ mà là...”Ba ba “, thẳng đến khi Vân Lộ gọi, các nàng mới ý thức được, khả năng đứa trẻ này mồ côi mẹ, ba ba cùng mẹ mẹ đều là một người.

Diệp Văn Vụ ban đầu có chút không có ý tứ, thế nhưng sau lại hấn cũng mặc kệ, dù sao thì, ra khỏi cửa này người ta cũng không biết ai với ai! Mặc kệ đi, con cái vui vẻ là quan trọng nhất.

Bọn nhỏ sẽ ở nhà trẻ tầm 6 tiếng, trong đó bao gồm thời gian dùng bữa trưa, học tập và hoạt động. Thời gian hoạt động cũng có thể tính là thời gian ngủ trưa, bởi vì bọn nhỏ ăn xong đều mệt, phần lớn đều ở trong phòng ngủ. Vân Lộ cũng không ngoại lệ, khởi điểm hấn không ngủ, sau thấy bọn nhỏ đều ngủ, hấn thấy cũng học theo, liền dưỡng thành thói quen ngủ.

Lúc bọn trẻ ngủ trưa cũng là lúc gia trưởng làm việc riêng. Diệp Văn vụ giống như mọi lần đều đi tản bộ, có lẽ đến siêu thị gần đây để mua đồ ăn, lúc về thì mang theo. Ngày trước lúc mang theo Vân Lộ đều rất vất vả, không chỉ phải mua một đồng đồ ăn vặt còn muốn cùng tiểu tử kia chọn đồ chơi. Con trai đều như thế, thích món đồ chơi xe ô tô, kim cương biến hình...

Diệp Văn Vụ nghĩ, đem Vân Lộ đến nhà trẻ, còn có thể tự do được một chút. Ban ngày bị con trẻ triền, buổi tối bị người lớn triền, một ngày của hấn thời gian rảnh rỗi ít đến đáng thương. Nghĩ nghĩ hấn không khỏi cười nhẹ, nguyên lai hạnh phúc chỉ đơn giản như thế.

Hương vị ngọt ngào khi nhìn con ngủ, thực sự có chút ý nghĩ muốn đem hân niết cho tỉnh, mập mập, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, rất khả ái.

Buổi trưa người đến siêu thị mua đồ cũng không nhiều, Diệp Văn Vụ không thích cảm giác cùng người khác đoạt đồ, lúc này đi mua đồ quả thực rất thích hợp.

Ở khu bán nguyên liệu nấu ăn không có nhiều người lăm chột nghe thấy tiếng trẻ con cười. Diệp Văn Vụ chăm chú nhìn xung quanh. Thanh âm này phát ra từ máy di động của hắn, Hạ Thần Sương thu tiếng cười của Vân Lộ đem đặt làm nhạc chuông.

“Lão bà, nghe máy nhanh vậy, không phải cố ý chờ điện thoại của ta chứ?” Hạ Thần Sương thanh âm nhẹ nhàng, tâm tình rất vui vẻ.

“Ít khó ngủ đi, cơm chưa?”

“Ăn, bất quá không ngon như người làm.” Chép miệng, hình như nhớ lại tay nghề của Vân Vụ.

“A, mỗi ngày đều ăn còn không chán muốn chết. Buổi tối mấy giờ trở về?”

“Ngày hôm nay khả năng về sớm, người ở siêu thị hả?”

“Ăn, Vân Lộ ngủ, ta đi mua đồ.”

“Ta muốn ăn sườn cừu kho.”

“Được, còn có cái gì?”

“Cái khác tùy ý.”

Diệp Văn Vụ nghĩ sườn cừu kho thì ăn với cái gì hợp, trước hết nên đi mua sườn cừu. Hắn mới vừa đi đến mua sườn cừu liền thấy điện thoại rung, đối phương giống như khẩn thiết nói cho hắn, không thấy Vân Lộ...

Vứt đồ Diệp Văn Vụ chạy ra khỏi siêu thị, trong đời Văn Vụ chưa từng gấp như vậy, ngoại trừ lần nghe tin của cha mẹ hắn. Bọn họ cũng không thấy nữa... Cha mẹ hắn không thấy...

Viện trưởng nhà trẻ đang đợi Văn Vụ đến, “Diệp tiên sinh, phi thường xin lỗi, chúng tôi...”

“Vân Lộ tại sao lại không thấy? Lúc ta đi hắn đều ở nơi này hảo hảo ngủ mà?” Diệp Văn Vụ xúc động muốn xách áo viện trưởng lên. Nếu không phải viện trưởng là lão thái thái hơn năm mươi tuổi, hắn thật muốn làm như vậy.

“Vân Lộ vốn là ngủ, thế nhưng hắn tỉnh nói muốn đi tiểu, chúng ta để cô giáo Lý đưa hắn đi, nhưng bọn họ đã lâu chưa trở về, đi tìm cũng không thấy, cô giáo Lý với Vân Lộ cũng không thấy.”

“Là cô giáo Lý mang hắn đi sao? Chính... Bọn họ bị... Bị...” Diệp Văn Vụ tay không khống chế được run lên, hắn tận lực khiến mình tỉnh táo.”Cô giáo Lý không có di động sao?... Không thể gọi điện thoại cho nàng sao?”

“Nàng tắt điện thoại... Bất quá Diệp tiên sinh yên tâm, cô giáo Lý bình thường đối với Vân Lộ rất tốt, nàng vì sao muốn dẫn đi vân lộ? Chúng ta muốn báo cảnh sát, không biết Diệp tiên sinh nghĩ làm sao...”

“Chờ, ta muốn cùng baba hắn nói chuyện.” Diệp Văn Vụ gấp đến độ hoang mang lo sợ, trong đầu chỉ nghĩ cách tìm con.

Hạ Thần Sương thấy điện thoại Văn Vụ không liên lạc được liền thấy là lạ, đâu trách hắn được, loại cảm giác đang sung sướng nhưng lại thoáng cái bị tát gáo nước lạnh...

“Vừa mới nói chuyện với lão bà xong không nghĩ lại không liên lạc được? ? ? ...” Không bình thường.

Như vậy ngay ngốc 20 phút, hắn nghĩ là mạng điện thoại đã thông, nhưng vừa cầm điện thoại lên, tiếng chuông đã reo lên, chính là tiếng cười non nớt của Vân Lộ.

“Lão bà, đang muốn gọi cho người...”

“Thần Sương, không thấy Vân Lộ, hắn không thấy, làm sao bây giờ?” Diệp Văn Vụ nói mang theo tiếng nước nở.

“Không thấy? Có ý gì ? Đừng nóng vội đừng nóng vội, chậm rãi nói.”

“Ta đi ra ngoài mua đồ, hần vốn là ở trong nhà trẻ ngủ, thế nhưng viện trưởng nói hần được một cô giáo dẫn đi tiểu không thấy trở lại.”

“Ngoan, trấn tĩnh lại, ta lập tức đến.”

Hạ Thần Sương chưa từng đến nhà trẻ thiên thần, thế nhưng hần đi ngang qua đây, vì vậy biết.

Hần chạy xe rất nhanh đến. Một đám giáo viên đứng xung quanh lão bà hần, còn có mấy phụ huynh cũng ở đó.

“Vân Vụ, đừng nóng vội, Vân Lộ khả ái như vậy i, sẽ không ai làm hại hần bị thương.” Hạ Thần Sương nhẹ nhàng ôm lấy Vân Vụ an ủi.

Tuy rằng quái dị, thế nhưng giáo viên với phụ huynh đang lo lắng cũng quên mất chuyện này.

“Không gọi được cho cô giáo kia cũng không có một đầu mối nào lưu lại?” Hạ thần Sương đơn giản giới thiệu một chút rồi hỏi viện trưởng.

Viên trưởng đánh giá một chút người gọi là “Vân Lộ ba ba”, thật sự là quá giống...”Không có, Hạ tiên sinh, chúng ta muốn báo cảnh sát.”

“... Được rồi.”

Viên trưởng liền gọi điện thoại, Hạ Thần Sương với Vân Vụ chỉ có thể yên lặng chờ. Bọn họ nghe được một số phụ huynh nói: “Là tổng tài tập đoàn Thần Viễn, trách không được...” “Sẽ không phải cô giáo Lý bắt cóc tổng tiền?” “Không đúng a, Thần Viễn hai năm nay làm ăn rất tốt.”

...

Diệp Vân Vụ càng nghe càng bất an, thế nhưng hần đã lười quản những việc này.

Viên trưởng vừa cúp điện thoại, chỉ thấy một đứa nhỏ cầm phong thư chạy đến, kêu: “Mụ mụ, mụ mụ, vì sao Vân Lộ ca ca không thấy? Ta muốn tìm hần.”

Đứa nhỏ này họ Triệu, Diệp Vân Vụ cũng biết. Hần đặc biệt dính lấy Vân Lộ, mỗi lần tỉnh ngủ đều đánh thức Vân Lộ, Vân Lộ không dậy hần cũng kiên quyết lôi ra. (tình yêu này nở từ thưở còn thơ =))

“Dương Dương, người trong tay là cái gì?” mụ mụ hỏi Triệu Chính Dương.

“Vân Lộ ca ca, Vân Lộ ca ca.” Dương Dương cười tủm tỉm trả lời. Hần nói còn chưa tốt, đại ý là có liên quan đến Vân Lộ.

Dương Dương mụ mụ lấy thứ gì đó từ tay hần cho mọi người xem, phát hiện là thư của cô giáo Lý để lại, nội dung rất đơn giản, nói đúng là nàng mang Vân Lộ đi, mong muốn tất cả mọi người không nên báo cảnh sát, chỉ cần không báo, Vân Lộ sẽ rất an toàn.

” Làm sao bây giờ?” Viện trưởng với việc này không biết làm sao, là cô giáo của vườn trẻ, thật làm khó y.

Đoàn người trầm mặc một lát, Diệp Vân Vụ đánh vỡ tĩnh lặng.”Viên trưởng, nếu như cảnh sát tới ngài có thể giúp giải thích một chút? Đã nói Vân Lộ tìm được rồi, chuyện này chúng ta tự giải quyết. Phía bên cô giáo Lý, ta nghĩ nàng sẽ liên lạc với chúng ta.” Diệp vân vụ bình tĩnh nhìn viện trưởng.

“Vân Vụ?” Hạ Thần Sương không giải thích được.

“...Vậy, được rồi. Thế nhưng nếu có cái vấn đề gì ngài nhất định thông báo với chúng ta một tiếng.” Viên trưởng cũng không muốn đem chuyện này làm to lên, nếu người ta đã muốn tự giải quyết, đó là hay nhất. Không cần đem mọi chuyện truyền ra, nếu không có ai dám đem con đến gửi?

Hạ Thần Sương mang Vân Vụ về nhà. Về đến nhà Diệp Vân Vụ vào phòng ngủ lấy ra một tờ giấy ở ngăn kéo, sau đó so sánh với tờ giấy Dương Dương đưa cho.

“Lão bà, người đang làm cái gì?”

“Cái kia cô giáo Lý có thể chính là mẹ mẹ chân chính của Vân Lộ.” Nhìn nét chữ rất giống, phương thức cũng giống như trước đây.

“...”

“Thần Sương, người nói nàng nếu như muốn đòi lại Vân Lộ thì làm sao, ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Đừng lo lắng, mặc kệ thế nào con trai cũng theo chúng ta.” Kỳ thực trong lòng Hạ Thần Sương cũng có điểm bồn chồn. Ngày trước thủ tục nhận nuôi Vân Lộ cũng không thỏa đáng, hơn nữa, bọn họ tuổi cũng chưa đủ để nhận nuôi... Thế nhưng đứa nhỏ khả ái như vậy... Phảng phất bên tai còn nghe thấy tiếng nói của Vân Lộ...

Ba ba yêu Vân Lộ, yêu mẹ mẹ...

Ba ba, Vân Lộ muốn ôm một cái, muốn làm máy bay...

Ba ba, chờ Vân Lộ trưởng thành sẽ cao như ba ba...

Hai tiếng sau, điện thoại di động của Văn Vụ reo lên.

“Xin hỏi, là Diệp tiên sinh đúng không?”

“Đúng vậy, là ta, cô giáo Lý, Vân Lộ ở chỗ người đúng không?” Diệp Văn Vụ vội vã hỏi chuyện con trai không để người kia lên tiếng.

“...” Đối phương cảm giác được tâm tình Văn Vụ trở nên cấp bách vì vậy trầm tĩnh hồi lâu mới nói: “Ta là mẹ mẹ của Vân Lộ.”

“Ta, ta đoán được. Người... Muốn mang hắn đi sao?” Diệp Văn Vụ đoán ngay đến lý do này, nữ nhân này còn có thể vì lý do gì mà ôm Vân Lộ đi.

“Đúng vậy, ta nghĩ mang hắn đi.” Không nghĩ tới nàng cứ nhiên nói trắng ra, “Trước đây là bởi vì không có khả năng nuôi dưỡng hắn, hiện tại ta có điều kiện rồi, vì vậy muốn đem hắn về sống với ta. Ta nghĩ sống với mẹ để vẫn tốt hơn bên cạnh người lạ.”

“Ta không thể chấp nhận người mẹ đem con cho người khác nuôi, người mẹ như người có cái gì tốt. Huống, ta làm sao tin tưởng Vân Lộ đi theo người sẽ được hạnh phúc? Ta không biết của tình trạng của người, ta thậm chí không biết người có thực sự là mẹ đẻ của Vân Lộ hay không.”

“Diệp tiên sinh người đừng kích động, ta rất cảm kích người nuôi dưỡng Vân Lộ tốt như vậy. Hắn gọi Vân Lộ phải không? Ta chỉ là thực sự muốn hắn, ta biết người đối với hắn rất yêu thương, lúc đầu ta nghĩ nếu như các người cảm tình không sâu đậm thì có thể tìm người nói chuyện, thế nhưng ta biết, người rất quan tâm hắn, đối với hắn như con đẻ... Ta biết nếu nói với người muốn đem hắn đi thì người sẽ không đồng ý, vậy nên... mặc kệ thế nào, ta mong muốn người có thể hiểu được, ta là thực sự muốn bù đắp cho hắn.”

“Lý tiểu thư... Người làm như vậy rất ích kỷ, dù cho ta biết ta cũng không thể để người mang hắn đi.”

“Xin lỗi...” Cô giáo Lý nói xong trực tiếp gác điện thoại. Nàng cũng rất mâu thuẫn, nàng biết rõ trước kia mình sai khi cho hắn đi, hiện tại lại tới muốn tìm con về thực không có lý lẽ, thế nhưng... nàng nhịn không được làm như vậy.

Diệp Văn Vụ gọi lại thế nhưng đối phương thủy chung không chịu tiếp.

“Ta muốn báo cảnh sát, là cha mẹ đẻ cũng không thể làm như vậy, quyền giám hộ Vân Lộ là của ta.” Diệp Văn Vụ đối Hạ Thần Sương ngưng trọng nói.

“Trước tiên đừng động, nếu như sự tình nháo lớn thì đối với ai cũng không tốt. Tìm đại tỷ hỗ trợ, so với báo cảnh sát tốt hơn.”

“Đại tỷ?”

“Ân, bố chồng nàng là Trung tướng lục quân, nếu như hắn đứng ra nói, chuyện này sẽ tốt hơn. Bố mẹ chồng đều rất thương nàng, để nàng hỏi dùm đi.”

Nhận được điện thoại của Hạ Thần Sương, Hạ Hâm phi như bay đến. Vân Lộ nàng rất yêu thương, hơn nữa, tiểu gia hỏa kia là bảo bối của lão thái thái, không gặp được hẳn nàng sẽ chết mất.

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Nữ nhân kia tìm được chưa?” Hạ Hâm vừa vào cửa đã rống lên.

“Nói nhỏ một chút tỷ tỷ, ta hay muốn hỏi người có thể nói chuyện với ông bà thông gia nhượng hẳn nói với cảnh cục một chút, chuyện này ngầm tra. Người cũng biết, nếu như có một số việc để người ngoài biết, sau này Vân Lộ lớn lên cũng không hay.”

“Lão gia tử bên kia đã hành động rồi, lập tức có thể có tin tức. Hai người yên tâm đi, chỉ cần nữ nhân kia không làm thương tổn Vân Lộ, khẳng định sẽ tìm được. Văn Vụ người đem ảnh chụp của Vân Lộ lại đây, ta nghĩ bọn họ có thể sẽ cần, nếu như nữ nhân kia không chủ động đem Vân Lộ tới, chúng ta để bố chồng ta giải quyết.”

Diệp Văn Vụ đưa ảnh chụp cho Hạ Hâm sau đó liên tục nhấn tin nhưng Lý thị kia không chịu tiếp.

Hạ Hâm ngồi một lúc rồi trở về, nàng buổi tối còn phải đến chỗ nãi nãi, miễn cho lão thái thái nghi ngờ. Lão thái thái mỗi ngày đều phải nhìn tăng tôn (chắt trai) bảo bối, không xem không chịu được.

Diệp Văn Vụ nhấn tin cho Lý thị nhưng mãi vẫn không có hồi âm, đem điện thoại đóng lại, đến gần tối thì điện thoại Hạ Thần Sương vang lên.

Phía bên kia là giọng nói của nam, rất bình tĩnh. Hắn chỉ nói: “Nếu như muốn gặp con trai người, đến khách sạn Nhạc Hoa phòng 1207.”

Hạ Thần Sương không biết có nên tin hay không, thế nhưng có một hy vọng vẫn tốt hơn. Mang theo Diệp Văn Vụ đến thẳng địa điểm đã hẹn, nhấn chuông hai lần thì có người mở cửa. Người này trên dưới ba lăm tuổi, khuôn mặt lãnh ngạnh (lạnh lùng, kiên định), hình như bất luận chuyện gì đều không đả động đến hắn.

“Người vừa gọi điện là ngài?”

“Mời nhị vị vào trong.”

“Vân Lộ đâu?” Diệp Văn Vụ bước vào nhìn xung quanh, thế nhưng căn bản là không thấy được người hắn muốn tìm.

“Nhị vị trước tiên ngồi đi, ta bảo chứng lệnh công tử không có việc gì.”

“...”

“Được rồi, ta họ Chu, Chu Vĩ Lâm. Cô giáo Lý kia, nàng là vợ ta.” Chu Vĩ Lâm đặt hai tách trà lên bàn, nhẹ nhàng ngữ điệu nói, “Hai vị không ngại nghe một chút cổ sự chứ?”

Diệp Văn Vụ với Hạ Thần Sương đều gật đầu, nam nhân này hình như trời sinh cho khuôn mặt khiến người ta tin tưởng.

“Lý tiểu thư rời đây không lâu thì gặp ta. Sau lại ta với nàng kết hôn, cũng có con, là một tiểu công chúa khá ái.” Chu Vĩ Lâm dừng một chút, như là cưỡng chế đau lòng, “Đứa nhỏ này mệnh bạc, sinh chưa đến một tháng thì qua đời. Cô ấy ban đầu không có ý định tìm lại Vân Lộ, thế nhưng nàng có điểm không tiếp thu được việc con gái qua đời. Dần dần, nàng vô thức sinh ra một loại ảo giác, cuối cùng cho rằng Vân Lộ là con gái mình, chỉ cần tìm Vân Lộ về, tất cả liền viên mãn...”

“Thế nhưng... nàng là cô giáo ở vườn trẻ, hơn nữa chúng ta lúc trước nói chuyện điện thoại, ta nghĩ tinh thần nàng cũng không phải... Xin lỗi Chu tiên sinh, thỉnh ngài thứ cho cách dùng từ của ta...” Diệp Văn Vụ nhanh chóng giải thích.

“Ban đầu ta cũng cho rằng nàng đã phục hồi như cũ, cho nên mới nghĩ nàng thích trẻ con, nhượng nàng đi giáo dục trẻ con. Mong nhị vị tin tưởng ta, ở bên cạnh cô ấy luôn có người theo dõi, thế nên ta mới nhanh chóng biết tin. Ta sẽ mang Vân Lộ về cho các người.”

“Chúng ta đây lúc nào có thể gặp Vân Lộ?”

“Hai mươi phút nữa, người của ta đã mang hẩn đi.” Chu Vĩ Lâm dứt lời nhìn Hạ Thần Sương có chút suy nghĩ, sau đó có chút hiếu kỳ nói: “Xin hỏi ngài với Hạ Hoa Vũ tiên sinh...”

“Đó là anh họ ta.” Hạ Thần Sương nghe vậy nhú nhú mày, cái tên này rất lâu mới được nhắc đến.

“Trách không được, các người nhất định rất giống nhau?”

“Đúng vậy.”

“Vân Lô...” Diệp Văn Vụ nhìn Chu Vĩ Lâm không nhịn được hỏi.

“Là con của Hạ Hoa Vũ.”

Hảo một trận lặng im, vấn đề này đối tất cả mọi người đều... Không muốn nói đến.

Quả nhiên như Chu Vĩ Lâm nói, có hai người mặc tây trang đem Vân Lô với cô giáo Lý tới. Vân Lô nước mắt mũi dần dụa, Diệp Văn Vụ chưa từng thấy hẩn chặt vật như vậy...

“Ô, mù mù, mù mù... Ô oa...” Vân Lô vừa vào cửa thấy Văn Vụ liền giơ tay nhỏ bé.

“Vân Lô ngoan, đừng khóc đừng khóc.” Diệp Văn Vụ trong lòng đau xót.

“Ô... Khụ khụ... Mù mù, ăn cơm... Ô...” Đói bụng T-T

“Vĩ Lâm, người xem, con gái nói đói bụng. Con đã trở về, nó gọi ta, gọi ta...” Lý thị ánh mắt trống rỗng nhìn Vân Lô, Chu Vĩ Lâm cũng yêu thương nhìn nàng.

Chu Vĩ Lâm đi đến kéo nàng vào lòng. Hạ Thần Sương nhìn thấy viên mắt hẩn đỏ...

Có thể cũng không phải tất cả mọi người đều hạnh phúc như hẩn và Văn Vụ...

Thế nhưng, chuyện sau đó ai có thể nói?

Chu Vĩ Lâm lặng lẽ đưa vợ rời đi.

Vân Lô giống như con khỉ bám chặt lấy Văn Vụ không chịu buông, phỏng chừng bị dọa không nhẹ.

Rất lâu sau Hạ Thần Sương nhận được điện thoại của Chu Vĩ Lâm, người kia hỏi hẩn, Hạ Hoa Vũ hiện tại ở nơi nào. Hạ Thần Sương nói thật với hẩn: “Anh họ ta đã qua đời hơn ba năm.”

...

29. Chương 30

Phiên ngoại 3. Quân tử “Sầu”, phụ tử “Cừu”

Từ sau khi bị “bắt cóc” nửa ngày, Vân Lô lúc nào cũng cặm rơm với ba ba, buổi tối khi rảnh rỗi liền khóc nháo, lần qua lần lại đến khi Văn Vụ ôm vào lòng dỗ ngủ mới chịu.

Sau khi biết Vân Lô bị dọa sợ. Bạch lão thái thái cố ý điểm chu sa ở ẩn đường Vân Lô. Hiệu quả rất tốt, Vân Lô buổi tối không còn khóc nháo. Thế nhưng Diệp Văn Vụ luyến tiếc con trai, kiên trì giúp hẩn ngủ.

Ở nhà thì lão bà đại nhân là lớn nhất, Hạ Thần Sương chỉ có thể nghe lời Diệp Văn Vụ (thê nô =]], hơn nữa hẩn cũng thương con. Chỉ có điều, buổi tối thân thiết lão bà không dám động lớn, sợ làm con trai tỉnh giấc.

Nhưng chỉ có thể đề phòng, cũng không tránh được con mắt của đứa nhỏ. Bởi vì buổi tối tuy rằng ở khác phòng, nhưng ban ngày thì đều ở một phòng.

Từ khi đi vườn trẻ, Vân Lô đã quen ngủ trưa.

Hôm nay là chủ nhật, Hạ Thần Sương được nghỉ, Diệp Văn Vụ công việc tự do, đương nhiên cũng sẽ cùng lão công ở nhà. Hai người cũng không thể mang con đang ngủ đi chơi được, vì vậy ở nhà cùng xem TV, làm đồ ăn, hưởng thụ một chút yên bình của ngày nghỉ.

Giữa trưa, Hạ Thần Sương ăn bữa trưa, cuối cùng nhận ra lão bà hôm nay trông khác mọi hôm.

Hôm nay hần mặc bộ đồ khác...

“Lão bà, người cái dạng này... rất rung động...” Hạ Thần Sương con mắt đắm chiêu.

Áo sơ mi màu tím đậm, quần màu trắng, có điểm đẹp để lại có chút mị hoặc.

“Người... Nói cái gì !” Diệp Văn Vụ không để ý đi vào phòng bếp, đem tạp dề cởi ra, sau đó rửa hoa quả.

Hạ Thần Sương con mắt không rời khỏi Văn Vụ, đợi hần rửa hoa quả xong đi ra, tay hần đã muốn bắt lấy cái người đang chuẩn bị chạy trốn kia.”Thế nào, mặc đẹp như vậy không phải để cho lão công nhìn?”

“Người đừng nháo, Văn Lộ sẽ tỉnh.” Diệp Văn Vụ vô lực cười đem móng vuốt đặt trên hông mình đẩy ra.

“Sẽ không, con trai khẳng định nể tình ta mà ngủ say một chút.” Hạ Thần Sương trực tiếp ôm lấy vợ đặt lên đùi, quay đầu hần lại hôn lên môi hần.

Cổ áo sơ mi trễ xuống, Hạ Thần Sương có thể nhìn thấy cái cổ trắng nõn của Văn Vụ, xương quai xanh gợi cảm.

“Ngô... Lão công, kéo rèm cửa sổ a...” Diệp Văn Vụ nhẹ giọng rên rỉ, hiện tại là ban ngày, ánh sáng mặt trời rất rõ ràng!

“Đang là mùa đông, cũng không có ai rảnh rỗi đi nhòm trộm, không cần lo.” Tay của hần đã vói vào quần áo vuốt ve lên da thịt.

Diệp Văn Vụ luôn vô lực chống lại, cứ như vậy để cho hần ở trên người nhu nhu niết niết. Hần chỉ có thể hỗ trợ cởi quần áo vương vãi xuống (dự thụ =))).

“Lão bà người so với ta còn gấp hơn.” Hạ Thần Sương thỏa mãn cười nhìn lão bà cởi quần áo.

“Người...” Diệp Văn Vụ đỏ mặt rời khỏi người Hạ Thần Sương.

Kết quả vẫn bị bắt lại, cái tên vô lại kia còn nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của hần còn tay nắm lấy hạ thân, “Đều đã lên như vậy? Người nếu không phối hợp sẽ khiến con trai chúng kiến đông cung đồ sống đó nha, ngoan một chút.”

Diệp Văn Vụ hận không thể một ngụm cắn chết người này, hần nghĩ như vậy liền hung hăng cắn ở bả vai Thần Sương một nhát.

“Tê ~ ”

Hạ Thần Sương thở ra một ngụm khí lạnh vứt lão bà chạy vào phòng ngủ lấy thuốc bôi trơn (bó tay =))), Diệp Văn Vụ an vị trên ghế sofa.

Trong phòng ngủ, Văn Lộ mở to mắt nhìn hần.”Ba ba...” Xin hỏi người trần trụi nửa trên là muốn bồi con trai đi ngủ?

Hạ Thần Sương “Hừ” đem ngón trỏ đặt lên miệng, Văn Lộ quả nhiên im lặng, hơn nữa ngồi im trên giường cũng không bước tới. Hạ Thần Sương lấy đồ ăn vặt trên đầu giường đưa cho hần, đem thật nhiều búp bê đặt xung quanh. Sau đó tựa như không có việc gì cầm thuốc bôi trơn ra phòng khách.

“Văn Lộ ngủ ngon chứ?” Diệp Văn Vụ ôm cổ chồng hỏi.

“Ân, tốt tốt.” T-T vì “tính phức” của lão cha, con trai tha thứ cho ta.

Diệp Văn Vụ rất phối hợp, sớm quen với động chạm của người kia, cảm giác kì diệu biến thành khoái cảm.

Hạ Thần Sương trong lòng cảm thấy may mắn, hần đã tiến đến ôm ấp thân thể lão bà vào trong lòng. Con trai quả nhiên hướng về hần a, ân, chơi với đồ chơi đồ chơi hần đưa ^^

Hạ ba ba vô sỉ bắt đầu cùng vợ sa vào hoan lạc. Tiếng rên rỉ của Văn Vụ thỉnh thoảng truyền đến, hai người giống như lần đầu tiên.

Đúng lúc này... Cửa phòng ngủ nhẹ nhàng mở...

Diệp Văn Vụ đưa lưng về phía phòng ngủ, hẩn nhìn không thấy. Thế nhưng Hạ Thần Sương thấy được, báo bối kia lại nhằm lúc này mà đi ra.

Mặc kệ đi! Tuyệt đối không thể cho lão bà biết!

Vì vậy Hạ Thần Sương cứ thế dưới ánh mắt nghi hoặc của con trai mà tiếp tục sự nghiệp...

Sau đó, Diệp Văn Vụ nằm trên sôpha nghe thấy tiếng nói ngọt ngào.

“Mụ mụ...”

Tiếng chuông cửa lại vừa vắn vang lên.

Hạ Thần Sương đem lão bà ôm vào phòng ngủ, sau đó làm mất quĩ với con trai. Hẩn chỉ kịp mặc quần jean bên ngoài mà ra mở cửa, bên trong quần lót cũng chưa kịp mặc.

Ngoài cửa là Hạ Hâm với nãi nãi. Nhìn thấy bộ dạng Hạ Thần Sương liền biết hẩn đang làm gì...

“Nãi nãi, tỷ, các người tới vừa lúc, mau đưa Vân Lộ mang đi đi, ta van người...”

Bạch nãi nãi oán hận trừng: “Hỗn tiểu tử! Mau ôm tăng tôn của ta ra đây, nhớ mặc nhiều áo cho hẩn.”

“Choáng váng... Nãi nãi, người thật đúng là một lão thái thái hiện đại. Ha ha ha

” Hạ Hâm cười đến không dừng được.

Hạ Thần Sương dùng tốc độ nhanh nhất đưa con đang bò trên sàn dậy, sau đó mặc thêm áo bông cho hẩn rồi tổng ra ngoài.

Đóng cửa lại, Vân Lộ trong đầu chuyển sang chuyện khác, bắt quá tình cảnh ngày hôm nay hẩn nhớ kĩ ! !

Hai mươi năm sau, trong phòng Vân Lộ...

Triệu Chính Dương ôm cổ Vân Lộ, hai chân ôm lấy thắt lưng hữu lực của hẩn, thân thể không ngừng phối hợp đồng đưa.

Vân Lộ cùng người tự xưng là “ân nhân” Triệu Chính Dương kia cuối cùng cũng ở bên nhau. Dương Dương thích gọi hẩn là “Vân Lộ ca ca” .

Còn hay nhắc đến: hoàn hảo ngày đó ta đem phong thư tới tìm đúng lúc nga~.

Đương nhiên, đó cũng là khi còn bé thích nói, lớn lên hẩn cũng cũng không nhắc lại, chỉ là Vân Lộ thỉnh thoảng vẫn thích nói giỡn gọi hẩn “Ân nhân” ...

Âm thanh vẫn còn kéo dài, thực khiến cho Dương Dương thẹn thùng.

“Mụ lại ra nước ngoài rồi?” Vân Lộ rút ra một chút hỏi. Hẩn thực sự là không thua kém Hạ ba ba hẩn. Ngay cả khí chất đều tương tự.

“Mụ mụ” chính là Diệp Văn Vụ, “Mụ” là chỉ Dương Dương mụ mụ.

Dương Dương mụ mụ độc thân, dốc sức làm sự nghiệp, thuộc dạng nữ nhân thành đạt điển hình. Thái độ làm người rộng rãi, hơn nữa đối với việc con trai theo Vân Lộ căn bản là không phản đối. Nhìn thấy Dương Dương khi còn nhỏ đã bám dính lấy Vân Lộ, nàng nhìn hai mươi năm đã đủ thấy...

Học cùng một trường, hai người sẽ không xa nhau, hiện tại nghĩ đến phải xa nhau, giống như đem một khối chính thể tách làm đôi, rất đáng thương.

“Ân, khả năng phải một tháng mới quay về. Mụ nói có thời gian thì tìm nàng chơi.”

“Chơi a

đến đó kết hôn cũng thật không sai.”

Mặt Dương Dương vốn đã đỏ bừng, vừa nghe lời này này cả nói cũng không lên lời.

Nhìn hẩn như vậy, Vân Lộ không nói hai lời, lao thẳng tới vợ.

Sau đó...

Hư hư thực thực một màn trình diễn tựa hai mươi năm trước

~~Có người mở cửa bước vào, đó là cha hắn...

“Nhi tử, rõ ràng giữa ban ngày lại nỗ lực như vậy?” Hạ Thần Sương bình tĩnh tựa trên cửa, cũng không định đi, khuôn mặt tươi cười giống như thể mới đòi được nợ.

Vân Lộ nhanh chóng lấy chăn phủ lên, thể nhưng chính là tức giận đến không chịu được!

“Ba, người một lão không ngại nghỉ! Mụ mụ ta đâu?”

“Hắn mệt mỏi, ta nhượng hắn đi nghỉ ngơi.”

“Vậy người đây là gì chứ? !”

“Báo thù a

”

“Có ý gì.”

“Tiểu tử thôi, người khi còn bé bình thường quấy rối ta cùng mụ mụ người, ngày hôm nay ta cũng lại quấy rối quấy rối người

”

“Gặp quỷ! Khi đó ta còn biết không hé răng nha, chờ người xong xuôi mọi chuyện mới gọi mụ mụ nha? Người còn vô tình ném ta cho lão thái nãi! ! !”

“Ai nói với người!”

“Này còn ai nữa, đương nhiên là bác ~ ”

“Rảnh rồi, tử nữ nhân kia!”

Triệu Chính Dương đặc biệt không nói gì, cha chồng vì sao lại đấu với con trai mình T-T.

Vân Lộ ném gối đầu tới, Hạ Thần Sương liền đi ra. Hắn cười sảng khoái như trả được cừu hận.

Ân, cảm giác thực TM sảng a! ! ! Lão tử đời này đã hai mươi năm, ha ha ha ha cấp!

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kieu-thuong-dich-uoc-kieu-ha-ai>